

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

SHERRILYN KENYON

BANISHED FROM
HELL, LUCIFER'S SON
WANTS BACK IN

HELL TO PAY

AN INFERNAL AFFAIRS NOVEL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

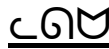
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

SHERRILYN KENYON

BANISHED FROM
HELL, LUCIFER'S SON
WANTS BACK IN

HELL TO PAY

AN INFERNAL AFFAIRS NOVEL

HELL TO PAY

BİR İÇ İŞLERİ ROMANI

SHERRILYN
KENYON

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncı yayıncı Oliver Heber Books ve yazar Sherrilyn Kenyon'un önceden yazılı izni olmadan, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, hiçbir şekilde satılamaz, kopyalanamaz, dağıtılamaz, çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

YAPAY ZEKA EĞİTİMİ YASAKTIR: Yazarın [ve yayıncının] telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının, metin veya başka herhangi bir ortam üretmek üzere üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini ve/veya büyük dil modellerini “eğitmek” amacıyla kullanılması

açıkça yasaktır. Yazar, herhangi bir üretken AI ve/veya büyük dil modelinin eğitimi ve geliştirilmesi amacıyla bu eserin kullanımına ilişkin lisans verme hakkını saklı tutar.

YAYINCI NOTU: Bu eser kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. gerçek kişiler, işyerleri, olaylar veya mekanlarla olan herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

HELL TO PAY Woodward McQueen, LLC © 2026

Kapak Tasarımı Telif Hakkı © Dar Albert Wicked Smart Designs

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

Yayıncı: Oliver-Heber Books 0 9 8

7 6 5 4 3 2 1

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Epilog](#)

[Sherrilyn Kenyon'un Diğer](#)

[Eserleri Yazar Hakkında](#)

[Oliver Heber Kitapları](#)

Önsöz

“Cehennemden sürgün edildim de ne demek?” Lucian Teivel, kıyafetlerini yaratmaya zar zor vakit bulamışken, en yakın arkadaşı şeytan Sorath, onu yatağından uzaklaştırmasını emretti... ve onun kadar bu durumdan şaşkın görünen dört çıplak şeytani yatak arkadaşı da.

“Üzgünüm, Luke. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Baban seni dışarı çıkarmamızı emretti.”

“*Cehennemden*,” diye tekrarladı Luke, olan biteni tam olarak anladığından emin olmak için. Babasının doğrudan varisi olan o, hayatında tanıdığı tek yuvadan kovuluyordu... Bu hiç mantıklı değildi.

Kim cehennemden sürülür ki?

Dehşete kapılmış bir şekilde, Sorath'a tamamen inanamayan gözlerle baktı. "Ben babamın en sevdiği çocuğum."

Bunu herkes biliyordu. Lucifer, bu bölgedeki tüm iblislerin büyük üzüntüsüne, bunu sürekli övünerek anlatırdı. Aslında, babası bunu diğer çocuklarının ve iblislerin gözüne sokmayı çok severdi.

"En sevilen ol ya da olma, Lucifer senin gitmeni emretti. Hemen. Gecikme yok."

Luke, kendisi de bir prens olan Sorath'a, babasının en büyük ordusunun liderine ve Sorath'ın bu şüpheli görev için yanında getirdiği on iblise baktı. Lucifer gibi, Sorath da bakmaya dayanamayacak kadar yakışıklıydı. Koyu tenliydi ve ruhsuz gözleriyle uzun, örgülü saçlarına uyan siyah kanatları vardı. Luke dışında, Lucifer'in sevgili oğlunu krallığından kovmak gibi görevlerde en çok güvendiği yaratık oydu.

"Nedenini biliyor musun?"

Sorath, Luke'un böyle bir soru sormasının akıl sağlığını sorgulayan bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Bir an bile ona sormaya cesaret edebileceğimi mi sandın?"

"Kanatların sırtından koparılmadığına göre,
"Hayır."

Hâlâ mantıklı gelmiyordu. Hiç kimse
Cehennemden sürgün edilmemişti. Bütün bu yüzyıllar boyunca. Bu nasıl olabilirdi?

Kabul edelim ki, o babasını kızdırmak için yaşıyordu. Bu konuda annesini de. Ve Lucifer, onu kapı dışarı etmekle ilgili tehdidini birden fazla kez dile getirmişti.

Yine de Luke, babasının o gürleyen tehditlerde ciddi olduğuna bir kez bile inanmamıştı.

Sadece sinirliydi.

Ki bu, Lucifer olarak babasının normal haliydi.

"Kız kardeşim biliyor mu?" Luke ona cevap verecek zaman tanımadı.
"Shaddix!"

Kız anında odasına girdi, sonra Sorath'ı ve onunla birlikte gelen şeytanları görünce birden durdu. Bir dişi şeytan için olağanüstü uzun boyluydu ve gerçek dışı bir güzelliğe sahipti. İnsanların ona bakıp, o kadar büyük yüz hatlarının nasıl bir araya gelerek onu bu kadar çekici kıldığını merak ettikleri türden bir güzellik. Ve yine de çekiciydi. Uzun siyah saçları, alışılmadık derecede güzel yüzünü çerçeveliyordu.

Ve bir kez olsun, ona karşı nefret kismuyordu. "Az önce duydum. Ne oldu?"

"Bunu senin bilmeni umuyordum." Lucifer'in en sevdiği kızı olmasa da, o onun kızıydı ve annesi, babasıyla birlikte Cennet'ten kovulan ilk düşmüş meleklerden biriydi. Cehennem'in hiyerarşisinde, annesi bir cehennem köpeği olduğu için, kız kardeşi teknik olarak ondan daha üst sıradaydı.

Ancak saf kötülük ve vahşet söz konusu olduğunda, Luke'un babası dışında eşi benzeri yoktu.

Endişeden kaşlarını çatan Shaddix, başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Seni kızdırdığında geçmişte bunu pek çok kez tehdit ettiğini biliyorum, ama bunu gerçekten yapacağını hiç düşünmemiştim. Sana bu kadar düşkünken yapmazdı."

Yüzyıllardır ilk kez bir konuda hemfikir oldular.

Luke boğazından düşük bir homurtu çıkardı. Aklına gelen tek neden, birinin onu umut melekleri Remiel ile konuşurken görmüş olmasıydı. Lucifer, lütuftan düşmesinin suçlusu olarak Remiel'i görüyordu.

Bu nedenle Lucifer, sahip olduğu tüm zehirle o piçi nefret ediyordu...

Ve bu çok fazlaydı.

Luke, yüzyıllardır Remiel'in yasak dostuydu. Neden? Aslında hiçbir fikri yoktu. Melek komikti ve Luke babası için ruh ararken, Remi de ölümlüleri Luke'un ayartmalarından korumaya çalışırken sık sık insan dünyasında karşılaşırlardı.

Babasının aşırı tepki vermesine neden olabilecek tek şeyin bu dostluk olduğunu düşünüyordu. Ve bu, cehennemde bir ispiyoncu olduğu anlamına geliyordu.

Kız kardeşine sertçe baktı. "Biri bana ihanet etti. Kim olduğunu bul."

Shaddix başını sallarken, Sorath ona sert bir bakış attı. "Bu, kendi başına gideceğin anlamına mı geliyor?"

Başka bir deyişle, Sorath, Luke'un kendisiyle savaşmayı planlayıp planlamadığını bilmek istiyordu. Normalde, tereddüt etmeden ve sadece prensip olarak bunu yapardı. Ama şu anda, en iyi arkadaşını dövmek istemiyordu.

Babasını yenmek istiyordu. Bu da son derece aptalca bir şey olurdu. Şu anda ne ihtiyacı olan ne de istediği bir aptallık. Sorath'ı yenebileceğini biliyordu, ama Lucifer'e karşı hiç şansı yoktu.

Kılıcını kaparak Shaddix'in önünde durdu. "Beni ihanet eden kişiyi bul."

"Bulacağım ve babamdan seni affetmesini istemeye devam edeceğim." Affetmek mi? Lucifer'den mi?

Tropikal cennetleri donup buz tutmadan önce bu olmazdı. Hayır, haini bulup kafasını kesmek zorundaydı, ama önce onu babasının huzuruna çıkıp Lucifer'e yalan söylediğini itiraf edecek kadar dövmeliydi.

Yatağındaki dört iblis ağlamaya başladı. O burada olmazsa, tekrar çukurlarına gönderileceklerdi.

Güzellikleri ve yetenekleri düşünöldüğünde ne yazık. Onları özleyecekti.

Ama şu anda, onların acısını dindirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Çürümüş ruhundaki tüm haysiyetiyle, Sorath'ın yanından geçip odasından çıktı ve insan dünyasına açılan geçide doğru yürüdü.

Geçit, loş ışıkta parıldıyordu. Eskiden, hiç düşünmeden içinden geçebileceği bir yerdi.

Bugün, evini son kez görüyor olabilirdi.

Ve bu onu tehlikeli bir düzeye kadar öfkelenirdi. Sorath'ın bakışlarını sakın bir şekilde karşıladı. "Babama bunun bitmediğini söyle."

Parıldayan geçitten geçmek üzereyken, minik bir ses duydu.

"*Dominus!* Bekle!"

Shaddix'in arkasından Helly'nin onlara doğru koştüğünü gördü. O bir iblis değildi. O bir cin'di... annesi onu doğurduğu günden beri hizmetkarıydı. Boyu kısa, klasik bir güzelliğe sahipti; kusursuz yüz hatları, koyu kahverengi saçları ve kulaklarının hemen üstünden çıkan sevimli bir çift kıvrımlı boynuzu vardı.

"Ben de seninle geliyorum, *dominus*. Orada tek başına kalmaya gerek yok."

Sadakat konusunda iş Helly'ye kalmıştı. Ya da annesi ısrar etmişti. Senka bu duruma kesinlikle çok kızacaktı. Lucifer'in umurunda değildi tabii.

Annesi, Lucifer'in karanlık kalbinde özel bir yere sahip olsa da, teorik olarak Senka onu kontrol edemiyordu. Eğer Senka, Luke'un sürgüne gönderilmesine itiraz ederse, Lucifer kararını daha da sertleştirir ve hiçbir hoşgörü göstermezdi.

Luke'un tek umudu, kendisini suçlayan kişiyi bulup o piç kurusunun bu kararı geri almasını sağlamaktı.

"Teşekkürler, cüce."

Shaddix geçidi açtı.

Sorath onun bakışlarını karşıladı ve gözlerini ondan ayırmadı. "Bunu sana kimin yaptığını bulacağım ve birlikte onları paramparça edeceğiz."

Luke onun koluna bir şaplak attı. "Bunu kimin yaptığını bulacağım ve bulduğumda, cehennemi yaşatacağım."

Bölüm

Bir

“Peki, kimi kızdırdın da cehennemini bu küçük köşesine mahkum oldun?”

Büyük, antika bir maun masanın önünde duran Sorcha O'Malley, beklenmedik soruya iki kez gözlerini kırptı. “Anlamadım?”

Kendisini Bernadette Corwin olarak tanıtan kadın, bir yığın kağıdı kaldırıp düzeltti. “Hizmet kaydını gördüm. Etkileyici ve kusursuz. Demek ki Infernal Affairs'e mahkum olmak için önemli birini kızdırmış olmalısın. Peki ne yaptın ve kime yaptın? Ayrıntıları lütfen. Dedikoduları severim!”

Bu, özellikle yeni tanıştığı biriyle konuşacağı bir konu değildi.

Hâlâ üstesinden gelmeye çalıştığı şüpheli geçmişini kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Bu yüzden Sorcha omuz silkti. “Bilmiyorum. Sanırım sadece şanssızım.” Ve nişan alma konusunda biraz fazla isabetli.

Bu tür sorulardan rahatsız olan Sorcha, boğazını temizledi ve ofis binasına dönüştürülmüş eski Viktorya dönemi malikanesine göz gezdirdi. Eski oturma odası artık resepsiyon alanıydı ve karşısındaki kadın oldukça...

Bir şeydi.

Uzun boylu, zayıf ve pürüzsüz, kusursuz koyu tenli Bernadette, güzelliğin vücut bulmuş haliydi. Kısa, dalgalı saçları, Sorcha'nın gülümsemeye ve gülmeye alışkın olduğunu anlayabildiği yüzünü çerçeveliyordu.

Onu şimdiden sevmiştii.

Meraklı olsa bile.

"Buraya mahkum olmak için ne yaptın?" diye sormadan edemedi.

"Kızım... bu uzun ve kapsamlı bir liste. Şöyle diyelim, bir polis şefi, olmaması gereken bir yere giden bir cop ve bulaşıcı olup olmadığı belli olmayan bir ısırik vardı."

Sorcha çenesinin düştüğünü hissetti. Bu, onun yaptıklarından neredeyse daha kötüydü. "Bekle... Cidden, ne yaptın?"

"Oh, beni duydun." Dirseğini masanın üstüne dayayan Bernadette, çenesini elinin arkasına dayadı ve gülümsedi. "Sanki hak etmemiş gibi. Hak etmişti. İnan bana, kuduz ya da parvo riskini hafife almazdım. Her neyse, beş yıldır buradayım ve burayı seviyorum. Sen de iş arkadaşlarına alıştığında seveceksin. Hepimiz biraz... benzersiziz."

"Bernadette! Yeni elemanı korkutmaya çalışmayı keser misin?"

Bernadette alaycı bir şekilde güldü. "Yeni işe alınan değil. O da benim gibi transfer oldu. Onun hakkındaki kirli çamaşırları öğrenmek istiyorum ve bulacağım da." Öne doğru eğildi ve elinin arkasından Sorcha'ya fısıldadı, "Bu benim özel yeteneğim."

Başını sallayan, kısa boylu, orta yaşlı esmer bir kadın onlara katıldı. Sorcha'ya elini uzattı. "Yüzbaşı Elana Reyes. Tanıştığımıza memnun oldum."

Sorcha elini sıktı. "Ben de, Yüzbaşı."

"Elana, lütfen. Buralarda o kadar resmi değiliz." Bernadette'e sinirli bir bakış attı. "Kendi masana geri dönüp Ryan'ın masasını ona bırakır mısın?"

Bernadette etkileyici ve dramatik bir hareketle masasından geri yuvarlandı ve ayağa kalktı. "Önce yenisiyle tanışmak istedim. Vur beni."

"Böyle devam edersen, edebilirim." Elana, Sorcha'ya göz kırptı. "*Ben* de buraya mahkum oldum."

"Bu doğru," dedi Bernadette. "Bu yüzden, parmağı tetikte kalmadan hemen yukarı çıkacağım. Görüşürüz." Odadan çıkarken elini küstahça salladı.

Şaşkın bir şekilde Sorcha yeni patronuna döndü. "O da bir dedektif mi?"

Elana başını salladı. "Benim yardımcım, Teğmen Bernadette Corwin. Araştırmanın yanı sıra sezgi ve basiret yetenekleri de var. Parlak nesnelere karşı bir karga gibidir."

"Peki seninki?"

“Ben Infernal Affairs’ın patronuyum, yani özel gücüm, biri yapmaması gereken bir şey yaptığında kendimi kaybetmemek. Bu, kuralları çiğnemek için sana bir teşvik olmasın. Babamın dediği gibi... bok yokuş aşağı akar. Her zaman arkanı kollayacağım, ama lütfen unutma ki parmağım gerçekten de tetikte. Ve herkesin bir kırılma noktası vardır. Lütfen benimki sen olma.”

Kendisinin de benzer bir tetik parmağı ve babası olduğu için, Sorcha kaptanla hemen bir yakınlık hissetti. Ayrıca kaptanın gösterdiği kadar basit bir kişi olmadığını da sezdi. Aslında, Elana Reyes’te sabır dışında “özel” bir şey hissedebiliyordu.

“Burada kaç tane dedektif var?”

“Siz de dahil olmak üzere toplam sekiz.” Elana geri adım attı ve sağını işaret etti. “Size burayı gezdireyim mi?”

“Tabii.”

Kaptan, durdukları odayı işaret etti. “Buradaki resepsiyon masası normalde ofis müdürümüz Ryan Braddach tarafından kullanılır. Şu anda nereye gittiğini bilmiyorum ama hemen döneceğini biliyorum. O son derece güvenilir.” Sorcha’yı, cumbalı pencerenin önündeki küçük bekleme alanından geçerek bir çift kapıya götürdü. “Burası sorgu odalarımızdan biri.”

Güzel. İçinde küçük bir masa ve dört sandalye vardı.

Ayrıca duvardan çıkan çok kalın bir zincir vardı ve bu, kimin ya da daha doğrusu *neyin* sorgulandığını merak etmesine neden oldu. O şey bir gergedanı bile tutacak kadar büyük görünüyordu.

Koridorun sonunda, gaz ocağı ve yeşil dolapları olan küçük bir mutfak vardı. “Öğle yemeği için yiyecek getirebilir ya da çok koku yaymayan bir şeyler pişirebilirsin. Christian Gutjar kokuya karşı hassastır ve şikayet etmek için peşine düşer.” Elana durup ona anlamlı bir bakış attı. “İnan bana, Chris’i kızdırmak istemezsin. Onda kapatma düğmesi yok.”

“Bunu bilmek iyi oldu.”

Elana, ortasında siyah bir halı bulunan merdivenlere doğru onu yönlendirdi. “Dört ofis ikinci katta, iki ofis de üçüncü katta.”

Sorcha, önünde uzanan merdivenleri tırmanmanın ne kadar yorucu olacağını hayal edebiliyordu. “Asansör var mı?”

“Maalesef yok. Ama hareket sorunu olan biri varsa, onunla ana katta ya da bahçe katında buluşuruz.”

“Bahçe katı mı?” Sorcha bu ismi sevdi. Doğada olmak onu her zaman rahatlatırdı.

“Burası bodrum katı ama bahçeye açılıyor. Aşağıda iki ofis var—senin ve ortağının—ve bir sorgu odası daha.”

“Eşek pisliği yiyen herif! Seni ve öbür dünyanı siktir et. Hayret! Bırak artık, seni dev pislik! Senden nefret ediyorum! Karşıdaki mezarlığı musallat edemez misin? Senin neyin var?”

Sorcha, ikinci katın koridorunda yankılanan derin, erkeksi bağırıyla birden durdu.

Elana başını salladı. “Bu, sana uyardığım Chris olmalı. Dil konusunda çok yaratıcıdır.” Onu sol köşedeki ofise doğru yönlendirdi. Bir kez kapıyı çaldıktan sonra kapıyı iterek açtı. “Bir sorun mu var, dedektif?”

Adam pencereyi işaret etti. “Winslow... her zamanki gibi beni delirtiyor. Ona başkasını rahatsız etmesini söyle, yoksa onu ışığa sürgün ederim.” Bir rulo kağıt havlu aldı ve masasına ve su dökülen kasıklarına hafifçe bastırmaya başladı. “Birinin...” köşeye öfkeyle baktı “...içkilerimi devirmeyi bırakmaması yüzünden tek bir yudum bile içememem çok üzücü.” Boğazından düşük bir homurtu çıkardı. “İki saniye! Lanet olası iki saniye. Yemin ederim ki, telefonuma uzanmak için suyumun kapağını açık bıraktım ve bum... Onu öldüreceğim! Ama yapamam. Ama ah! Bu çok haksızlık.”

Elana, açıklamak için bakışlarını Sorcha’ya kaydırды. “Winslow karısı tarafından zehirlenmiş ve bu yatak odasında ölmüştü. Sonuç olarak, buraya getirilen her içkiyi deviriyor. Görünüşe göre, buradaki insanları kendi kötü sonundan kurtarmaya çalışıyor. Buraya getirdiğiniz her kabın kapağının kapalı olduğundan emin olun. Chris, Sorcha ile tanış.”

Modern bir Viking’i andıran uzun boylu sarışın adama garip bir şekilde el salladı. “Merhaba.”

“Merhaba. Kaba sözlerim ve düşmanca tavrım için özür dilerim. Normalde çok sakın biriyimdir. Bu konu benim için büyük bir takıntı haline geldi... ve

berbat bir gün geçiriyorum.”

Sorcha bunu kesinlikle anlıyordu. Son zamanlarda çok fazla kötü gün geçiriyordu. Öyle ki, şeytanın sırtına bir hedef tahtası koyup koymadığını merak etmeye başlamıştı.

Elana kapıyı kapattı ve koridorun karşısındaki, üzerinde kaptanın adı yazılı odayı işaret etti. “Ofisim orada, Bernadette’inki de onun yanında.”

“Kaptan?” Bernadette sanki işaret almış gibi kafasını ofisinden dışarı çıkardı. “Sana ihtiyacım var. Üzgünüm. Bekleyemem.”

Elana başını salladı. “İstediğin gibi gezinebilirsin.” Sorcha’ya bir anahtar uzattı. “Dediğim gibi, ofisin bahçe katında, merdivenlerin hemen yanında. Kapısında isim yazmayan oda. Ben de sana yetişirim.”

Sonra o kadar hızlı gitti ki, Sorcha gözünü kırpmaya bile zaman bulamadı. Peki öyleyse.

Her şeyden çok kendi ofisini merak eden Sorcha, az önce çıktıkları merdivenlere yöneldi, ancak merdivenlerin ana kattan aşağıya inmediğini fark etti.

Sorcha somurtarak arkasını döndü ve bahçe katına inen başka bir merdiven aradı. “Bu çok garip...”

Pencereden dışarı baktı ve evin arka tarafında ferforje bir balkon olduğunu gördü.

Hmm...

Balkona nasıl çıkılacağını bulmak için odaları aramaya başladı. Belki aşağı inen bir merdiveni vardı.

Giriş holünden tekrar geçerken, köşede çekici bir genç kadın gördü.

Sorcha onunla konuşmadı. Kaba olduğu için değil. Daha çok, bunun bir hayalet kalıntısı olduğunu bildiği için; Sorcha’nın burada olduğunu bile bilmeyen bir hayalet.

Bu işteki ilk günü olduğu için, "olağandışı" yeteneklerini çok erken ortaya çıkarmak istemiyordu. Her ne kadar Infernal Affairs için çalışsa da ve bu iş için işe alındığı için onların anlayacağını bilse de, henüz ortaya çıkmak istemiyordu.

Bu da Winslow'un nereye gittiğini merak etmesine neden oldu.

Chris köşeye bakmış olabilir, ama orası boştu. Bu yüzden, onun uzun zaman önce öğrendiği,

. Paranormal olaylara aşına olanlar bile bazen onun “yeteneklerini” kabul etmekte zorlanıyordu.

Bu yetenekler herkes için korkutucuydu. Özellikle de kendisi için.

Koridorun sonunda, sonunda evin arkasındaki bahçe katına inen dış spiral merdiveni ve balkona açılan bir kapı gördü.

Rahatlayan Sorcha dışarı çıktı ve gürültülü heavy metal müziğin uğultusuyla sarsılınca bir an durdu.

Bu da ne böyle? Sesin yüksekliğine bakılırsa, evin içindeki pencereleri sarsmamış olmasına şaşırdı.

Çimlere ulaştığında, bunun aslında Hristiyan metal müziği olduğunu fark etti. İlk başta düşündüğü gibi değildi.

Tamamen beklenmedik bir şeydi.

Ayrıca dışarısı cehennem gibi sıcaktı. *Eylül ayında Georgia, Savannah'ı sevmemek elde değil...* Durup yönünü bulmaya çalışırken ceketini çıkardı.

Sağında iki alt ofis ve sorgu odası vardı. Ama dikkatini çeken, solundaki havuzdu. Daha doğrusu, kahverengi taş çıkıntıya yaslanarak rahatça uzanmış bir adamın bulunduğu jakuziydi.

Hayır, bir adam değil.

Bir tanrı...

O kadar uzaktan bile, gördüğü manzaraya büyülenmişti. Sarı çizgilerle süslenmiş uzun, dalgalı koyu kahverengi saçlar ve günah için yaratılmış bir vücut. Su, dalgalı kasların üzerine gergin bir şekilde gerilmiş, koyu bronz teninde davetkar bir şekilde parılıyordu; bu kaslar, onun spor yapmaya çok fazla zaman ayırdığını gösteriyordu. En iyisi de, yanaklarında ve çenesinde, seksi ama iğrenç olmayacak kadar tam da yeterli miktarda gölge vardı.

Lanet olsun, vahşiydi. Ham ve kesinlikle büyüleyiciydi. Onu tanımlayacak başka kelime yoktu.

Bu kadar seksi bir adam...

Evet. Kadınları, ve muhtemelen epeyce erkeği de, erimiş aptallık havuzlarına dönüştürdüğünü biliyor olmalıydı.

Ve o, temel hormonal dürtülerinin üstündeymiş gibi davranmayı sevse de, bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Bu adam,

koruma katmanını delip geçmişti.

Ne oluyor lan...

Biri sırtına hafifçe vurdu, bu onu ürküttü...

Kaptan Reyes'ti. "Adı Luke. Ve o senin yeni ortağın."

Dalga mı geçiyorsun?

Tabii ki o onun ortağıydı. Neden başka türlü düşünsün ki?

Şansım hiç değışmiyor. Kötüden daha kötüye gidiyor. Sorcha bu habere sinirlenerek sessizce uzaklaştı. "Ne?"

Neden?

Elana onun yanından geçti. "Onu doğru yolda tutacak dürüst ve namuslu birine ihtiyacım var. O, başa çıkması zor biridir."

Hadi oradan! Şuna bir bak. Ne kadar kibirli ve sinir bozucu olacağını tahmin edebiliyordu. Bunu hiç de istemiyordu. Hem de hiç.

Bir ortağımı daha vuracağım. Harika. Bir dahaki sefere beni nereye göndereceklerini ancak Tanrı bilir.

Muhtemelen hapse. New Orleans'ta zar zor kaçtığı hapse. Sorguya çekileceğı ve hakkında yalanlar söyleneceğı başka bir duruşma düşüncesi bile başını ağrıtıyordu.

Yine unutması gereken bir sabıka fotoğrafı.

Harika.

Şef onu yeni ortağına ve kalbini daha da hızlı attıran o güçlü auraya doğru yönlendirdi. Onlar yaklaşırken adam kıpırdamadı bile. Ta ki kaynıyor gibi görünen suyla dolu jakuzinin önünde durana kadar.

Müzik kendiliğinden kısıldı.

Kollarını küvetin taş oymalı kenarına uzatmış olan Luke, çalışması gerekirken rahatça güneşlenirken başını hala kenara yaslamıştı. Tam olarak ne olduğunu anlayamadığı süslemeli bir dizi zincir takıyordu ve her parmağında bir yüzük vardı. Pahalı güneş gözlükleri, ruh hali ya da nereye baktığı konusunda hiçbir ipucu vermiyordu. "Az önce mutluluğumu buldum, Elana. Bana iş verme. Şu anda olmaz." Sesi, viski ve kalın kadife gibi derin ve pürüzsüzdü. Radyoda olmalıydı...

"Üzgünüm şampiyon. Görev çağırıyor. Giyinip Sorcha'yı Peachtree City'ye götürmen gerekiyor, bir Dire Wolf görülmüş."

O kayıtsızca alaycı bir şekilde güldü. "Dire Wolf, Newnan'daki Witcher Road'da yaşıyor. Peachtree City'de hiçbiri yok."

"Çağrı, çok sayıda ihbar alan şehir polis departmanından geliyor. Gerçek bir ihbar. Kontrol etmen gerekiyor. Belki arkadaşının bir akrabasıdır?"

Söz konusu Dire Wolf gibi hırlayarak başını kaldırıp onlara baktı. Yavaş, baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle güneş gözlüklerini başının üstüne itti.

O bunu yaparken, Sorcha gözlerini başka yere çevirmek zorunda kaldı.

Vay canına. Tekrarlamaktan nefret ediyordu ama söyleyebileceği tek şey buydu. Güneş gözlüğü olmadan cehennemin yarısından daha ateşliydi.

Güneş gözlüğü olmadan nasıl daha da yakışıklı olabilirdin?

Bu adil ya da doğru değildi.

Radyoyu boş ver, bu adam oyunculuğa yönelmeliydi.

En son beklediği şey, gözlerinin güneş ışığında parıldayacak kadar yoğun bir kehribar sarısı renginde olmasıydı.

O, bir erkekte nefret ettiği her şeydi, ama yine de gördüğü en seksi şeydi. Bu, hepsine hükmeden alfa erkekti.

Lanet olsun. Lanet olsun.

Derin ve ürkütücü bir iç çekişle, sanki okyanustan çıkan tanrı Poseidon gibi sudan yükseldi. Tek eksiği elinde bir trident olmasıydı.

Vücudunun her yerine bir sıcaklık yayıldı.

Bu sözler, onun sırtışını daha da müstehcen hale getirdi. "Merak etme, canım. Ne kadar karşı konulmaz olduğumu biliyorum ve kendimi dizginlemeye çalışıyorum."

Tamam, bu onu kırdı. "Anlamadım?"

"Bunlar *benim* süper güçlerim... diğerlerinin yanı sıra." Bunun üzerine, onları bırakıp ofislerinin bahçesinin karşısındaki dört arabalık garaja doğru yöneldi.

Ama bakışları onun heykel gibi sırtına kayarken, onlarca korkunç yara izi gördü. Bazıları bir tür kırbaçtan kaynaklanmış gibi görünüyordu, diğerleri ise bıçak ve pençe izlerine benziyordu.

Ne oluyor?

Aslan terbiyecisi miydi? Bunların hepsine ne sebep olmuş olabilirdi?
Kaşlarını çatarak, bir açıklama için Elana'ya döndü.

Elana omuz silkti. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum ve sana anlatsam bile bana inanacağından emin değilim."

Harika.

"Christian'ı partnerim olarak isteyebilir miyim?" diye sordu kaptanına. "Hayır, onun zaten bir partneri var. Ama Luke, senin düşündüğün gibi biri değil, senin sandığın gibi egoist bir canavar değil." Elana durakladı. "Aslında, o daha kötü, ama yine de, senin düşündüğün gibi değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Elana yine kaçamak cevap verdi. "Hiç dindar mısın?"

"Bana bu soruyu yasal olarak sorabileceğini sanmıyordum."

"Bu değil İnsan ile Bu daha bir yol belirleme gerçeğe gerçeğe ne kadar açık olacağını belirlemenin bir yolu."

Artık Sorcha bilmek zorundaydı. "Ben her şeye açığım. Neden?"

"Luke Teivel, Lucifer'in oğlu... ve cehennemden kovulmuş."

Bölüm

İki

Luke Teivel, Lucifer'in oğlu... ve cehennemden kovulmuş. Kaptanın sözleri Sorcha'nın kafasında yankılanıyordu.

Sorcha buna nasıl tepki vereceğini hiç bilmiyordu. İlk içgüdüğü gülüp oradan ayrılmaktı. Bu bilgiyi alan herhangi bir normal insan kesinlikle kapıya doğru koşardı.

Ama o normal değildi ve Infernal Affairs de öyle. Bu, normal kolluk kuvvetlerinin başa çıkamadığı doğaüstü olaylarla ilgilenmek için kurulmuş bir organizasyondur. Hayatının büyük bir bölümünde bu organizasyonun varlığından haberdardı. Mississippi, Jackson'da polis kaptanı olan babası, organizasyonun kurulduğu seksenlerin sonlarında onlarla birlikte çalıştığı zamanlara dair hikayeler anlatmıştı ona.

Ergenlik döneminde ortaya çıkan "yetenekleri" nedeniyle babası onu Elana'ya tavsiye etmişti.

Ama Lucifer'in oğlu...

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Şaka yapıyorsun."

Elana yavaşça başını salladı. "İnan bana, kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Onunla ilk karşılaştığımızda... oldukça muhteşemdi. Yine de işte buradayız."

Evet, tamam... "Peki buraya nasıl geldik?"

"Cehennemden sürüldüm. Konuyu burada kapatalım."

Luke'un derin, yankılı sesi konuşmalarına karışınca Sorcha nefesini tuttu.

O boydaki bir adam nasıl bu kadar sessiz hareket edebiliyordu? En az 1,95, belki de 1,98 boyunda olan adam, onların üzerinde yükseliyordu.

Ve bu kavurucu sıcakta uzun deri paltosu da dahil olmak üzere baştan aşağı siyah giyinmişti. Bu nemli havada bunu nasıl kaldırabildiğini

hava koşullarında buna nasıl dayanabildiğini hiç anlamıyordu. O sadece beyaz bir V yakalı tişört ve siyah pantolon giyiyordu ve kavruluyordu.

Ama cevaplanması gereken bir soru vardı. "Bir insan cehennemden sürülmek için ne yapar?"

Yine o bulaşıcı gülümseme yüzüne yayıldı. "Asıl soru bu, değil mi?"

Evet, öyleydi. "Bunu hak ettin mi?"

Gülümsemesi çekici bir hal aldı. "Elbette hak ettim. Old Scratch'ı kızdırmak en iyi yaptığım şeydir." Ona göz kırptı. "Şimdi atına bin, dedektif. Yola çıkıyoruz."

Sorcha'nın ağzı açık kaldı. Evet, cehennemden kovulmuş şeytanın oğluya tek başına yola çıkmak pek akıllıca ya da mantıklı bir şey gibi görünmüyordu.

Patronuna baktı.

"İblisi duydun. Atına bin." Elana gülerek ofislerine doğru geri döndü.

"Silahım olacak mı?" diye Elana'nın arkasından seslendi.

"Luke senin ortağınken silaha ihtiyacın olmaz. Ve eğer ona ateş edersen , onu sadece kızdırırsın."

Bu ne anlama geliyordu? Sorcha sormaya korkuyordu. Biri ateş etmeye mi çalışmıştı?

Başını çevirip baktığında, Luke'un siyah şortunu çıkarıp yerine siyah gömlek, kot pantolon ve ceket giymek için ortadan kaybolduğu binaya doğru hızla ilerlediğini gördü.

Ona yetişmek için acele ederken, bu işi kabul etme kararını hızla yeniden düşünmeye başladı. Yaptığı şeyden sonra başka seçeneği yoktu gerçi.

Neden... *neden ortağımı vurdum?*

İlk kez pişmanlık duydu. Cezası bu muydu? Zarar veremeyeceği bir ortakla çalışmak mı?

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı, babasının sözlerini alaycı bir şekilde taklit ederek. "Oraya hemen uyum sağlayacaksın. Bu, şimdiye kadar yaptığın en iyi iş olacak. Orayı seveceksin! Savannah harika bir yer! Bekle ve gör. Göreceksin."

Luke ilk garaj kapısında durdu, dönüp ona kaşlarını çattı. "Psikotik kriz mi, Tourette sendromu mu?"

"Anlamadım?"

Elini ona doğru salladı. “Senin... her ne mırıldanıyorsan. Psikotik bir kriz mi, yoksa bilmem gereken başka bir şey mi? Tek seferlik mi, yoksa başkalarına açıklamam gereken tekrarlayan bir şey mi?”

“Buna hayal kırıklığı de. Şok. İnkâr. İnanamama... şüphe. Bu hoşuma gitti.”

O burun kıvrıldı. “Evet, seninle çalışmak da benim için pek hoş bir deneyim değil. Düşmanlarımla bağlantısı olan insanlardan pek hoşlanmıyorum.”

“Ne?”

Eğilip garaj kapısını elle açtı. “Oh, soyunu bilmiyormuş gibi masum numarası yapma. Kokunu alabiliyorum.”

Neden bahsediyordu? “Görünüşe göre bilmiyorum. Ailemin bana söylemediği neyi biliyorsun?”

Kapıyı kaldırdıktan sonra donakaldı. “Hiçbir şey. Eğer bilmiyorsan, muhtemelen bunun bir nedeni vardır ve ben de bir şey söylememeliydim.” Kaşlarını ona doğru kaldırdı. “Gidelim mi?” Elini...

Sorcha eski model arabaya baktı ve kalbinin şiddetli bir korkuyla sıkıştığını hissetti. “Bu... *Christine* mi?” O şeytanın oğlu olduğu düşünülürse bu tamamen mantıklı olurdu. Neden arabası *Christine* olmasın ki?

Ona tuhaf bir bakış attı. “Hayır. Kesinlikle değil. Sakın bu hanımefendiye böyle hakaret etme. *Christine* sıkıcı, sıradan bir otomobildi. Bu... bu bir Gauguin Red 1957 Chrysler 300C. Yapılmış ilk kaslı araba. Hız ve lüks için üretilmiş, o yeniliğin vücut bulmuş haliydi. Türünün ilk örneği. Saldırganlık ve güzelliğin mükemmel birleşimi. Ve o her zaman ileriye bakıyor. Modernliğin ve geçmişi geride bırakıp geleceği istediğin gibi yeniden şekillendirmenin mükemmel bir örneği. Tıpkı benim gibi. Mükemmel bir varlık.”

Vay canına...

Bu açıklamayı nereden başlattı ki?

“Kendine güven eksikliğin yok, değil mi?”

“Hayır.” Arabanın kapısını açıp içine girerken cebinden anahtarları çıkardı.

Sorcha gitti gitti yanına yanına ve yaptı itiraf itiraf
bunu araba bir antika için olağanüstü güzel olduğunu

Ve lanet olsun ki, o arabanın içinde otururken inanılmaz görünüyordu. Kocaman o kabriyole ona tam oturmuştu.

O, onun yanına oturduğunda, adam kucağına doğru eğildi.

"Uh, ne yapıyorsun?"

"Rahatla," dedi, torpido gözünü açarak. İçinden kırmızı bir Georgia Üniversitesi beyzbol şapkası çıkardı ve ona uzattı. "Uzun saçlar ve üstü açık arabalar, ortalığı berbat eder."

"Peki ya sen?"

Evrenin tüm eşyaları arasından, vites kolundan pembe bir saç lastiği çıkardı ve saçını, onun gördüğü en erkeksi erkek topuzuna bağladı. Erkek topuzlarından kesinlikle nefret ettiği ve onları tamamen aptalca bulduğu düşünülürse, bu bir şey ifade ediyordu.

"Sanki bir motorcu gibi görünüyorsun."

"Hell's Angel mı?" diye sordu o bulaşıcı gülümsemesiyle.

Kız gözlerini devirdi. "Onlar da şeytan mı?"

"Hayır... ama bazıları öbür tarafa geçtiklerinde babamla uzun uzun sohbet edecekler."

Harika.

"Lütfen radyoyu aç. Müzik dinlemem lazım."

Sorcha, arka koltuktan birdenbire ortaya çıkan minyon bir kadının aralarına doğru eğilmesiyle nefesini tuttu. Yirmi yaşlarında olan kadının düz, koyu kahverengi saçları, yüksek kavisli kaşları ve koyu kırmızı dudakları vardı. Her zaman bir şeyler planladığını gösteren yaramaz bir havası vardı.

Sorcha'nın kalbi şaşkınlık ve endişeden çarpıyordu, somurtarak sordu. "Nereden çıktın sen?"

"Cehennemden," dedi omuz silkerek. "Düşündüğün kadar kötü değil... daha kötü."

Sorcha, Luke'a döndü. "Açıklar mısın?"

"Imp, Sorcha ile tanış. Sorcha, Imp." Arabayı çalıştırdı ve araba gürleyen bir canavar gibi haykırarak canlandı.

"Imp?" diye sordu Sorcha.

Kız başını salladı. "Bana öyle ya da Helly diyebilirsin. İkisine de aynı ölçüde itidalle ve kızgınlıkla cevap veririm."

İlginç. Helly ismi, dudak piercingi ve koyu renkli kıyafetleriyle bir şekilde uyumlu görünüyordu. Luke'la takılacak birine benziyordu

, ama Luke iri yarıyken o minicikti.

Ama Helly'nin varlığı onu kesinlikle şaşırtmıştı. "Ortağın olmadığını sanıyordum."

Helly burnunu çekti. "Partneri değil... Ben onun lanet köpeğiyim."

"Anlamadım?" Duyduğunu doğru mu anlamıştı? "Lanet köpek mi?"

Helly, Luke garajdan çıkıp park etti ve kapıyı elle kapatmaya giderken kayıtsızca omuz silkti. "Hani, sürekli yoluna çıktığı için küfrettiğin şey. Doğduğumda annesi tarafından ona atandım. O kadın tam bir kaltak." Bunu söylerken kıkırdadı.

Sorcha, Luke'un Helly'nin annesine "cadalog" demesini hiç umursamamış olmasına şaşırdı.

Tamam o zaman. Sanırım annesiyle pek yakın değil.

Luke arabaya dönüp bindiğinde, onları nasıl değerlendireceğini bilemedi.

Ama lanet olsun, o seksi, erkeksi havasıyla inanılmaz bir görüntü oluşturuyordu. Sıcak bir yaz gününde uzun bir palto giymiş olmasına rağmen ne kadar çekici bir canavar olduğunu nefret ediyordu.

Bunu kafandan at.

Söylemesi yapmasından çok daha kolaydı. Özellikle de biri doğuştan bu kadar çekiciyse. "Peki, bu Peachtree City nerede?"

Araba yolundan çıktı ve caddeye doğru ilerledi. "Yaklaşık dört saat uzaklıkta. Kaç tane polis arabasını geçmem gerektiğine bağlı."

Onun sözlerine yüzünü buruşturdu. Seyahat etmekten daha çok nefret ettiği çok az şey vardı... ve arabayla seyahat etmek iki kat daha yorucuydu. Seksi bir şoför olsa bile. "Bizi oraya ışınlayabilir misin?"

Adam ona tuhaf bir bakış attı. "Sen Infernal Affairs'tansın. İblisler hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?"

"Çok şey biliyorum, ama sen şeytanın oğluysan, çoğu kişiden daha fazla yeteneğin olmasını beklerdim."

Luke, dikiz aynasından Helly'nin eğlenceli bakışlarını yakalayınca boğazını temizledi.

Yeni ortağı haksız değildi.

Ancak yabancılara yetenekleri hakkında fikir vermek, Helly'nin birine gerçek adını vermesi kadar olasıydı. Bu tür şeyler başkalarının

güç ve kontrol sahibi olmalarına yol açardı. İnsanlar ne kadar az bilirse, o kadar iyiydi.

Bu yüzden Sorcha'ya sırtıttı ve radyonun sesini açtı.

Sorcha birkaç dakika dinledi, sonra sesi kısıdı. "Skillet mi? Neden sürekli Hristiyan müziği dinliyorsun? Senin gibiler için bu biraz uygunsuz değil mi?"

"Türüm?" Luke tekrarladı. "Bu, her gün duyulacak bir kelime değil." Ona bir göz attı ve başını salladı. "Müziğime gelince, Hristiyan rock'ı seviyorum. İnanç mı? Mesaj mı? İnananları babama teslim etmekten daha tatlı bir ödül yok. En azından eskiden hedefim buydu. Şimdi ise, lanetlenmesine yardım ettiğim o ruhları geri kazanmanın ve Old Scratch'i gerçekten kızdırmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. O piç bunu hak ediyor. Ve ben intikamı seviyorum."

Sonra en şok edici şeyi yaptı. Gerçekten de İncil'den alıntı yaptı. "İntikam benimdir, diyor Rab. Ben ödeyeceğim."

Ama kız, bunun mantıklı olduğunu düşündü. Muhtemelen o, kendisinden daha fazla İncil okumuştı ve Baptist bir büyükbabası ve yetiştirilme tarzı göz önüne alındığında...

Etkileyici.

"Kaç ruhu lanetledin?"

Sanki gerçekten suçluluk duyuyormuş gibi irkildi. "Bunu konuşmayız. Asla. Geçmiş geçmişte kalır ve kötü anıları tekrar yaşamayız." Bu sözlerin altında derin bir anlam yatıyordu. Omurgasından bir ürperti geçiren bir anlam.

Ailesini düşünürsek, başkalarına zarar vermekten zevk aldığını düşünürdü.

O ses tonu, onun daha fazla yanılmış olamayacağını gösteriyordu. "Anlaşıldı. Bir daha bu konuyu açmayacağım."

Helly koltuğun üzerinden eğilip Sorcha'ya kocaman bir gülümseme attı. "Seni henüz tanımadığı için biraz mesafeli davranıyor. Sana alıştığında çok eğlenceli biri olacağına söz veriyorum."

"Sözüne güveneceğim."

Boğazını temizleyip şeytani cüceye sert bir bakış attıktan sonra konuyu değiştirdi. "Peki, nerelisiniz Dedektif O'Malley?"

Sorcha neredeyse cevap vermeyecekti, ama ne fark ederdi ki? Dosyalarına bakıp öğrenemeyeceği bir şey değildi ve adını bilen bir dedektif olduğu düşünülürse, onu çoktan

araştırmış olduğunu varsayabilirdi. “Çok yer değiştirdim. Mississippi, Jackson’da doğdum. Gençliğimin çoğunu, büyükannem ve büyükbabamın yanında kaldığım zamanlarda orası ile Richmond arasında geçirdim. Norfolk, Birmingham, New Orleans. Şimdi de Savannah.”

“Güzel bir şehir listesi. Şahsen, geçen yüzyılın büyük bir kısmını Sin City’de geçirdim.”

Bu onu şaşırttı. “Vegas mı?”

Adam başını salladı.

“Hiç gitmedim, ama çok görmek isterim.”

“Eminim fırsatın olacak. Oraya sık sık gönderiliyoruz. Babamın birkaç kumarhanesi ve oteli var. Bu da çok fazla kaos ve bizim türden suçlara yol açıyor.”

Sorcha gözlerini genişletti. “Gerçekten mi?”

“Evet. Bazı insanların hayallerini gerçekleştirmek için ne tür anlaşmalar yapmaya hazır olduklarını tahmin edebilirsin. Bu yüzden babamın ajanları orada ve Hollywood’da birinci sınıf gayrimenkuller sahibi.”

Bu korkunç bir düşünceydi. “Yani şeytanla gerçekten anlaşmalar mı yapıyor?”

“Oh evet. Bazen büyük servet karşılığında. Bazıları ise bir torba pirinç gibi basit şeyler karşılığında. İnsanların ölümsüz ruhlarına verdikleri değer ne kadar da komik.”

Evet, öyleydi. İşinin en kötü yanı, bazı insanların kendilerine ve başkalarına ne kadar az değer verdiklerini görmektir. Kimsenin hayatına ne kadar az değer verdiklerini görmektir. Ölümsüz ruhlarına daha da az değer vermeleri gayet mantıklıydı. “Ruhunu neye değiştirdin?”

“Huzur.”

Yüzündeki ifadeden, bunu durduramadan ağzından kaçırıldığını anlayabilirdi.

Ve bu cevap onu çok şaşırttı. “Dünya barışı gibi mi?”

Boğazını temizleyip radyoyu tekrar açarak, konuşmanın bu kadar yeter olduğunu belli etti.

Peki. Telefonunu çıkardı ve okumaya başladı. Helly koltuğa yaslandı ve Skillet şarkılarına eşlik ederek şarkı söyledi. Minik bir cin olmasına rağmen, inanılmaz derecede güçlü bir sesi vardı.

Peachtree City’ye vardıklarında, yolculuğun dört saat sürmediğini fark etti... Neredeyse iki saat sürmüştü.

"Buraya nasıl bu kadar çabuk geldik?" diye sordu kız, adam polis karakolunda durduğunda.

Arabadan inerken, göz kırptı, cevap vermeyi reddetti ve girişe doğru yöneldi.

Helly kapıyı kullanmadan arabadan indi. Sorch, o anda bu küçük cinin ne kadar minik olduğunu fark etti. Muhtemelen 1,45 metre civarındaydı. Kesinlikle 1,5 metreye bile yaklaşmıyordu. "Bunlar onun bahsetmediğı güçler. Bir sürü gücü var." Sorch için kapıyı açtı. "Hadi. Bu her zaman eğlencelidir."

Öyle miydi?

Yanında bulunduğu kişiye bakılırsa, daha çok korkutucuydu.

Sorch arabadan indi ve Helly'yi takip ederek gri binaya girdi. Luke, küçük lobide onları bekliyordu. Aslında küçük olmayabilirdi. Sadece onun ezici büyüklüğü odayı dolduruyordu.

"Dedektif geliyor," dedi Luke. Helly sırtıttı.

"Hangisi?"

"David."

Sevinçle zıplayarak ellerini ırttı. "O benim en sevdiğim!"

Sorch, bu cinin coşkusunu nasıl yorumlayacağını bilemedi. Helly tuhaf bir şekilde eğlenceliydi ve çok küçük şeylerden bile aşırı derecede coşuyordu. Sorch da keşke o kadar coşkulu olabilseydi. Ve bu, bir Cehennem cini için garip bir davranış gibi görünüyordu.

Ama yine de, bu tür yaratıkların nasıl davrandığını nereden bilebilirdi ki? Luke'un aksine, ona doğduğunda bir cin atanmamıştı. Helly'nin ondan daha genç görüldüğü düşünülürse, bu gerçekten sıra dışı bir durumdu.

Ya da belki de aralarındaki boy farkı yüzündendi. Helly o kadar küçüktü ki, onu bir çocuk olarak görmek kolaydı. Tabii imp'in olağanüstü büyük göğüsleri hariç. Sorch, başkalarına kıyasla kendi göğüslerinin ne kadar küçük olduğu konusunda her zaman utangaç olduğu için bu konuya odaklanmak istemiyordu.

Bu düşünce birkaç saniye sonra da hâlâ aklındayken, kaslı, kel bir adam solundaki kapıdan içeri girdi. Luke ve Helly'yi görür görmez kocaman bir gülümseme attı. "Sizi görmek ne güzel. Ne yapıyordunuz?"

Luke cevap vermekte tereddüt etmedi. “Beladan başım dertte. Her zamanki gibi.”

“Elbette, her zamanki gibi.” David, Luke’a tekrar konuşmadan önce Sorcha’ya bir göz attı. “Yine yeni bir partner mi?”

Luke başını salladı. “Evet. Sonuncusunu yedim. Sinirlerimi o kadar bozdu ki, bunu yapmak ahlaki bir zorunluluk haline geldi. Bu biraz daha katlanılabilir görünüyor. Değilse de, umarım tadı daha güzeldir.”

David gülerken Sorcha gözlerinin fal taşı gibi açıldığını hissetti. *Umarım bu bir şakadır.* Luke’un ne demek istediğini tam olarak anlayamıyordu.

David başka bir şey söylemeden Luke’a bir dosya uzattı. “Gördüğün gibi, Redwine Road’da ilk kez görülmeye başladı, sonra Peachtree City’nin merkezine taşındı ve burayı oyun alanı olarak seçti. Genellikle gece yarısı ortaya çıkan ve köylüleri dehşete düşüren devasa beyaz bir kurt. Her gece birileri arıyor gibi görünüyor ve saat 10 civarında Avenue’da iki memur onu görmüş. Umarım sadece Starbucks’ı istiyordur, eve giden çalışanlardan birini değil.”

Luke, belirsiz bir homurtuyla dosyayı açtı ve raporları gözden geçirdi. Bir fotoğrafa rastladığında durakladı. “Gözetleme kamerası mı?”

“Evet. Sweetwater Oaks’ta çekildi. Göl kenarındaki evlerden birinde. Verandaya kadar gelmiş. Sanırım kameraya gülümsemiş bile.”

Luke burun kıvrarak çıktıyı Sorcha’ya uzattı.

Beyaz tuğlalı evin ön kapısından belki dört ya da beş fit uzaklıkta duran neolitik boyutlardaki kurdu görünce ağzı açık kaldı. Canlının omuzları, fotoğraflarında gördüğü diğer kurtlardan çok daha gelişmişti. Ama bu onu meraklandırdı. “Peachtree City’de kurtlar var mı?”

David başını salladı. “Georgia’da pek yok. Nokta. En azından önemli sayıda yok. Elimizde olan az sayıdaki kurt gri ve kızıl kurtlar ve ya dağlarda ya da Okefenokee’de saklanıyorlar. Bir hafta önce bunu bildiğimden değil. Park hizmetlerine danıştım ve o bilinen bölgelerde bile nadiren, hatta hiç kurt görüldüğüne dair bir ihbar almadıklarını söylediler. Geçen ay on iki tane ihbar aldık.” Elindeki resmi işaret etti. “Hepsi *bunu* anlatıyor.”

Luke başını salladı. "Tamam. İşe başlayalım, bulduklarımızı size bildiririm. Umarım bu sıradan bir kurttur ve başka bir yere yönelmemiz gerekmez."

Luke'a başını eğdi. "Teşekkürler."

Binadan çıkıp Luke'un eski model arabasına doğru yürüdüler.

Sorcha, hepsi arabaya binene kadar bekledi, sonra yeni ortağına döndü. "David kim olduğunu biliyor mu?"

Adam başını salladı. "Sadece Infernal Affairs'in bilmesi gerekiyor. Diğerleri pek anlayışlı değil ve köylülerin isyan etmesini istemem."

"Anlamadım?"

"İnsanlar gerçeklerden korkar. İnanmaktansa inkar etmek daha kolaydır. Lucifer'in oğlu olduğumu bilirlerse, cehennemin gerçek olduğu ve yaptıklarından sorumlu oldukları anlamına gelir. Bu da dinin, alay edip bir kenara atabilecekleri bir efsane olmadığı anlamına gelir. Bunu anladıklarında paniğe kapılırlar. Panikleyen insanlar son derece tehlikelidir, özellikle de sayıları çok olduğunda, ve çok aptalca şeyler yaparlar. Bana değil, çünkü bana zarar verecek hiçbir şey yapamazlar. Şu anda ben Teflon gibiyim. Ama geri kalanınız için... işler gereksiz yere karmaşıklaşır."

"Yani?"

"Cennet beni kabul etmez ve cehennemden de kovuldum. Araf, Dünya'dır. Bu yüzden, babam sakinleşip beni eve kabul edene kadar burada, kapana kısılmış durumdayım. Benim yerimde olmak berbat bir şey ve başkalarının beni bir laboratuvara ya da bir hücreye tıkmaya çalışmasını istemiyorum. Kimseye zarar vermek için burada değilim. Sadece eve dönüş yolumu bulmak ve yerlileri öldürmekten kaçınmak istiyorum." Güneş gözlüklerini taktı.

Bu sözler onu meraklandırdı. "Cennetin seni kabul etmeyeceğini nereden biliyorsun?"

Güneş gözlüklerini burnunun ucuna kadar indirdi ve gözlüklerin üstünden ona "*ciddi misin*" der gibi bir bakış attı.

"Tamam. Tamam. Belki aptalca bir soru. Ama emin misin?"

"Evet. Oraya girebilmek için tövbe etmem gerekirdi ama ben hiçbir şeyden pişman değilim... bu konuşma ve bir keresinde sahte bir kola markasını denemiş olmam dışında." Gözlüklerini yerine itti, sonra telefonunu eline aldı, bir numarayı çevirdi ve hoparlörü açtı.

Birkaç saniye sonra, tarihin en kalın Güney aksanıyla bir kadın cevap verdi.

"Selam Laura. Nasılsın tatlım?" diye sordu Luke.

"Her şey tıpkı şeftali gibi, şeftali gibi, uzun, esmer ve gizemli. Ama beni aramak için aramadığını biliyorum, Bay Luke. Neye ihtiyacın var?"

"Oh," diye incinmiş gibi yaptı. "Şüphelerle beni incittin."

"Şüphe değil, tatlım, bu gerçek. Birisi kurt görmedikçe asla aramazsın ve hayır, ben değildim. Orada değildim."

"Senin olmadığını nereden biliyorsun? Sana nerede olduğunu bile söylemedim." "Nerede olduğu önemli değil çünkü son zamanlarda kendimi sergilemediğimi biliyorum

. Pencerelerimden içeriye bakmadıkça kimse beni çıplak görmedi—ve eğer gördülerse, o zaman bu tamamen başka bir suç. Yani orada olmadığımı ve bunu yapmadığımı biliyorum. Gördükleri kişi muhtemelen sadece kötü bir gün geçiriyordu ya da biri komşusunun köpeğini görüp paniğe kapıldı."

Sorcha gülmemek için kendini zor tuttu. David'in onlara verdiği fotoğraf kesinlikle bir köpek *değildi*.

"Peachtree City'de arkadaşın ya da ailen var mı?" diye sordu Luke.

"Bildiğim kadarıyla yok ve kasabama bu kadar yaklaşmış olsalardı bana söylerlerdi. Söylemeselerdi kabalık olurdu."

Luke çenesini okşadı. "Biri birini dönüştürdü mü?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Burası benim bölgem. Buraya izinsiz girip böyle bir şey yapanın boğazını sıkardım. Ayrıca, bu çok kaba bir davranış olurdu."

Luke, Sorcha'ya yüzünü buruşturarak baktı. "O zaman bir sorunumuz olabilir."

"Nasıl yani?" diye sordu Laura.

"Peachtree City'deyim ve kesinlikle bir Dire ortalıkta dolaşıyor. Sen değilsen, yakın bir akrabandır."

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra tekrar konuştu. "Adresi bana mesajla gönder, mümkün olduğunca çabuk oraya gelirim." Laura telefonu kapattı.

Luke kağıtları karıştırdı ve sonra Laura'ya son görüldüğü yeri mesaj attı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Sorcha.

“Northlake Drive’daki Whitlock Aile Mezarlığı. Buradan beş dakikadan az uzaklıkta.” Arabayı çalıştırdı ve otoparktan çıktı.

İlginç. Sorch a kendilerine verilen dosyalara göz attı.

David haklıydı. Hepsi dar bir coğrafi alan içindeydi. “Sence kurt neden tek bir yerde kalıyor ve başka bir yere gitmiyor?”

"Hiçbir fikrim yok. Bu, Dire'lerin normal davranışları değil. Genellikle çok dikkatlidirler ve dolaşırken kalabalık alanlardan kaçınırlar. Yerleşik hale geldiklerinde, Laura gibi davranırlar ve nadiren şekil değiştirirler. Bu, çok fazla dikkat çeker ve onlar görölmek istemezler. Birinin bir yabancıнын kapısına gidip kameraya gülümsemesi... bu onların tarzı değil."

“Onları iyi tanıyorsun, değil mi?”

Omuz silkti. “Annem bir cehennem köpeği. Köpekgiller oldukları için, aynı çevrelerde dolaşma eğilimindedirler. Birçok ortak davranışları ve... arkadaşları vardır.”

Bunu bilmek ilginçti. Sorch a, araba sürerken elini havada sallayan Helly’ye omzunun üzerinden baktı. “Gerçekten mi? Annesi bir cehennem köpeği mi?”

Helly elini indirdi ve sırtıttı. “Sana söylemediği şey, annesinin cehennemde yaşayan Diresler de dahil olmak üzere tüm cehennem sürülerinin alfa’sı olduğu. Bu da onu olağanüstü tehlikeli ve güçlü kılıyor.”

Sorch a, Helly’nin Luke’un annesine “orospu” dediğinde ne demek istediğini ve o küçük şeytanın neden bu kadar çok güldüğünü anlayınca yüzünü buruşturdu.

Oh.

Ama bu, kafasında başka bir soru işareti bıraktı. “Yani bir köpek bir erkek bebek mi doğurdu? Bu nasıl olur?”

O güldü. “Cehennem köpekleri, Dire’ler gibi şekil değiştirenlerdir. Aralarındaki temel fark, köpeklerin babama köle olmaları... ve istedikleri herhangi bir renge bürünebilmelerine rağmen, köpek formundayken genellikle siyah olmalarıdır. Bu onlar için bir tür üniforma gibidir.”

Kim bilebilirdi ki?

Sola döndü ve Bank of America’nın arkasındaki bir otoparka girdi.

Kaşlarını çatarak, mezarlığa benzeyen hiçbir şey görmedi. Sadece bir pizzacı, bowling salonu ve benzeri yerler vardı. "Neden bir alışveriş merkezinde duruyoruz?"

Luke motoru kapattı ve arabadan indi. Çenesini caddenin karşısındaki ormana doğru salladı. "Mezarlık şurada. Yürümemiz gerekecek."

Helly arka koltuktan atlarken, Sorcha daha geleneksel bir şekilde arabadan indi.

Luke'u takip ederek caddenin karşısına geçtiler ve daha fazla mağazaya doğru uzanan küçük bir asfalt yola girdiler. Bu, ona hiç mantıklı gelmeyen tuhaf bir yoldu. "Bu da ne?"

"Golf arabası yolu. Peachtree City bunlarla ünlüdür." Güneş gözlüklerini başının üstüne kaldırdı, böylece o muhteşem kehribar rengi gözleriyle etrafa bakabilirdi.

"Bunun Florida'daki *The Villages* olduğunu sanıyordum."

Luke başını salladı. "Peachtree City onlardan onlarca yıl önce kuruldu ve burada yaşamak için elli beş yaşın üzerinde olman gerekmiyor. Yüz milin üzerinde golf arabası yolu var. Bu yüzden burası en sevdiğim yerlerden biri."

"Gerçekten mi?"

Ellerini ceplerine sokup omuz silkti. "Eski moda şeyleri severim."

Bu, onun karakterine hiç uymuyordu. Ama yine de, onu o kadar da iyi tanı mıyordu.

Yine de...

Sorcha, Luke'u takip ederek etrafı yüksek tel örgüyle çevrili mezarlığa gitti. Gördüğü üç başıboş ruh dışında, mezarlık oldukça zararsız görünüyordu. Biri ona birkaç metre uzaklıktaydı, diğer ikisi ise kenarda konuşuyor gibi görünüyordu. "Ee, Lassie. Bir şey algılıyor musun?"

Luke ona alaycı bir gülümseme attı. "Ölüleri görüyorum."

Sözleri onu hazırlıksız yakaladı. Kendisi gibi görebilen insanlarla birlikte olmaya alışık değildi. "Öyle mi?"

"Sen de görüyorsun."

Vücudu buz gibi oldu. "Anlamadım?"

"Ben IA'daki insanlar gibi değilim. Willie'nin neredeyse üstünde durduğunu gördüğünü biliyorum. John ve Cecilia ise mezarları konusunda tartışan ikisi."

."

Bu hiç de rahatlatıcı değildi. İsimlerini ve daha da önemlisi... "Aklımı okuyabiliyor musun?"

"Hayır. Onlara baktığında kalp atışındaki değişikliği duydum." Sonra yüzünü buruşturdu. "Ve evet, zihin okuyabiliyorum, ama seninkini okumuyordum." Kalbinin üzerine haç işareti yaptı.

O paniklemeye başlarken, Luke önündeki yere geçti. Her iki elini de kızın omuzlarına koydu. "Nefes al, Sorcha. Derin ve düzenli. Bu gidişle, Laura gelmeden kalp krizi geçireceksin."

Çünkü o, hangisinin daha rahatsız edici olduğuna karar vermeye çalışıyordu. Onun ona dokunması ve o çekici vücuda bir ısırık atmak istemesi. Onun zihnini okumasını. Kalp atışlarını duyabilmesini.

Yoksa onun yaptıklarını görebilmesi mi?

Hiç kimse onu rahatsız eden varlıkları görememişti.

Bu hem rahatlatıcı hem

de... son derece

rahatsız ediciydi.

Aniden, yakınlarındaki ormanda bir şey hışırdadı. Golf arabası değildi.

Luke, devasa beyaz bir kurt üzerlerine doğru hücum ederken onu korumak için önüne geçti. Kurt üzerlerine atıldı, ardından beyaz-sarı saçlı, uzun boylu ve inanılmaz derecede güzel bir kadına dönüştü.

"Yeni ortağımı korkutuyorsun, Laura."

Kadın, Luke'un arkasından Sorcha'nın durduğu yere baktı.

"Üzgünüm, tatlım." Luke tsk etti. "Hayır, değilsin."

"Tabii ki değilsin. Senin gibi ben de özür dilemeye inanmıyorum. Biriyle ilk tanıştığımda ve onu korkuttuğum zamanlar hariç." Laura, etrafı incelerken ellerini birbirine sürdü. "Bunun senin için büyük bir sürpriz olacağını biliyorum, ama burada hiçbir şey yok."

Laura, Luke'un yanında küçük bir daire çizerek döndüğünde Sorcha kafası karışmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir Dire buraya yaklaşmadı... hiç." Laura tekrar Sorcha'ya döndü. "Yaklaşsalar mı bilirdim. Çok belirgin bir koku bırakırız. Ve genellikle ölü bir kokarca gibi kalır."

Bu sözler midesini altüst etti. "Eğer Dire Kurt yoksa..."

"O zaman herkes ne görüyor ve rapor ediyor?" Luke elini uzattı ve polis dosyası avucunda belirdi. Fotoğraflı çıkardı ve Laura'ya gösterdi. "Bu ne?" Fotoğraflı alıp görüntüyü görünce yüzünü buruşturdu. "Bir Dire." "Peki Dire olmayan bir Dire nedir?" diye sordu Sorch. Luke, ellerini omuzlarına koyduğunda olduğu kadar rahatsız edici bulduğu bir ciddiyetle ciddileşti. "Baş belası."

Bölüm

Üç

Sorcha, iki gün önce kurdun görüldüğü Kroger otoparkına giden ormandaki son görüldüğü yeri araştırırken iç geçirdi.

Diğer yerlerde olduğu gibi, Luke ve Laura hiçbir şey hissetmedi ve koku almadı.

"Bu şeytani bir şey mi?" diye sordu. "Belki de sadece çok büyük bir hayvandır?"

Laura sarı saçlarını bir at kuyruğu bandıyla geriye çekti. "Şeytan ya da başka bir yaratık olmalı. Kesinlikle benim türümden değil ve kokusunu benden gizleyebilecek tek şeyin şeytan olduğunu düşünüyorum. Başka bir tür şekil değiştiren olsa bile, benim algılayabileceğim bir koku bırakırdı."

Laura sürekli bunu tekrarlıyordu.

"Bir iblis neden küçük bir kasabanın ormanlarında dolaşsın ki?" Sorcha, Helly'ye baktı.

İmp omuz silkti. "İblis değil. Ben bir impim, ama bunun pek çok nedeni olabilir. Belki de *The Walking Dead* dizisinin setini avlıyorlardır? Birçok iblis Norman Reedus'a aşıktır."

Laura burun kıvırdı. "O dizi Senoia'da çekiliyor... bir kasaba ötede."

Luke, telefonundan ACDC'nin *Hell's Bells* şarkısı çalarken güldü.

"Gerçekten mi?" diye sordu Sorcha.

Onu görmezden gelerek telefonu kulağına götürdü. "Selam Kaptan. var?"

O telefonu açarken, kız gençlerin bindiği bir golf arabasının yanlarından geçmesini izledi.

Laura başını salladı. "Genç olmak güzel, değil mi?"

"Bilemem. Annem, doğduğumda doksan yaşında olduğumu söyler."

Sorcha, ağaçların arasında bir gölge görünce kaşlarını çatı. "Burada mı yaşıyorsun?"

diye sordu Laura'ya.

"Yakınlarda. Neden?"

Ellerini beline koyan Sorch, başka bir golf arabasının hızla geçtiğini gördü. İçindekiler ona el salladılar. "Burası alışılmadık bir yer. Hiç böyle bir yer görmemiştim."

"Evet, biliyorum. Kuzey Carolina'da büyüdüm ve birkaç yıl önce bir film stüdyosunda konferans için buraya geldiğimde buraya taşındım. Buraya aşık oldum. Sen Georgia'lı mısın?"

"Hiç de değil."

Laura tsk diye ses çıkardı. "O zaman Savannah'da dikkatli ol. Senin gibi hassas birine burası zor gelebilir."

Bu konuda şaka yapmıyordu. Sorch oraya geleli bir haftadan az olmuştu ve şimdiden zorlanmaya başlamıştı. "Fark ettim."

Luke telefonu kapattı ve yanlarına geri döndü. "Üzgünüm Laura. Gitmemiz gerek." Helly ve Sorch'a bir göz attı. "Savannah'da daha acil bir işimiz var."

Sorch kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

"Ölmüş bir üniversite öğrencisi. Yüzbaşı, oraya varır varmaz geri dönmemizi istiyor. Haberler bu olayı her yerde yayınlıyor, çok ses getiriyor."

"Dire ne olacak?" diye sordu Sorch.

Laura'nın gözlerine baktı. "Gözünü dört açıp bir şey bulursan bana haber verir misin?"

"Yapacağımı biliyorsun, tatlım. En son ihtiyacım olan şey, birinin benim türümün dikkatini çekmesi. Her bölgede sadece bir Dire'ye ihtiyacımız var ve ben burayı kendime ayırdım."

Luke başını eğdi. "Anladım. Savannah'da neler olup bittiğini öğrenir öğrenmez seninle iletişime geçeceğim." Arabalarını bıraktıkları Kroger otoparkının yönünü işaret etti. "Gidelim mi, Dedektif Hanım?"

Sorch bunun neden kendisine biraz ürperti verdiğini bilmiyordu, ama vermişti. "Biliyor musun, bir iblis için çok kibarsın."

Yol boyunca önünü gösterdi. "Hepimiz kötü değiliz. Ve Imp'in de dediği gibi, teknik olarak ben başka bir türüm. İblisler kendilerine özgüdür. Ama istedikleri zaman oldukça çekici olabilirler."

Helly sırtıttı. "Haklı. Cazibe ve mükemmellik, onların en bilinen özellikleridir."

“Gerçekten mi? Ben hep ruh emmek olduğunu sanırdım.”

Luke derin bir nefes aldı. “Bir pisliksen birinin ruhunu emmek zor olur. Ve bilginiz olsun, ruhu zorla alamazsınız. Kendi isteğiyle verilmesi gerekir. Bu yüzden iblisler, sizi büyüleyip ruhunuzu alabilmek için kurnaz ve sinsi davranırlar. Bildiğin gibi, insanlar parlak şeylere çekilir.” Ona sırtıttı ve şakacı bir şekilde başını geriye attı, saçları omuzlarında dalgalandı. “Bu yüzden bu kadar parlak parlıyorum. Kelebekler için mum olmak hoşuma gidiyor.”

Sorcha, onun abartılı alaylarına güldü. “İşte bu, şeytanın oğlundan beklediğim türden bir kibir.”

“Kibir değil. Sadece gerçek. Biz gördüğün hayaletlere hiç benzemiyoruz.”

Bu konuda haklıydı. “Doğru. Hayaletler kimseyi ele geçirmeye çalışmaz.”

Luke durakladı ve ona korkutucu bir bakış attı. “İblisler hakkında pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?”

“Pek sayılmaz. Onlardan mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştım. Ama kesinlikle birkaç tanesiyle çıktım... kazara.”

Helly'ye bir bakış attıktan sonra ormanın içinden yürümeye başladı. “Tıpkı insanlar gibi, hepsi birbirine benzemez. Pek çok farklı iblis ırkı vardır. Ve karmaşık bir hiyerarşi.”

Bu, onun kesinlikle bilmediği bir şeydi. “Gerçekten mi?”

“Evet. Başkalarının vücuduna yerleşmek isteyenler... onlar en alt tabakadakiler ve bizim tarafımızdan da sizin tarafınızdan olduğu kadar nefret ediliyorlar.”

Huh... Onların saygı gördüğünü sanırdı. “Neden?”

“Çünkü insanlar bizi hep aynı kefeye koyuyor. Tıpkı iğrenç insanlar olduğu gibi, iğrenç iblisler de var. O piçler hepimizin adını kötüye çıkarıyor.”

Ve Luke kesinlikle iğrenç biri değildi. Bunu, arabanın kapısını açıp ona tutmasıyla kanıtlamıştı.

Sorcha arabaya binerken Luke diğer tarafa geçip ona katıldı. Pembe kravatıyla saçlarını geriye çekerek, Helly'nin binip yerleşmesini bekledi, sonra arabayı çalıştırıp geri döndü.

“Peki, üst düzey iblisler ne yapar?” Sorcha, bahsedilen hiyerarşi hakkında meraklanmıştı.

O, cevap vermeden önce ona o alaycı, çarpık gülümsemesini gösterdi ve boğuk bir sesle cevap verdi. "Baştan çıkarırlar."

O tek kelime aralarında asılı kaldı. Aklına aniden onunla seviştiği görüntüsünün gelmesi durumu daha da zorlaştırdı. Daha da kötüsü? Onu kollarında hissedebiliyordu sanki. Sert, kaslı vücudu ellerinin altında hareket ediyordu.

Bana ne oluyor?

Bu hiç ona göre bir şey değildi. Hem de hiç.

Yine de ona, daha önce hiç kimseye hissetmediği bir şekilde çekiliyordu. Hayatı boyunca "seks bombası" terimini duymuştu. O, bu terime anlam katan tek kişiydi.

Luke, Senoia'ya doğru ilerlerken ona bir göz attı. "Seni nutku tutturdum."

"Beni şok etmeyi sevdiğini fark ettim."

"Kişisel algılama. Herkesi şok etmeyi severim."

"Cehennemden kovulmana neden olan bu mu?" diye sordu alaycı bir tonla.

Ama bu, onun tüm neşesini kaçırdı.

Helly öne eğilip kulağına fısıldadı. "Bu konuda şaka yapma. Eve gidememek konusunda çok hassastır."

"Oh, özür dilerim. Bilmiyordum."

Luke uzun bir nefes verdi. "Senin suçun değil. Sadece burada olmaktan mutlu değilim. İster inan ister inanma, bu dünyaya göre Cehennem'i tercih ederim."

Buna inanmakta çok zorlandırı. "Nasıl? Neden?" "Bilmediğın cennettense, bildiğın cehennem daha iyidir." "Bu bir atasözü değil."

"Ama ben öyle hissediyorum. Bütün ailem ve arkadaşlarımlın çoğı orada." Ona bir göz attı ve sıırttı. "Ve hayır. Amcan Ted bizim cehennem çukurlarımızda yanmıyor."

Düşüncesini duymuş olması onu rahatsız etse de, bunu öğrenmek onu rahatlattı. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Benim bununla hiçbir ilgim yok. Yani, az kalsın. Yaşadığı süre boyunca kesinlikle bir ayağı cehennemdeydi. Ama son anda, önemli bir anda, oradan çıkmayı başardı."

Amcasının suç eğilimleri göz önüne alındığında, bu onu çok meraklandırdı. Hayatı boyunca babasının, eğer biri cehenneme gidecekse, otobüsü Ted'in süreceğini söylediğini duymuştu. "Nasıl yani?"

"Pişmanlık. Tövbe. Yaptıklarını itiraf etti ve telafi etmeye çalıştı. Affedilmeyi istemek yetmez. Vicdanının ağırlığını hissetmeli ve başkalarına acı çektirmemiş olmayı içtenlikle dilemelisin. Bu sandığından çok daha zordur. Çoğu kişi başkalarını suçlamak ister ve yaptıkları kötülüklerin sorumluluğunu asla üstlenmez. Hayatta, nefretini veya kötü davranışlarını haklı bulan birinden daha kötü bir şey yoktur. İşte o zaman gerçek kötülük devreye girer ve bu dünyaya en büyük zararı verir. Ve insanlar bu şekilde lanetlenir."

Sorcha bunun ne kadar doğru olduğunu nefret ediyordu. "Evet. Yaptıklarının ve kime acı çektiklerinin gerçeğiyle yüzleşmek isteyen çok az kişi var." Tıpkı eski sevgilisi gibi. O, iğrenç bir pislikti. Kendisine ve başkalarına acı çektirmek için elinden geleni yapan biriydi.

Narsist kelimesinden nefret ediyordu. Bu kelime, başkalarına etiket takmak isteyen ve anlamını tam olarak kavrayamayanlar tarafından çok fazla hafife alınarak kullanılıyordu. Ama onu hâlâ bırakmayan biriyle beş yıllık bir ilişki yaşamış biri olarak, bu tür insanların neden olduğu zihinsel ıstırapı çok iyi biliyordu. Bert, yaptığı hiçbir şeyle yüzleşememişti. Her şey onun suçuydu ve ona acı çektiren de kendisiydi.

Neden bana bunları yaptırıyorsun, Sorcha...

Luke uzanıp elini tuttu. "Merak etme. Bert yaptıklarının bedelini ödeyecek. Onun tek kurbanı sen değilsin ve onu kurtaracak hiçbir pişmanlığı yok."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. O senin amcan değil. Uzun zamandır bizim hedefimiz olarak belirlenmişti."

Onun desteğine minnettardı, ama... "Bana yaptıkları için onun cehenneme gitmesini istediğimden emin değilim."

"Oh, onu lanetleyen senin dileklerin değil. Güven bana. Onun eylemleri. Ve o *asla* değişmeyecek."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Yine o son derece müstehcen gülümseme. "Süper güçlerim."

Onun bu sözleri onu rahatsız etmeliydi. Ama o, o cehennemvari tavırlarıyla onu büyülemişti.

Elini bıraktı ve direksiyona tutundu.

Konuyu daha az kişisel bir şeye çevirmek isteyen kız, asıl meseleye geri döndü. "Savannah'daki cinayetimizle ilgili ne gibi detayların var?"

"SCAD öğrencisi."

"SCAD mı?" Bu, onun bilmediği yeni bir argo mu?

"Savannah Sanat ve Tasarım Üniversitesi. Buradaki üniversitelerden biri."

Kız kardeşi hakkında istem dışı bir görüntü zihninden geçince yüzünü buruşturdu. "Cinayet kampüste mi işlendi?"

Adam başını salladı. "Bir mezarlıkta. Reyes, bunun bir tür kurban töreni gibi görüldüğünü düşünüyor."

Bu onu şaşırttı. "Ne?"

"Evet. Bazen böyle olaylar olur. Üniversite öğrencileri aldatıcıdır. Yapmamaları gereken şeylerle oynarlar. Bazen bu şeyler ölümcül sonuçlar doğurur. Polis, bunun ya çeteye ilgili, ya insan aptallığı, ya da okült bir cinayet olduğunu ya da paranormal bir olay olabileceğini düşünüyor. Emin değiller ve Reyes, ben olay yerini incelemeyi karar vermek istemiyor."

"Neden?"

"Çünkü tahminde bulunmayacağım. Benim tarafımın bu olayda parmağı olup olmadığını anında anlarım."

Bu mantıklıydı. "Sence şeytani bir olay mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Şeytan ve iblisler, sizin düşündüğünüz kadar çok şey yapmazlar. Dünyadaki kötülüklerin çoğu insanlardan ve onların kendi eğilimlerinden kaynaklanır."

Bu ilginç bir düşünceydi. "Nasıl yani?"

Luke omuz silkti. "İnsanlar eylemleri ve düşünceleriyle kendilerini o kadar çabuk lanetliyorlar ki, bizim yapmamız gereken pek bir şey kalmıyor. Ama en kötüsü, kütüphanede ya da internette şeytanı ya da bir iblisi çağırma talimatları içeren bir kitap bulan çocuklar. Bunu eğlence için yapıyorlar, bunun bir şaka olduğunu ya da iblisi kontrol edebileceklerini düşünüyorlar, ya da ruhlarını en derin, en karanlık arzuları karşılığında takas etmeyi teklif ediyorlar; bu da genellikle aşk, şöhret ya da zenginlik gibi aptalca bir şey oluyor. Çoğunlukla

insanlığı görmezden geliriz çünkü çok önemsizdirler ve bizim hiçbir çaba sarf etmemize gerek kalmadan kolayca avlanabilirler. Peşine düştüğümüz sadece bir avuç ruh vardır.”

“Mesela?”

“Dindar ya da gerçekten özverili olanlar. Onlar aradığımız elmaslardır. Normalde asla elde edemeyeceğimiz ruhlar. Ama onları yıpratırsan... herkesin acıyı dindirmek için bir anlaşma yapmaya yetecek kadar çaresiz hale geldiği bir kırılma noktası vardır. *Onları* ele geçirebilirsen, bir şey başarmış olursun.”

“Böyle birini nasıl yıpratırsınız?”

Bir elini direksiyona koyarak omuz silkti. “Önce her zamanki yöntemleri deneriz. Açgözlülük. Oburluk. Zina. Öfke. Kayıtsızlık. Kibir ve tabii ki kıskançlık—gerçek ilk günah. İnsanların doğasında kendilerini yok etmek vardır.”

Bu mantıklı gelmiyordu. “İlk günah, Adem ve Havva’yı Cennet Bahçesi’nde baştan çıkaran şeytan tarafından işlendi.”

“Öyle diyorlar, ama yanılıyorlar. Bilgi armağanı günah değildir. Doğuştan gelen merak cezalandırılmana neden olabilir, ama seni mahkum etmez. Ayrıca, Havva’yı elmayı ısırmaya şeytan zorlamadı. Onu kıskançlığı zorladı. Sahip olmaması gereken şeyi istedi ve Tanrı’nın onu kendisinden esirgediği için kıskandı. Markos, sekizinci bölüm. *Çekil arkandan, Şeytan: çünkü sen Tanrı’ya ait olan şeyleri değil, insanlara ait olan şeyleri seviyorsun. Bir insan bütün dünyayı kazansa da kendi ruhunu kaybederse ne yararı olur?*”

Luka ona göz kırptı. “Bizim aradığımız ruhlar bunlar. İkiyüzlü olmayanlar ve şan ve şerefe mahkum olanlar. Bir iblisin görevi, ne pahasına olursa olsun onların doğru yoldan saptırmaktır. Bizi arayanlarla uğraşmayız. Onları zaten elde ederiz.”

Onun anlattıkları kadını dehşete düşürdü. “Neden doğru olanı yapmaya ve başkalarına zarar vermeden yaşamaya çalışan insanları mahvediyorsunuz?”

Omuz silkti, bu kayıtsızlığı onu sinirlendirdi. “Babam Tanrı’ya karşı çıktı ve aynı şeyi yapmayı reddedenlerden nefret ediyor. Amacı, elinden geldiğince çok sadık takipçiyi koparmak. Bir zamanlar sevdiği babasına karşı kıskançlık ve intikamdan başka bir nedeni yok. Cezalandırıldı ve incindi, bu yüzden başkalarına da aynısını yapmaya çalışıyor. Dışarıdaki pek çok kişi gibi, şeytan da acısını paylaşmak istiyor.”

Kız, onun söylediklerini düşünmek için bir dakika durdu. “Yani Tanrı ve Lucifer, iyilik ve kötülük arasında sonsuz bir savaşın içinde değiller mi?”

Luke ona alaycı bir bakış attı. “Gerçekten de Lucifer’in Tanrı ile eşit konumda olduğunu mu düşünüyorsun? Öyle olsaydı, Cennet’ten kovulmazdı. Cehennem’de de kalmazdı. Geri döner ve kaybettiği şeyi geri alırdı.”

“O zaman neden Tanrı, onun yaptığı tüm kötülükleri engellemiyor?”

“O, *ruhunu cehenneme düşmekten kurtaracak ve hayatı ışığı görecek. Bak, Tanrı tüm bunları sık sık insanlara yapar, ruhunu cehennemden geri getirmek, yaşayanların ışığıyla aydınlatmak için.*”

“Yine İncil’den bir alıntı mı?” Luke başını salladı.

“Eyüp.”

“Harika. İngilizce olarak okur musun?”

“Tanrı sınamayı umursamaz. Şüphesiz, iman olmadan iman olamaz. Layık olanlar çok uzun süre sarsılamaz ya da yolundan saptırılamaz. Ayartmayı görmezden gelip doğru yoldan sapmamak için bir yol bulurlar. Ya da bir anlık yanlış karar için tövbe ederler. Tıpkı sen ve ben gibi, Lucifer de sadece işini yapıyor. Tanrı, tökezleyebilecek ama başlarına gelen tüm kötü şeylere rağmen yolundan sapmayacak olanları arar ve onları sever.”

Aniden, Sorcha şeytan hakkında aslında ne kadar az şey bildiğini fark etti. “Hiç bu şekilde düşünmemiştim.”

“Çoğu insan bunu hiç düşünmez.” Luke bir ışıktaki durdu. “Başka bir şey daha bilmek ister misin?”

“Tabii. Neden olmasın?”

Arka aynadan arka koltukta oturan Helly’ye bir göz attı. “Onun gerçek adı Lucifer değil.”

Ağzı açık kaldı. “Ne?”

“Lucifer, ‘ışık getiren’ anlamına gelir. Onun adı hiç bu olmadı. Şeytan gibi, bu da sadece başkalarının ona taktığı bir lakap.”

Huh... bu çok *ilginçti*. “O zaman adı ne?”

Helly öne eğilip kulağına fısıldadı. “Gerçek isimlerimizi kimseye söylemeyiz. Bu onlara üzerimizde güç verir.”

“Gerçekten mi?” diye sordu. Luke başını salladı.

“O zaman senin adın Luke değil mi?”

“Tabii ki değil. Lucian da değil.” “O zaman ne?”

“Bu, bedenimden daha fazlasına sahip olan kadına vereceğim bir sır.”

Bölüm Dört

“Bu çok talihsiz bir durum.”

Luke, öğrenci cinayeti nedeniyle çağrıldığı Katolik mezarlığında yanında beliren başmelek Remiel'e sinirli bir bakış attı. İnsan formunda Remi, Luke kadar uzundu. Omuz uzunluğunda, dalgalı sarı saçlarını at kuyruğu yapmıştı ve gözleri o kadar maviydi ki elektrikli gibi görünüyordu. Beyaz, uçları altın rengi kanatları şu anda gizliydi. Meleklerin kot pantolonları ve siyah düğmeli gömlekleriyle kontrast oluşturmalarını görmek eğlenceli olurdu gerçi. “Seninle halka açık bir yerde görülmem kadar talihsiz değil,” diye alay etti Luke.

"Hâlâ ilişkimizin sürgününle hiçbir ilgisi olmadığını düşünüyorum."

Tabii... Luke buna tamamen karşı çıktı. "Babam, o duygusuz, kara kalbinin her atışında senden nefret ediyor."

"Samael benden nefret etmiyor. Sadece isyanına katılmadığım için kızgın ve kimse ondan daha iyi kin tutamaz. Bununla birlikte, eminim ki şimdiye kadar bunu unutmuştur."

Luke güldü. "İçindeki o sonsuz umut sinir bozucu, dostum." "Hepimiz alışkanlıklarımızın ve doğuştan gelen özelliklerimizin esiriyiz. Sana bir kemik atayım mı

sana bir kemik atayım mı?"

"Ha, ha." Luke, kendisinin kısmen cehennem köpeği olduğuna yapılan atıf üzerine gözlerini devirdi. "Aşağılık bir darbe."

Remiel gülümsedi. "Üzgünüm. O genç hayatın boşa gitmesi yüzünden kendimi biraz... yaramaz hissediyorum. Çok umut vaat ediyordu. Bu acımasızlığa ağlıyorum."

"Evet." Luke de bu durumdan memnun değildi. Zavallı çocuğun hak etmediğine emin olduğu acımasız bir cinayetti.

Ama en azından bir şey açıktı... “Bu bizden biri değildi.” Olayda şeytani bir yan yoktu. Tabii, kanlı sahneler hariç. Ama o bile onun türüne göre aşırıydı.

Tabii gerçekten çok kızgın olmadıkları sürece. Bazen bir şeyi vurgulamak istediklerinde. “İnsan da değildi.”

“Emin misin?” diye sordu Remiel’e. “İnsanlar bizim türümüzden çok daha acımasız olabilirler. Bir insanın bunu, birinin ayakkabılarına iltifat etmediği gibi, hasta ve sapkın bir nedenden dolayı yaptığını görebiliyorum. Onların mantıksız zulmü efsanevidir.” Luke kızın yanına diz çöktü. Biri onu korkunç bir şekilde parçalamış ve sonra boğazını yırtmıştı. Yüzü o kadar kötü bir şekilde hırpalanmıştı ki, saldırıdan önce nasıl görüldüğünü bile anlayamıyordu.

Bu acımasızca yapılmıştı. Vahşi. İnsan işi.

“Ruhu nerede?”

Remi’nin sorusuna başını kaldırdı. “Ne?”

“Burada değil, olması gerektiği gibi burada dolaşmıyor. Onu son durağına götürmek için hiçbir psikopomp gönderilmedi ve hiçbir boyutta ruhunu algılayamıyorum. Ona ne oldu?”

Bu iyi bir noktaydı. Eğer ruhunu almak için buraya bir ruh rehberi gelmediyse, ruhu hayaletlerle birlikte bu arazide dolaşıyor olmalıydı.

Ama öyle değildi, bu da ona olası suçluların ilginç bir listesini bıraktı. “Gündüz vakti yapıldı.” Bu, vampirlerin işin içinde olmadığı anlamına geliyordu. Ne yazık ki, gündüz vakti yürüeyebilen ruh yiyicilerin listesi uzundu.

Ayağa kalkarak iç geçirdi. “Herhangi bir fikrin var mı?” Remi sıırttı. “Dedektif sensin.”

“Sen de pisliksin.” Remi güldü.

Ama en azından Remi onu doğru yöne yönlendirmişti. Kızın ruhunu çalan birini arıyorlardı.

Hayır, Luke etrafına bakıp Remi’nin bunun hiçbir boyutta var olmadığına dair söylediklerini düşününce fark etti. Onlar ruhu yiyen bir şeyi arıyorlardı.

SORCHA az önce yıkadığı yüzünü kuruladı. New Orleans polis teşkilatında altı yıldır çalışıyordu ve bir kez bile kusmamıştı.

Bugün bunu telafi etti.

Hayatında mezarlıktaki olay yerinden daha korkunç bir şey görmemişti. Jack the Ripper'ın daha kötü olup olmadığını bile şüphe ediyordu.

"İyi misin?"

Aynada kaptanı gördü ve bu halde görüldüğü için kızardı. Sanki ilk olay yerine çıkan bir acemiymiş gibi. "Evet."

"Genç bir insan olduğunda her zaman zordur."

Doğru. Kız on sekiz ya da on dokuz yaşından büyük değildi. Sorcha, kızın ailesine bu korkunç haberi vermek zorunda kalan kişi olmadığı için şükrediyordu. Bu düşünce bile onu tekrar kusmak istemesine neden oluyordu. Zavallı insanlar.

"Bir şey görüyor musun?" diye sordu kaptan.

Sorcha yüzünü son bir kez sildi ve başını salladı. "Gözüme çarpan bir şey yok. Luke ne durumda?" Birinin Prince adındaki mermer köpek heykelinin yanına koyduğu parçalanmış cesedi görür görmez onu bırakmıştı.

İki saniye sonra, en yakın çalıya kusmuş ve yerel bir inşaat firmasına doğru koşarak şu anda durduğu tuvalete girmişti.

"O da hiçbir şey algılamıyor. Kızın hayaleti görebileceğini umuyordum."

Şaşkınlık içinde Sorcha donakaldı. "Ne?"

"Baban bana neler yapabildiğini anlattı. Seni işe almamın nedenlerinden biri de bu. Ekibimizde bir medyumun olması işimize yarardı. Son medyumumuz... pek işe yaramadı."

Sorcha, ofiste tek başına gördüğü her şeyi düşününce, bir medyumun ne kadar zorluk çekeceğini tahmin edebiliyordu. Savannah'ı rahatsız eden diğer her şeyi saymıyoruz bile.

Bu iş hakkında bilmediği başka neler vardı?

“O da Luke’un ortağı mıydı?”

Kaptan başını salladı. “Hayır. Chris’in ortağıydı. Onunla başa çıkmakta zorlanıyordu. Winslow’dan hiç hoşlanmazdı.”

Kim Chris’i ve hayaleti sevmez ki?

Şu anda, en büyük sorunu onların olması için her şeyi verirdi, çünkü tek istediği, bir daha asla gözünden silemeyeceğinden emin olduğu o manzaradan sinirlerini yatıştıracak bir şeydi.

Bu görüntü, kız kardeşininki kadar onu da rahatsız edecekti.

Reyes ona bir kutu zencefilli gazoz uzattı. “İster inan ister inanma, bu yardımcı olacak.”

“Teşekkürler.” Sorcha uzatılan kutuyu aldı ve kapağını açtı. Zencefilli gazoz hayranı değildi. Ama şu anda midesini yatıştıracak ve ağzındaki o korkunç, acı tadı gidecek her şeye razıydı.

"Acele etme. Hazır olduğunda ben olay yerinde olacağım."

En son yapmak istediği şey olmasına rağmen, Sorcha bir yudum aldı, sonra da kaptanının peşinden gitti. O zavallı çocuğun geriye kalanlarını bir daha görmek istemiyordu.

Öğrencinin ailesini ve bunun onlara vereceği acıyı düşün.

Kimse bu kadar genç birinin ölümünü atlatamazdı.

Bunu herkesten daha iyi biliyordu. *Seni özlüyorum, Siobhan.* Sorcha, ikiz kardeşinin kaybını her gün hissediyordu. Bu yüzden kolluk kuvvetlerine katılmıştı. Sevdiğin birini kaybetmek zordu. Ölümüne dair hiçbir cevap bulamamak ya da katilinin serbest kalmasını izlemek daha da kötüydü.

Bu, ruhun derinliklerinde hiç dinmeyen, her şeyi yutan bir öfke bırakırdı. Adalet için açlık çeken bir öfke.

Bir açıklama.

Kimse Siobhan'ın ölümü hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Tanık yoktu. Sadece bir gün bir şeyler öğrenebilme umuduyla ezberlediği kanlı fotoğrafların bulunduğu bir olay yeri vardı.

Tek bulduğu şey acıydı. Cevap yoktu.

Bunu düşünme.

Geçmiş değiştiremezdi. Tek yapabileceği, başkaları için cevaplar bulmaktı. Onların da kendisi gibi suçluluk ve gizemle yaşamamalarını sağlamak.

Zavallı kızı Siobhan'ın yerine koymamaya çalışarak, mezarlığa geri döndü ve uzun boylu, yakışıklı sarışın bir adamla konuşan Luke'a doğru yöneldi. Onda ruhani ve ham bir şeyler vardı. Tehlikeli ama aynı zamanda rahatlatıcı.

Garip bir kombinasyon.

"Sorcha." Luke, ona katıldığında başını eğdi. "Bu Remi."

"Merhaba." Yabancı adama gülümsedi.

Adamın yüzünde bir anlık bir kaş çatma belirdi, sonra gülümsemesine karşılık verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum... Keşke daha iyi koşullar altında olsaydı."

"Evet." Çantasından mavi lateks eldivenleri ve ayakkabı kılıflarını çıkardı. En son istedikleri şey, kanıtları kirletmek ya da eve bir şey taşımaktı. "Infernal Affairs'tan mısınız?"

Bu, adamın gülümsemesini genişletti ve ona ne kadar yakışıklı olduğunu gösterdi. "Daha çok Eternal Affairs gibi."

Bu onu şaşırttı. "Ne?"

Luke güldü. "Remi, başmelek Remiel." Ağzı açık kaldı. "Olamaz... Şaka yapıyorsun." İki de başlarını salladı.

"Bir iblis ve bir melek... arkadaş mı?"

"Luke aslında bir iblis değil. Öyle olduğunu iddia ediyor ama babası bir melek, annesi ise bir avcı. İblisler onun genetik kodunda yok."

Partneri burun kıvrıdı. "Remi aşırı derecede kelimeyi kelimeye alır, sanki steroid almış bir otistik gibi. Bu onun en sinir bozucu özelliklerinden biridir. Ve seni temin ederim ki, babam onu bir melek olarak sınıflandırmanı duyarsa çok kırılır. Kendisini ilk iblis olarak görür."

Remi derin bir nefes aldı. "Onun gururu... her zaman onun sonu olur." "İnatçılık ise her zaman senin."

Remi, Luke'a keskin bir bakış attı. "Günahsız olan sizler..."

"Oh, o taşı ben atıyorum, kardeşim. Bu sefer kafana gelmediği için mutlu ol."

Remi tskeleyerek geri adım attı. "Sizi işinize bırakayım. Sadece dikkatli olun. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz." Bunun üzerine, kimse onları izlemiyor mu diye etrafa bakındı ve ortadan kayboldu.

Onun davranışları karşısında titredi. “Bunu sık sık mı yapar?” “Evet, ama genellikle halka açık yerlerde yapmaz.”

“Peki ya ‘biz’ yorumuna ne demeli?” diye sordu. “Onunla sık sık mı çalışıyorsun?”

“Hiç de değil. O, bazen inananların ruhlarını Cennete yönlendiren umudun başmelekidir.”

“Bu yüzden mi buradaydı?”

Luke ona somurtkan bir bakış attı. “Çok soru soruyorsun.”

Kadın beline takılı rozeti hafifçe vurdu. “Dedektifler genellikle çok soru sorar. Dedektiflik mesleğinin bir parçasıdır.”

Luke burun kıvrarak, köpeğin sonsuz uykuya daldığı aile mezarlığının yanındaki cesede doğru çenesini salladı. Ne yazık ki ona soru soramıyordu. Oysa burada olan her şeyi görmüş olacaktı.

“Remi, kızı almaya kimse gönderilmediğini ve bilinen hiçbir alemde onun ruhunu algılayamadığını söyledi.”

Şimdi kafası iyice karışmıştı. “Bu ne anlama geliyor?”

“Ruh yok. Ruh rehberi yok. Mutlu son ya da pek de mutlu olmayan bir son yok... Bu, başka bir şeyin ruhunu aldığı ya da daha kötüsü, onu yuttuğu anlamına gelir. Ve her ne ise, muhtemelen onu öldüren de odur.”

“Bu çok rahatsız edici.”

“Sandığından da fazla. Kimse ruh yiyicileri sevmez. Hangi tarafta olursa olsun. Bu... doğal değil.”

Sorcha yüzünü buruşturdu. “Onların babanın en sevdiği kişiler arasında olduğunu sanırdım.”

“Ruh hırsızı, evet. Ruh yiyici, hayatta olmaz. Kelime oyunu kasıtlı. Babam, Yaradan’dan alabildiği her ruhu almayı bir gurur kaynağı haline getirir. Ama birini yok etmek... bu herkesi kızdırır. Mükemmel bir ruhu, hatta kötü bir ruhu bile israf etmek kesinlikle mantıksızdır. Hepsinin birer kullanımı vardır. Ve bu kullanım, yemek ya da yok etmek için değildir.”

Garip bir şekilde, bu mantıklı geliyordu.

Helly de onlara katıldı. Elinde büyük bir dondurma külahı vardı. “Bitirdik mi?”

“Hayır,” dediler hep bir ağızdan.

Uzun ve sinirli bir nefes verdi. “Peki. Siz sıcakta terlerken ben klimalı arabada oturacağım. Luke’un aksine, ben sıcaktan nefret ederim.” Arabaya doğru öfkeyle yürüdü.

Bu, Sorcha'nın bir şeyi fark etmesini sağladı. Terliyordu. Hem de feci şekilde. Öte yandan Luke...

"O paltonun içinde terlemiyor musun? Dışarı 9 bin derece."

O, ona sırtıarak baktı. "Cehennemden mi? Hatırladın mı? Burası benim için kutup tundrası gibi. Sence neden güneşin altında kaynar sıcak bir küvetteydim? Beni evimden kovduklarından beri sürekli donuyorum. Berbat bir durum. Ekvator'da parkamla dolaşmadığım için şanslısın."

"Cehennem gerçekten o kadar sıcak mı?"

"Terlemiyorum, değil mi? Çünkü bundan *çok* daha sıcakla alışkınım. Bunu ne kadar söylesem az. Cehennem *sıcaktır* ve ben öyle seviyorum."

Onun bu kadar rahat bir şekilde anlattıklarından dehşete düşen Sorcha, adli tabip tarafından sedyeye kaldırılan cesedin yanına doğru sürüklendi. Normal LEO'lar — kolluk kuvvetleri — nihayet olay yerini boşaltıyorlardı.

Kızı artık göremese de, bakışlarını başka yöne çevirmeye devam etti. Bu, akıldan çıkmayan türden bir ölümdü.

Düşüncelerini başka yöne çekmek için, en bariz şeyden bahsetmeye başladı. "Yaralarının ciddiyetine bakılırsa, burada yeterince kan yok. Belli ki başka bir yerde öldürülmüş."

"Katılıyorum."

Sorcha, ofislerinin karşısındaki mezarlığa benzeyen bu mezarlığa göz gezdirdi. Yakınlarda bir okul ve birçok ev vardı.

Elbette görüş açısını engelleyen ağaçlar vardı, ama yine de... "Burası bir cesedi atmak için çok halka açık bir yer."

"Yine katılıyorum. Bonaventure veya Colonial Mezarlığı kadar popüler bir turistik yer olmasa da, yine de meraklıların uğrak yeri."

Kaşlarını çatarak, Sorcha çok da uzak olmayan yola baktı. "Peki, kimseye görünmeden bunu nasıl yaptılar?" Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu. Yoldan geçen bir araba, şüpheli bir hareketi kolayca görebilir ve ihbar edebilirdi.

Luke omuz silkti. "Benim türümden biri için kolay. Işınlanma. Portallanma. Hatta, bir cesedi bırakıp görenlerin kafasını karıştırabiliriz. Kameraları yakabiliriz. Asıl soru şu: Bir insan bunu görünmeden yapabilir mi?"

Arkasını döndü, her şeye baktı. “Nasıl olabileceğini anlamıyorum. Tabii gerçekten şanslı değillerse. Ama günümüzde o kadar çok kamera var ki, suç işleyip fark edilmeden kaçmak gittikçe zorlaşıyor. New Orleans’ta birinin kapısındaki basit bir Ring kamera sayesinde kaç suç çözdüğümüzü sana anlatamam. Başka hangi yaratıkları düşünüyorsun?”

“İblisler genellikle kurbanlarını öldürmezler. Bu, peşinde oldukları şeyin amacına ters düşer. Ama öldürselerdi, bir geçit açabilirlerdi. İçeri girip çıkabilirlerdi. Asla görülmezlerdi.”

Bu iyi bir başlangıçtı. “İblisler dışında başka kimler geçit kullanır?”

Adam ona alaycı bir bakış attı.

“Tamam. Anlaşılan, liste uzun. Sadece anlamaya çalışıyorum.” Çünkü portallar, onun dünyasında o kadar yaygın değildi, ne kadar tuhaf olsa da.

Sorcha iç çekerek cesedin konulduğu mezara doğru yürüdü. “Hagan ailesi... Patrick ve Mary. Sırasıyla 1912 ve 1921’de ölmüşler. Köpek Prince de onlarla birlikte—efendisini çok severdi.” Son derece tuhaftı, tıpkı mezarlığın tamamının devasa bir mermer levhadan oluşması ve mezarların üzerinde yükselen çok büyük, süslü bir haç da dahil olmak üzere etkileyici bordürler ve süslemelerle çevrili olması gibi. “Sence köpeğin ya da Haganların bununla bir ilgisi var mı?”

“Hayır.”

“Bu senin kötü güçlerinin sesi mi?”

Luke kulağını kaşıdı, pek memnun görünmüyordu. “Burada güçlerime ihtiyacım yok. O kadar eski birini geri getirmeye çalışacak birini hayal edemiyorum. Tabii bir tür dönem ödevi için yazan bir yazar değilse. Başka herkes, o kadar eski bir cesedi diriltmeye çalışmanın anlamsız... ve iğrenç olduğunu bilirdi. Zombi bokorlar yeni ölenleri tercih eder.”

“Hiç komik değilsin.”

“Öyle diyorsun ama ben buradaki çocukları tanıyorum. Bazıları istediklerini elde etmek için neler yaptıklarını ya da yapacaklarını bilsen şaşıırırsın... özellikle de yazmak ya da çalışmak istemedikleri bir sınav ya da ödevden A almak için. Yapay zekanın yapabileceği şeyler sınırlı.”

O bunu inkar ederdi, ama üniversitedeyken bir iki kez atasözündeki keçiği feda etmeye hazır olduğu zamanlar olmuştu.

Ve oda arkadaşına gelince...

Maureen, Sorch'a'nın o erkek arkadaşını çalan kaltağı akıl tanrıçasına kurban etmemiş olması nedeniyle çok şanslıydı. Maureen erkek arkadaşını çalmamış olsaydı, Sorch'a Bert'le birlikte olmazdı.

Yine de...

Reyes yanlarına geldi. "Herhangi bir ipucu var mı?"

Luke, kalın siyah saçlarını iki eliyle tarayarak omuz silkti. "Ben yapmadım. Ben masumum. Köpeğin söylediklerine inanma. Prince'in yalancı olduğunu herkes bilir."

Kaptan gözlerini devirdi. "Peki ya sen?" diye sordu Sorch'a'ya.

"Ben de yapmadım," diye söylemeden edemedi, sonra başını salladı. "Baş ağrısı dışında bir şeyim yok." Luke'a bir göz attı. "Belki pireler."

Reyes güldü.

Gözlerinde, Luke'un bu durumdan eğlendiğini gösteren bir ışıltı vardı, ama eğer bu doğruysa, bunu yüzünün geri kalanına da yansıtması gerekiyordu. Yine de, dudaklarındaki sırıtış çok sevimliydi. "Her neyse, ne olduğunu bilmediğimiz konusunda hemfikiriz."

Reyes yavaşça başını salladı. "Öğrenebilir misin? Sonuçta sana bu kadar parayı bunun için ödüyorum."

Ellerini ceplerine sokan Luke omuz silkti. "Adamlarıma sorup ne diyeceklerini bir bakayım."

"Tamam. Kanıtları topluyorlar." Reyes, Sorch'a'nın omzuna hafifçe vurdu. "Uzun bir gün oldu. Raporlar hazırlanır hazırlanmaz polisten alacağım. Sen eve gitsen iyi olur, sabah görüşürüz."

Sorch'a esnemesini zorla bastırdı. Oldukça yorgundu. Reyes haklıydı, uzun bir gün olmuştu. "Teşekkürler."

Luke cebinden anahtarlarını çıkardı. "Seni ofise bırakayım."

Arabasına doğru yürürken, Helly'nin onları beklemediğini fark etti. "Yardımcına ihtiyacın yok mu?"

Yüzünü buruşturarak başını salladı. “Hazır olduğunda geri döner.”

Helly tek başına dışarıda mı kalmalıydı? Sorcha, bir cehennem ciniyi sokaklarda gözetimsiz bırakmanın iyi bir fikir olduğundan emin değildi. “Onu sık sık yalnız mı bırakıyorsun?”

“O yetişkin bir cin. Benden çok daha büyük. Ve seyahat etmek için arabaya ihtiyacı yok.”

Sorcha kapıyı açtı ve öğrencinin hiç nazik davranılmadan bırakıldığı yere doğru bir göz attı. “Onun için endişelenmiyor musun?”

“Hiç de değil. Sen de endişelenmemelisin. Korkması gerekenler insanlardır.”

Harika. Bu daha da kötüydü. “Onlara zarar verecek mi?”

“Sadece onlar ona zarar vermeye çalışırsa ve o zaman... intikam, kızgın bir cin olur ve şanslıysak, bunu filme alıp TikTok'ta büyük para kazanabiliriz.”

Bunu duyunca, adam arabayı çalıştırıp devasa motoru gürültüyle çalıştırdığında, kadın kesinlikle korkmuştu.

Helly serbest kalmıştı ve aynı şekilde, doğaüstü bir avcı ya da öğrencileri avlayan bir psikopat olabilecek bilinmeyen bir katil de ortalıkta dolaşıyordu.

Başı artık gerçekten ağrıyordu, Sorcha, Luke sürerken not defterini çıkarıp birkaç not aldı.

Luke onu ofislerinin karşısındaki caddeye park edilmiş arabasına geri götürürken ikisi de konuşmadı.

Sorcha arabadan indi ve tereddüt etti. “Sanırım sabah görüşürüz.”

“Burada olacağım. Sabahları bin güneşin yakıcı tutkusuyla... ya da babamın en derin cehenneminin sıcaklığıyla nefret etsem de.” Ona göz kırptıktan sonra, garaja doğru yola çıktı.

Sorcha bir an orada durup, gününün başladığı binaya baktı. Infernal Affairs. Buraya gelmekle bir hata mı yapmıştı?

Bir gün içinde, bir Dire Wolf görülmesini araştırmış, bir şekil değiştiren, bir melek ve birkaç hayaletle tanışmış ve sonunda, görüntüsü sonsuza kadar aklından çıkmayacak olan, katledilmiş bir üniversite öğrencisiyle karşılaşmıştı.

Ve şeytanın oğluyla onun cehennem cücesiyle tanışmıştı.

Ne ilk gün ama.

"Yarından korkuyorum." Ama içindeki tuhaf bir ses, bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyordu. Bu heyecanı hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Bir şeyi gerçekten dört gözle bekleyeli de.

Kesinlikle kafam yerinde değil.

Yine de arabanın kapısını açıp ofislerinin ön odasındaki pencereye baktığında, o gün daha önce gördüğü hayaleti gördü.

Hayalet ona el salladı ve gülümsedi.

Kendini durduramadan Sorcha da el salladı. Sonra kimse onu görmemiş olsun diye umarak hızla arabaya bindi ve eve gitti.

LUKE arabayı IA garajına park etti ve motoru kapattı. Çalıştığı yerde yaşadığı için şikayet etmesi gerekirdi belki, ama ofislerinin garajının üstünde yaşamak son derece elverişliydi.

Bu, sabahları işe giderkenki yolculuğunu katlanılabilir hale getirdi.

"Yeni ortağını seviyorsun." Bu bir soru değil, düz bir ifadeydi.

Anahtarları çıkardı ve arabasının gösterge paneline öfkeyle baktı.

"Senin yorumunu istedim mi, Delilah?"

Radyodan bir gölge yükseldi ve yanındaki koltukta belirdi. Yavaş yavaş, Samson'u lanetleyen o baştan çıkarıcı kadın haline geldi. Koyu renkli, dalgalı saçları sırtının ortasına kadar uzanıyordu. Binlerce yaşında olmasına rağmen, yirmili yaşlarının ortalarında, çarpıcı güzellikte bir kadın olarak görünüyordu. Güzelliği o kadar büyüleyiciydi ki, Samson'un ona karşı hiç şansı yoktu.

Neyse ki Luke, Samson değildi. Delilah, Luke ergenliğe girdiğinden beri onun peşinde olsa da, Luke'un tipi değildi ve Luke, Delilah'ın sürekli takip etmesinden rahatsız oluyordu. "Neden arabadan iniyorsun, D? Babam için casusluk mu yapıyorsun?"

"Asla. Onun böyle bir şeye ihtiyacı yok. Bolca casusu var.

Sana Sorath'tan bir mesaj getiriyorum." Bu

tuhaf gelmişti. "Neymiş o?"

"Sana bunu kimin yaptığına dair bir teorisi var."

O zaman neden kendisi gelip söylemek yerine onu gönderdi?

Bir şeyler tutarsızdı. "Teori mi, gerçek mi?" Kız

omuz silktili. "Fark eder mi?"

Her şeyden önemliydi. Bir teori yüzünden tepki göstermeye niyeti yoktu.

Ama Sorath onu kimin ihanet ettiğini biliyorsa...

O zaman kesinlikle harekete geçecekti.

"Neden insan formundasın?" Normalde, o arabasının bir parçası olarak kalır, sadece Cehennem'e mesaj götürmek ve getirmek için arabadan ayrılırdı.

Kızın kucağına tırmandı. "Sohbet etmek ister misin?"

Luke, ona sarılmasını engellemek için bileklerini tuttu. "Saçımı kestirmeme gerek yok. Teşekkürler."

"Sana asla böyle bir şey yapmam."

Tabii, haklısın. Ve o da bu kadar hain birine asla güvenmezdi.

Erkeklerle olan geçmişi...

Luke güzel bir yüz için aptalca davranabilirdi ama...

Tamamen aptal değildi.

"Sorath'a haber vereceğim, bu alemdeyken arabada kal."

Kız dudaklarını bükerek, "Şimdiye kadar insanlardan bıkmış olmalısın.

Daha iyi bir arkadaş istemiyor musun?" dedi.

"İnsan dünyasından bıktım, insanlardan değil. Şimdi git. Sabrımı zorluyorsun." Üstelik, halletmesi gereken çok daha acil bir işi vardı.

Son bir kez homurdandıktan sonra, kız tekrar gösterge paneline kayboldu.

Luke, bunun uzun sürmeyeceğini bilerek, sessizliğin tadını çıkarmak için bir an durdu.

Yukarıdaki dairesine girdiğinde, sesler kafasının içinde yeniden yankılanmaya başlamıştı. Fısıltılar ve yalvarışlar. Anlaşma yapmaya çalışanlar ve yaptıkları anlaşmalardan çıkmak isteyenler.

Hepsini duyuyordu.

Bir zamanlar babası için daha çaresiz ruhları arardı. Ne yazık ki, onlarla konuşacak durumda değillerdi

. Pazarlık yapma ve babasını gururlandıracak ruhları teslim etme konusunda gerçekten çok iyiydi.

Ama o günler geride kalmıştı.

Bir daha asla başka bir insanı lanetlemeyecekti. Bir daha asla anlaşma yapmayacaktı. Statüsünü geri kazansa bile, artık babasının gururu olmayacaktı.

Siktir et onu.

Keşke o sesleri kafasından silebilse, Luke çok mutlu olurdu.

"O kaltak senden ne istiyordu?" Kanepesi ile karşı duvar arasındaki gölgelerde bir çift parlak kırmızı göz parlıyordu.

O şehvetli, hırıltılı kadın sesini her yerde tanırdı.

Luke kapıyı kapatıp kilitledi. "Burada ne işin var anne?"

"Delilah'ın insan formundaki kokusunu aldım. Seninle olan geçmişini düşününce, en sevdiğim çocuğumu taciz ettiğini hissettim."

"Ben senin tek çocuğum." Luke güçlerini kullanarak ışıkları yaktı. Bunu yaparken, siyah Xolos tazısı uzun boylu, zarif annesine dönüştü. Kehribar rengi altın gözleri koyu teninde öne çıkarak parıldıyor gibi görünüyordu. Yoğun bakışlarının arasında parlak gümüş bir hilal muska takıyordu.

Şefkatli bir gülümsemeyle ona yaklaştı ve elini uzatıp yanağını nazikçe okşadı. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Onu kucaklamak için kendine çekti.

Bir adım geri çekilmeden önce şakacı bir şekilde saçlarını çekiştirdi. Küçük mutfığa girerken uzun siyah tül cüppesi, zarif hareketleriyle hışırdadı. "Burası sana yakışmıyor."

"Her ziyaretinde bunu söylüyorsun."

"Her ziyaretimde bu doğru. Seni bu halde görmek beni üzüyor. Buna nasıl dayanıyorsun?" Elini sallayarak, onun biraz dağınık bıraktığı tezgahı topladı. Senka hakkında bilinen tek gerçek... O, her türlü dağınıklığa tahammül edemezdi.

Ona dönerek, genellikle iblislerin altlarına kaçırmasına neden olan o bakışla ona dik dik baktı. "O kaltak ne istiyordu?"

"Sorath'ın sürgümle ilgili bir şeyler bildiğini söyledi."

Alaycı bir şekilde, o sözleri küçümseyerek eliyle savuşturdu. "Doğru değil. Sorath'ın elinde hiçbir şey yok. Bilseydi, bana söylerdi."

"Peki ya sen?"

"Baban bu konuyu konuşmak istemiyor. Sammy sana hâlâ oldukça kızgın. Onun yanında adını anmama bile izin vermiyor. İşe yaramaz piç."

Sadece annesi Samael Lucifer'e bu takma adı kullanabilirdi. Babasının tamamen güvendiği tek canlı olduğu için, kimsenin cesaret edemeyeceği şeyleri yapıp paçayı kurtarabiliyordu.

"Bunun sorumlusunu bulacağım ve bulduğumda..." "Onlarla benim ilgilenmeme izin vereceksin," diye hatırlattı Luke.

Senka güzel yüzünü buruşturdu. "İsrar ediyorsan."

"Ediyorum."

Helly kapıda belirdi, sonra annesini görünce aniden durdu. Saygıyla eğildi. "Hanımım."

Senka, imp'e başını eğdi. "En azından bu sadık ve yerini biliyor. Sen eski konumuna döndüğünde bunu unutmayacağım. Imp'inin iyi bir şekilde ödüllendirilmesini sağlayacağım."

Helly'nin yokluğunda onun hakkında ne dediğini bilseydi, farklı düşünebilirdi. Neyse ki, bunların hiçbiri annesine ulaşmamıştı.

Ve o kesinlikle asla söylemezdi. İmpinin tek parça kalmasını istiyordu. Senka onun önüne geçti. "Gidip . Ruh halimi düzeltmek için bir şeye ihtiyacım var." Sol kulağındaki küpeyi çekiştirdi. "Bu şeyden nefret ediyorum. Onu ortadan kaldır."

Ona burun kıvırdı. "Hoşça kal, *Mata*."

Gitmek için bir adım attı, sonra tereddüt etti. "Yeni ortağını tanıyor musun?"

"Evet. Bugün tanıştım."

Senka ona sinirli bir bakış attı. "Dikkatli ol. Onun peşinde, senin peşindekiler kadar kötü ya da daha kötü şeyler var. Kız kardeşini çoktan kaçırdılar. Sırada o var. Saldırdıklarında onun yanında olduğun için senin de zarar görmeni istemem."

O endişelenmiyordu. Ona zarar verebilecek şeylerin listesi çok kısaydı. "Dikkatli olacağım. Ama onu neyin peşinde?"

"Eski güçler. Her tarafını sarmışlar. Hissedemiyor musun?"

Hayır, hissedemiyordu. Bu ona göre bir şey değildi. Tek bildiği, onun tam olarak insan olmadığıydı. Onun da kendisi gibi bir melez olduğunu varsaymıştı.

Ama annesi haklıysa...

Onun hakkında bilinmeyen çok şey vardı. “Bana bundan daha fazlasını söyleyebilir misin?” “Şu anda bundan fazlasını bilmiyorum. Sadece dikkatli ol, evlat.” “Sen de.”

Başını sallayarak, bir duman bulutu içinde ortadan kayboldu.

“Neden bahsediyordu?” Helly, siyah deri koltuğa uzanırken sordu. “Sorcha’nın peşinde kim var?”

“Hiçbir fikrim yok. Sorcha bir kız kardeşi olduğundan bahsetmemişti.” Kafasındaki sesler de ona Sorcha’nın geçmişi hakkında hiçbir ipucu vermiyordu. Amcası Ted ve çok uzun zaman önce ölmüş bir başka akrabası dışında, onun hakkında aslında hiçbir şey bilmiyordu. Bu, onun için son derece alışılmadık bir durumdu. “Onun yarı insan olduğunu sanıyordum.”

“İnsanlar senin insan olduğunu sanıyor.”

Doğru. Gerçek doğalarını gizleyebilen birçok yaratık vardı. Genellikle ondan değil, ama bazen...

Sorcha, ilk başta düşündüğünden çok daha fazlasıydı. Ve nedense bu, onu son derece heyecanlandırıyordu.

Ama şu anda dikkatinin dağılmasına izin veremezdi. Kendisine ihanet eden kişiyi bulmalıydı.

Ve masum bir üniversite öğrencisini parçalayanın ne olduğunu bulmalıydı. En önemlisi, Delilah’ın neyin peşinde olduğunu bilmesi gerekiyordu. O, arabasından rastgele çıkıp gitmemişti. Tarih boyunca ondan daha büyük bir belaya bulaştıran kaltak olmamıştı.

Eğer sürgüne gönderilmesinde parmağı varsa, ilk boğazını keseceği kişi o olacaktı.

İşler düzelmeden önce her zaman daha da kötüye gider.

Ve kaçamayacağı bir gece yarısı saatinde kapana kısılmış gibi hissediyordu. Dahası, düşmanlarının üstesinden geldiğini hissediyordu. En üzücü kısmı ise, bu düşmanların kim olduğunu ya da neden onu hedef aldıklarını bilmemesiydi.

Onlar cehennem iblisleri. Bunun bir önemi var mı?

Pek sayılmaz. Hayatını altüst etmeyi başarmışlardı. Ama o onlarla işini bitirmemişti.

Muhtemelen onlar da seninle işlerini bitirmemiştir.

Bu, insanı ciddiye alan bir düşünceydi. Onların dışarıda oldukları gerçeği de öyle. Hayatlarını yaşıyor, bedelini ödemeyeceklerini düşünüyorlardı. Hiçbir sonuçla karşılaşmadan onunla uğraşmaya devam edebileceklerini düşünüyorlardı.

Daha fazla yanılmaları mümkün değildi.

Onları bulacaktı. Ve onları dünyaya getiren o orospuyu lanetleyeceklerdi. Çünkü sonuçta, intikam peşinde olan şeytanın oğlundan daha iyi kimse birini nasıl cezalandıracağını bilemezdi.

Bölüm

Beş

Sorcha, ellerini beline koymuş yeni ofisinde duruyordu. Burası çok...

Sade. İğrenç mi?

Katlanılması zor
mu? Kesinlikle.

Dört sıkıcı bej duvar. Üzerine kalıcı kırmızı mürekkeple "pislik" yazılmış beyaz bir silinebilir tahta. Eski filmler dışında hiç görmediği türden berbat bir yeşil metal masa. Ucuz bir tekerlekli sandalye ve çekmecesini açtığı anda tetanoza yakalanacağından emin olduğu kadar paslı iki adet kahverengi metal dosya dolabı.

"Bununla ne yapmam gerekiyor?" Biri
kapısını çaldı.

Bu ofisin bir kabusa dönüşeceği düşüncesiyle moral bozukluğu yaşayan kadın, kapıyı açtığında karşısındaki seksi Luke'u gördü. Luke, elinde yeşil bir saksı bitkisi ve bir fincan kahve tutuyordu. Ona muhteşem gülümsemesini gösterdi. "Günaydın, yeni ortağım."

"Sabahları erken kalkmayı sevmediğini sanıyordum."

"Oh, değilim. Bu tavırların seni aldatmasın. İkinci gününde seni korkutup kaçırmak istemediğim için, senin hassasiyetine göre insanmış gibi davranıyorum." Onun arkasındaki beyaz tahtaya baktı. "Oh, onu unutmuşum."

Luke, saksıyı ve kahveyi masasına koymak için ofisine girdi. Parmaklarını şıklattı ve "pislik" kelimesi kayboldu.

"Sormalı mıyım?"

Yine o sevimli sırıtış. "Kelimeyi mi, parmak şıklatmayı mı?"

“İkisi de.”

Omuzlarını kayıtsızca silkti. “Rob tam bir pislikti. O piçi hiç sevmezdim. ‘Aşağılık herif’ normalde ona söylediğimden daha nazik bir kelimeydi — ve Reyes’in hassas duygularını incitmeyecek ve onu insan kaynakları departmanına başvurmaya zorlamayacak bir vücut parçasıydı. Bir gece geç saatlere kadar çalışırken o kelimenin tahtaya kendiliğinden yazıldığını gördüğümde, bunun onu zihinsel olarak çökerteceğini hiç tahmin etmemiştim. Bunu bilseydim, çok daha önce yapardım.” Güldü. “Onu bahçede koşarken, takip edildiğini ve hayaletlerin peşinde olduğunu haykırırken görmeliydin.”

“Senin tarafından mı?”

“Kim bilir? Dediğim gibi, o midemi bulandıran paranoyak bir pislikti. Tahammül edemiyorum...” Neredeyse söyleyeceği küfürü hakareti fark edince sırtıttı.

“Günaydın, güzelim” kelimelerinin tahtaya yazıldığını izledi. “Böylesi daha iyi.”

Evet, öyleydi.

Bitki dosya dolaplarının üzerine süzülerek gitti, sonra yere kondu. Luke yüzünü buruşturdu. “Burası berbat, değil mi?”

“Daha kötüsünde de çalıştım.”

“Gerçekten mi?” Başparmağını alt dudağına sürterek başını salladı. “Ofisime bir göz atmak ister misin? Dekorasyon fikirleri edinmek için?”

“Tabii.” Er ya da geç görecekti. En iyisi şeytanın inine kafasını sokup bu işi bir an önce halletmekti.

Onu kendi ofisinin yanındaki odaya götürdü. İlk fark ettiği şey, anahtara ihtiyacı olmadığıydı. Elini kapı kolunun üzerinde salladı ve kapı açıldı. O şeytani zihin güçlerine sahip olmayı ne kadar da isterdi, özellikle de kaç kez kendini evin dışında kilitlediğini düşününce.

Bir keresinde, anahtarları elinde tutarken bile bunu başarmıştı. Kilidin neden bozulduğunu hâlâ çözememişti, ama içeri girmek için saatler harcamıştı.

Kilitler ondan nefret ediyordu.

Luke içeri girip ışığı açtığında, o güldü.

“Bu biraz fazla abartılı değil mi?” Ofisi, bakıldığında insanı hayrete düşüren bir yerdi ve kız, ofisin bu şekilde görünmesine inanamıyordu. “Ve

cidden, tüm bu eşyaları buraya nasıl sığdırdın?"

Oda, Dr. Who'nun TARDIS'i gibiydi. İçerisi dışarıdan çok daha büyüktü. Üstünde ve altında sevimli genç meleklerin oyulduğu mat, siyah kitaplıkları vardı. Raflar, tarih kitaplarının yanı sıra her türlü okült ve new age kitaplarıyla doluydu. Bazıları, ne dilde olduğunu bile anlayamadığı dillerdeydi.

Masasının arkasındaki duvarda, geyiklerin de bulunduğu güzel bir ormana bakan kemerli bir gotik kilise penceresi görünüyordu. Sanki resmedilmiş kemerli pencereler gerçekmiş gibi, duvardan gerçek siyah kadife perdeler sarkıyordu.

Duvar resminin iki yanında iki...

Lamba direği mi? Ancak bunlar, siyah mermer sütunların üzerine yerleştirilmiş şövalye heykelleriydi ve her birinin kaldırılmış elinde titreyen bir meşale gibi görünen bir şey tutuyordu.

Tavandan sarkan siyah bir kristal avize bile vardı.

Raflar gibi, devasa siyah masasının da üzerine melekler oyulmuştu ve kenarlarında iki siyah kafatası şamdan duruyordu. Masanın üstünde sadece bir monitör ile siyah, kafatası desenli klavye ve fare olduğu için, bilgisayarının masanın içinde olduğunu varsaydı. Tekerlekli, uyumlu deri koltuk, sıradan bir ofis koltuğundan çok bir taht gibi görünüyordu.

Hatta delil panosu bile siyahtı ve dün gece buldukları öğrenciyle ilgili gümüş rengi yazılarla dolu ilginç siyah yapışkan notlarla kaplıydı. Ama onu en çok meraklandıran şey, bunun bir Akıllı Tahta olmasıydı.

En son
teknoloji.

Vay canına...

Burası, onun berbat, modası geçmiş ofisinden çok farklıydı.

Luke ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Bazen markaya uygun olmayı severim. Ortama bir hava katıyor."

"Peki Yüzbaşı Reyes tüm bunların satın alınmasına izin verdi mi?"

Gülerek, sonra aniden durdu. "Oh, tabii ki hayır. Zayıf IA bütçesinden tüm bunları talep etmeye çalışsaydım, felç geçirirdi."

"O zaman nasıl... boş ver." O şeytanın oğluydu. Hiçbir şeyden mahrum kalmaya alışkın olmadığı belliydi.

Ya da hiçbir şeyin reddedilmesine.

Cehennemden çıkma babası olmasa bile, bu kadar yakışıklı bir adam nadiren “hayır” kelimesini duyardı.

Kimden olursa olsun.

"Ofisini tamir etmemi ister misin?" diye teklif etti Luke. Bu neden onu bu kadar tedirgin etmişti?

Muhtemelen şeytanın oğluyla anlaşma yapmak hiçbir zaman iyi bir fikir olmadığından.

"Nasıl düzenleyeyim?" diye sordu, Wednesday Addams'ın yatak odasını andıran bir yerde çalışacağı düşüncesiyle içten içe ürpererek. Ofisi ilginçti, ama bu kadar gotik bir yerde çalışmak ona kabuslar yaşatacaktı.

"Senin zevkine göre, benimkine göre değil. Sana kabuslar yaşatmak istemem.

Benim zevkimin alışılması zor olduğunu biliyorum.”

Düşüncelerini duymuş muydu? Duymuşsa da, bunu hiç belli etmedi.

Ve dürüst olmak gerekirse, olması gerekenden çok daha fazla cazip gelmişti. “Ne kadara mal olacak?”

Adam keskin bir nefes aldı. “Korkarım ki fiyatı oldukça yüksek.”

Tahmin edebiliyordu. “Ruhum mu?”

"Tanrım, hayır." Aralarındaki mesafeyi kapattı, ta ki kız o büyüleyici gözlere bakmak zorunda kalana kadar. Aralarındaki havada, açıklayamadığı ve tanımlayamadığı bir enerji dolaşıyordu. Her ne idiyse, nefesini kesiyordu. Kalbi hızla atıyordu.

“Artık bunu yapmıyorum,” dedi adam, nefesini kesen alçak bir ses tonuyla. “Bu, dünyadaki en zor şeyi gerektiriyor. Çoğu ruhtan çok daha değerli bir şeyi...”

Neden bu oyundan zevk alıyordu? Bu onu sinirlendirmesi gerekirdi, ama yine de onun şeytani cazibesine karşı koyamıyordu. Aslında ona daha da yaklaşmak istiyordu. “Peki o nedir?”

Sanki büyük bir sır verecekmiş gibi eğildi. Kulağına fısıldadığında, tüm vücudu titredi. "Lütfen ve teşekkür ederim."

Kaşlarını çattı. Luke ne tuhaf bir adamdı. “Bunlar zor değil ki.”

Omzunun üzerinden sokağa doğru bir hareket yaptı. “Son zamanlarda dışarı çıktın mı? Nezaket, insanlıktan çoktan veda etti.

Bunu söylemekten üzüntü duyuyorum. Burası gelmeyi sevmemin nedenlerinden biri de buydu.”

Boğazını temizleyerek, o seksi dudakları öpme isteğine kapılmadan bir adım geri attı. “Evet. Anlıyorum. Ve evet, dekorasyona yardım edersen, sana sonsuza kadar minnettar kalırım.” Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, beyaz tahtadaki “pislik” yazısını hatırladı. “Merak ettim de, orayı şu anki haline getiren sen değilsin, değil mi?”

Adam şeytani bir gülümseme attı. “Senden hoşlandığım için mutlu değil misin?”

Kesinlikle, ama bunu asla yüksek sesle söylemezdi. Onun zaten bol olan egosunu daha da beslemeye gerek yoktu.

“Sanırım öyle.” Kız, adamın akıllı tahtasına doğru yürüdü. “Bu arada, buna bayıldım. Hep bir tane istemişimdir.”

“Tamam. Anlaştık.”

Ciddi miydi? “Gerçekten mi?”

Başını salladı. “Evet. Neden olmasın? Yaptığımız iş için çok kullanışlılar. Bilgi paylaşımını çok kolaylaştırıyor. Kesinlikle tavsiye ederim.”

O kadar zengin miydi yoksa güçleriyle böyle şeyleri ortaya çıkarabiliyor muydu? Her ikisi de düşünmesi korkutucuydu, ama biri diğerinden çok daha korkutucuydu.

Sadece bir düşünceyle neler yapabilirdi ki?

Ona dikkatle baktı. “Bana güçlerinin ne olduğunu hiç söyleyecek misin?”

“Söylemek istemem, ama insan dünyasında işe yaradıklarına seviniyorum. Evden kovulmak yeterince kötü. Bir de güçlerimden mahrum kalmak istemezdim.”

“Acaba baban neden güçlerini elinden almadı?”

Luke omuz silkti. “Babamı savunup, onun yanlış anlaşılmış iyi bir adam olduğunu söylemeyeceğim. Gerçekten öyle değil. Ama her zaman kötü bir baba da değil. Tüm kusurlarına rağmen, o bir zamanlar bir melekti ve bazen... nadiren de olsa... gardını indirdiğinde o içgüdüler geri geliyor.”

Garip bir şekilde, bu mantıklı geliyordu. “Onun isyanını hiç anlamamıştım. Vaiz olan dedem her zaman, insanların özgür iradeye sahipken meleklerin sahip olmadığı için Şeytan’ın öfkелendiğini söylerdi. Bu doğru mu?”

“Meleklerin özgür iradesi olmasaydı, nasıl itaatsizlik edip isyan edebilirdi?”

Bu da onun hiç düşünmediği bir şeydi. O haklıydı. Meleklerin bunu yapabilmesi için bir dereceye kadar özgür iradeye ihtiyaçları olurdu. “Peki sonra ne oldu?”

“Basitçe söylemek gerekirse... kıskançlık.

Tüm kötülüklerin kaynağı.” “Ben bunun para olduğunu sanıyordum.”

Luke başını salladı. “Para, insanlar başkalarının kendilerinden daha fazla paraya sahip olduğunu gördüklerinde devreye girer. Bunu ne kadar söylesem azdır. Kıskançlık, tüm kötülüklerin gerçek kaynağıdır. Tarih boyunca hep böyle olmuştur. Hatta ilk cinayetin sebebi de buydu.”

Kabil ve Habil. Haklıydı.

Ama bir şey ona mantıklı gelmiyordu. “Bir melek neden insanlığı kıskanır ki?”

“Çim, fosseptik çukurunun üzerinde daha yeşildir. Birinin hayatı ne kadar iyi olursa olsun, o kişi her zaman başkasının hayatının daha iyi ya da daha kolay olduğunu düşünür. Ve sahip oldukları şey için minnettar olmak yerine, başkasında olup kendilerinde olmayan ya da nefret ettikleri kişinin hak etmediğini düşündükleri şeyi isterler. Babam insanlığı kıskandığı için aptaldı ve en kötüsü de bunu biliyor olması, ama asla itiraf etmemesi. Eğer itiraf etseydi, sürüye geri dönebilirdi. Ama *bu* asla olmayacak.”

“Eğer bu doğruysa, ona neredeyse acıyorum.”

Luke sertçe burnunu çekti. “Sakin. *Sympathy for the Devil*, Rolling Stones’un bir şarkısı. Sonuçta babam *asla* tövbe etmeyecek ya da hatalı olduğunu kabul etmeyecek. Eski bir deyiş vardır, “Cennette hizmet etmektense cehennemde hüküm sürmek daha iyidir.”

“Sen de böyle mi düşünüyorsun?”

“Ben hiçbir yerde hüküm sürmüyorum ve hiç sürmedim. Sürmek de istemiyorum. Ben sadece, hiçbir uyarı yapılmadan kapı dışarı atıldığı için mutsuz olan şımarık bir çocuğum. Bir yıl önce kendimi Savannah’da bir kaldırımda çıplak ve donmuş halde bulana kadar, hırs kelimesi benim sözlüğümde yoktu.”

Dişlerinin arasından keskin bir nefes aldı. “Gerçekten böyle mi oldu?”

Adam yavaşça başını salladı.

Sorcha empatiyle acı çekerek yüzünü buruşturdu. “Bu çok korkunç olmalı.” “Evet. Atıldığımda üzerimde kıyafetlerim vardı. Onları çıkarmayı komik bulan

beni insan dünyasına attıklarında

Beni insan dünyasına attıklarında kıyafetlerimi çıkarmayı komik bulanın babam mıydı, yoksa Sorath mıydı, bilmiyorum. Her halükarda, bu durum hala bana komik gelmiyor.”

“Sorath mı?”

“Yanlış tarafı seçen düşmüş meleklerden biri.” Diye iç geçirdi. “Sürgün edildiğimde Imp yanımda olmasaydı, ne yapardım bilmiyorum.”

Bunu Helly’ye bırak. “Sana kıyafet mi buldu?”

Başını salladı. “Onları kendim yaratabilirim ve önümdeki yaşlı kadın çığlık atıp polisi aramadan önce hızla bir parka giydim... ama yine de, yüzündeki şehvetli gülümsemeye bakılırsa, telefonunu o amaçla kullandığını sanmıyorum. Eminim internette bir yerlerde çıplak fotoğraflarım vardır.”

O fotoğrafları bulup bulamayacağını merak eden bir yanı olsa da, kız güldü.

“Duydum.” Luke ona göz kırptı.

Onun alaycı ses tonu yüzünden yanakları kızardı.

Boğazını temizleyip, Luke’un çalışmasına işaret etti. “Neyse, tahtandaki tüm bunlar ne?” Görünüşe göre, dün gece onu terk ettikten sonra davayla meşgul olmuş.

Orada bir ön polis raporu vardı. Suç mahallinden çekilmiş polis fotoğrafları ve kenarda olası şüphelilerin listesi.

“Evet,” dedi, derin sesini bir oktav düşürerek. “Eminim tahtamın tamamını görmek istersin, bebeğim.”

Onun imalı ses tonuna kızdı, her ne kadar başkası yapsa rahatsız edici olacak bir şeyi, yakışıklılığı sayesinde paçayı sıyrabilecek kadar yakışıklı olsa da. Reyes haklıydı. O kesinlikle başa çıkması zor biriydi. “Keser misin şunu! Buraya çalışmaya geldim.”

“Tamam.” Bir uzaktan kumandayı eline alıp panoyu açtı.

Bu, kadının bir konuda meraklanmasına neden oldu. “Neden üzerine fiziksel resimler yapıştırmışsın? Bu, akıllı tahtaya sahip olmanın amacını bozmuyor mu?”

“Tembellikten. Dosyaları henüz sisteme girmedim ve emin olmadığım bazı noktalar var. Gerekli olduğunu anlayana kadar fotoğraf ve bilgi ekleme zahmetine girmek istemiyorum. Aklımı karıştırıyor.”

Bu mantıklıydı. “Anladım.” Yaklaştı ve eski bir parşömene yazılmış gibi görünen bir liste gördü. “Bu ne?”

“Ruh yiyicilerle ilgili hazırladığım kısa bir liste.”

Liste oldukça uzundu. Okuyabilmek için onu aşağı çekti.

Revenantlar, Wendigo, Vampirler, Draugr, Lamia, Yiyici Ammit, Wanyudo, Soucouyant, Bakeneko, Nekomata, Daimonlar, Valravn, Bubak, Ankou, Cat-sith, Kasha, Raven Mocker, Shinigami, Slaughter, Boo hag ve cadılar.

Sonuncusu onun merakını uyandırdı. “Cadıları buraya koymak biraz önyargılı. Onlar çocukları öldürüp yemiyorlar, biliyor musun? En iyi arkadaşlarımdan biri cadı.”

“Trish, dünyadaki tek cadı türü değil. Trish gibi, bunu bir din olarak kullananlar var ve onlara saygısızlık etmek istemem. Bir de doğuştan güçlere sahip Cadı Soyları var. Eski efsaneler ve hikâyeler onlardan geliyor. Onlar, dindar cadılardan veya Wiccanlardan tamamen farklılar. Dürüst olmak gerekirse, Breeds için başka bir terim bulmalıyız çünkü dürüst ve namuslu olanların adını lekeliyorlar.”

Kapısı çalındı. “Gir, Yuichi.”

Kapı açıldı ve otuz yaşlarında bir genç adam görüldü. Sorcha 1,70 boyundaydı ve adam ondan belki bir iki santim daha uzundu, simsiyah saçları ve tatlı kahverengi gözleri vardı.

Luke ona başını eğdi. “Sorcha, Dedektif Nagata Yuichi ile tanış.”

“Soyadınla mı anılıyorsun?”

Yuichi gülümsedi. “Ben Japonum ve Luke, bizim geleneğimize uygun olarak adımı söyleyerek bana saygı gösteriyor. Önce soyadı gelir.”

Oh. “Pardon. Bunu biliyordum. Sadece dalmıştım. Henüz yeterince kafein almamışım.” Mükemmel olan kahvesinden bir yudum aldı.

“Sorun değil.” Luke'a alaycı bir bakış attı. “Beni görmek istediğine dair mesajını aldım. Ne istiyordun, koca adam?”

“Bana Wanyudo, Bakeneko, Nekomata, Kasha ve Shinigami'den bahset.”

Ona sert bir bakış attı. “Onların yokai olduğunu biliyorsundur herhalde.”

“Evet. Ee?”

Yuichi omuz silkti. “Onlar farklı türde yokai mi? Ne sorduğunu tam olarak anlamadım.”

Luke, elindeki kağıdı işaret etti. “Ruh yiyicilerle ilgileniyoruz. Bu yokailer benim uzmanlık alanımdan çok senin uzmanlık alanına giriyor, o yüzden sana sormak istedim. Aralarından birinin bir üniversite öğrencisini öldürüp ruhunu almaya ilgi duyar mı?”

Yuichi bunu düşünürken yüzünü buruşturdu. “Wanyudo’lar iğrenç piçlerdir. Sadece ruh çalmakla kalmazlar, çocukları yerler ve bununla ebeveynlerine işkence ederler. Ortaya çıktıklarında, her zaman yanan bir çarkın ortasında bir erkek yüzü vardır. Efsanelere göre, onları görürsen ölürsün ve ruhunu alırlar. Ya da çocuğun varsa, onun yerine çocuğu öldürürler ve çocuğun ruhunu alırlar.”

Sorcha midesi bulandı. “Cidden mi?”

O başını salladı. “Evet. En sevdiğim yokai değiller. O kadar kötüler ki, annem ben çocukken beni korkutmak için bile onları kullanmazdı. Onlardan o kadar korkardı ki, adlarını bile anmazdı.”

“Peki ya diğerleri?” diye sordu Luke.

“Bakeneko, Nekomata ve Kasha hemen hemen aynıdır. Hepsi kaibyō... kedi yokaileridir. Bakeneko ve Nekomata sıklıkla birbirleriyle karıştırılır ve özellikleri örtüşür. Birçok ortak yetenekleri vardır. En büyük fark, Bakeneko’nun tek kuyruğu, Nekomata’nın ise iki kuyruğu olmasıdır. Ruhları aldıklarına dair bazı hikâyeler vardır, ancak genellikle kötü bir sonu hak edenleri avlarlar. Kötülüğün reenkarnasyon ya da başka yollarla bu hayata geri dönmemesini sağlamak için ruhları aldıkları söylenir. Kasha da Bakeneko’dur, ancak genellikle ruh değil, ceset yerler. Onlarla ilgili ruhlara hakkında yazılmış bir şeyler olabilir, ama bunu araştırmam gerekir. Dediğim gibi, normalde ceset yerler.”

Luke başını salladı. “Teşekkürler. Bu yardımcı oldu. Onları listeden silebilirim.” Sorcha’nın elinden kağıdı aldı ve vampirlerde yaptığı gibi parmağıyla isimlerin üzerine çizdi. Bir başka etkileyici güç. “Japonya’da başka ruh yiyiciler var mı?”

Yuichi birkaç saniye düşündü. “Shinigami’den bahsetmiştin, ama onlar ruh almazlar. Şiddetli ölümlerin olduğu yerlere çekilseler de, oraya birini ele geçirmek için giderler... genellikle

kötü birini ele geçirip daha fazla kötülük yapabilmek için.” Sorcha’ya sıırıttı. “Onlar kesinlikle annemin çocukken beni korkutmak için kullandığı şeylerden ve bu yüzden annem işimden nefret ediyor. Annemi daha sık aramadığım için kötü olduğumu düşünerek, onlardan biriyle temas kurup onun beni takip edip öldürmesine neden olabileceğimden çok korkuyor.”

Sorcha onu anlayabilirdi. “Annem öcü hikayelerini severdi. Onları ve yatakimin altındaki görünmez zehirli yılanları. Yatma saatinden sonra yataktan kalkarsam beni ısıracaklarına yemin ederdi. Tabii ki bu, tuvalete gitmeye çok korktuğum için yatağıma işedikten sonra sona erdi. Keşke bunu daha önce yapsaydım.”

Gülüştüler.

Kız Luke’a baktı. “Annen seni neyle korkuturdu?”

O omuz silkti. “Eğer ona itaatsizlik edersem boğazımı parçalayıp kalbimi yiyeceğini söylerdi.”

Kızın beklediği cevap bu değildi. “Hayır, yapmazdı!”

“Cehennem köpeği. Yaramaz yavrulara bunu yaparlar. Eğer söz dinlemiyorsan, yaşamayı hak etmiyorsun. Neden ona şüphle yaklaşayım ki? Ayrıca, her zaman şeytana beni vereceğini de söyleyebilirdi... ve çocukluğumda bu gerçekten bir anlam ifade ediyordu.”

“Şey...” Yuichi boğazını temizledi. “Annem beni yokai ile tehdit ettiğinde bir daha asla şikayet etmeyeceğim. Senin korkularından çok, o korkuları yaşamayı tercih ederim.” Luke’a baktı. “Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?”

“Hepsi bu kadar. Listeyi daralttığın için teşekkürler.”

“Ne zaman istersen. Aklıma başka bir şey gelirse haber veririm.” Yuichi onları yalnız bıraktı.

Sorcha, listeyi Luke’tan geri aldı ve kalanlara baktı. *Revenantlar, Wendigo, Draugr, Daimonlar, Lamia, Yiyici Ammit, Souruita, Valravn, Bubak, Ankou, Cat-sith, Raven Mocker, Slaugh, Boo Hag ve cadılar.*

Kahvesinden bir yudum daha aldı. “Neden Yuichi’ye danışman gerekiyordu? Yokai’ler arasındaki farkı bilmiyor muydun?”

“Ben her şeyi bilen biri değilim. Birçok doğüstü yaratık hakkında genel bilgim olsa da, hiç etkileşimde bulunmadığım yaratıklar hakkında ayrıntılı bilgim yok. Mesela Almanların Almanya’da yaşadığını biliyorsun. Hatta dilini biraz biliyor olabilirsin, ama muhtemelen

en sevdikleri bira markasını ya da genellikle saat kaçta akşam yemeğine oturduklarını biliyordur. Ne tür Paskalya geleneklerini kutladıklarını, vesaire.”

“Anladım. Ama senin gibi biri olarak, doğaüstü yaratıkların çoğuyla etkileşime girmiş olacağını düşünürdüm.”

“Öncelikle, bu benim tarzım değil. Tekrar söylüyorum, ben tembel, işe yaramaz bir aylakçaydım. Cehennemde hırs, sana korkunç işkencelere maruz kalmanı sağlar. Bu yüzden tek hırsım, mümkün olduğunca odamda kalmak ve babamın daha az kötü tarafında kalmaktı.”

“İyi tarafını mı kastediyorsun?”

“Onun iyi bir tarafı yok. Kör bir tarafı bile yok. Onun huzuruna çıktığında çok şey riske atarsın.”

Tamam, o zaman...

Dikkatini listesine geri çevirdi. “Vampirler gerçekten var mı?”

Adam, sorusuna kaşlarını kaldırdı. “New Orleans’ta yaşadın ve bilmiyorsun mu?”

“Hiç görmedim... cosplayerlar ve kendini vampir olarak tanımlayanlar dışında.”

“O zaman şükret. Daimonlar ve vampirler ruh çalmayı *severler*. Gerçi bu daha çok daimonların işi, vampirlerin değil, ve ceset gün ışığında atılmıştı. Eskiden bu durum daimonları da ihtimal dışı bırakırdı... ama şimdi, belki de değil. Birçoğu gündüz vakti tekrar yürüyebilmek için dönüşüm geçirdi. Ama bu kesinlikle vampirleri listeden çıkarır. Onlar da gündüz vakti neredeyse benim kadar nefret ederler.” Cebinden cep telefonunu çıkardı ve birine mesaj attı.

“Kolluk kuvvetleri mi?” diye sordu kadın.

Adam başını salladı, sonra hayır cevabını yeniden düşünüyormuş gibi başını bir yandan diğer yana salladı. “Sanırım o da kolluk kuvvetleri sayılabilir, sadece insanlar için değil.”

“O zaman bizim
gibi mi?” “Hayır.
Karanlık Avcı.”

Bölüm

Altı

Sorcha, kime mesaj attığını hâlâ tam olarak anlayamamıştı. Karanlık Avcı nedir? “Hayalet avcılarına mı benziyorlar?”

Adam ona sinirli bir bakış attı. “Hiç de bile. Onlar, tek bir intikam eylemi karşılığında ruhlarını bir Yunan tanrıçasına satan ölümsüz savaşçılar... bana sorarsan oldukça ucuza satıyorlar. Şahsen ben daha fazlasını isterdim, ama kendi değerinin farkında olmadığında böyle olur... Neyse, ruhlarını verdikten sonra, Daimonların insan ruhlarını çalmasını engellemek için tanrıça Artemis’e hizmet ederler. Onların dünyasında bu kesinlikle bir şey.”

Vay canına. Bunu nasıl sindireceğini bile bilemiyordu. “Biliyor musun, bu işte öğrenmemiş olmayı dilediğim o kadar çok şey var ki. Ve bu Daimonlar New Orleans’ta mı, öyle mi dedin?”

“Her yerdeler.”

“Yani burada bir Karanlık Avcı mı var?” diye sordu.

“Aslında üç tane. Ama en çok Kieran MacAllister ile konuşuyorum.”

Telefonu çaldı.

“Adından söz edelim de.” Luke telefonu açtı ve hoparlöre geçirdi. “MacAllister... nasılsın?”

“Burada dostlarımla, *içkilerimle* ve kutumla oturuyorum. Daha iyi olamazdı. Sen nasılsın dostum?”

Adamın İskoç aksanı gerçekten etkileyiciydi. Ne dediğini zar zor anlayabiliyordu.

Luke'un çeviride herhangi bir sorunu yok gibiydi. “Eğlenceli görünüyor.”

“Aradığın nedenin bu olmadığını biliyorum. Öyleyse ne var?” diye sordu Kieran.

“Ölmüş bir üniversite öğrencisi var. Bir şey onun ruhunu aldı. Daimon’la bir ilgisi olabilir mi diye merak ediyordum.”

“*Ah dinnae ken*. Ceset neye benziyordu?” “Kanlı.

Parçalara ayrılmış.”

MacAllister dişlerinin arasından nefesini çekti. “O zaman bizden biri değil dostum. Daimonlar o tür *saçmalıklarla* zaman kaybetmezler. Yakalanmaktan çok korkarlar.”

“Şehirde kaç tane Daimon var?” diye sordu.

“Merhaba... misafirimiz olduğunu söylememiştin. Düzgün biri mi?” Luke güldü. “Bir *toonser* için, evet.”

Sorcha şakacı bir şekilde Luke’a dirsek attı. “Siz ikiniz şifreli konuşmayı keser misiniz? Bu konuşmayı takip etmek istiyorum.”

Luke ona burun kıvırdı. “Sorcha O’Malley adıyla, bunu anlayabileceğini düşünürdüm.”

“İrlandaca, İskoç Galcesinden farklıdır. *Is fearr Gaeilge briste, ná Béarla clíste*.”

Kieran güldü. “Aferin kızım. Sadece bir kısmını anladım.”

Luke, Kieran’a konuşmadan önce ona göz kırptı. “Evet. Kırık İrlandaca’nın zekice İngilizce’den daha iyi olduğunu düşünen biri için *oldukça zeki* bir kız.”

Kieran konuştuğunda, sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. “Peki o zaman, kızım, soruna cevap vermek gerekirse, burada Savannah’da onlardan epey bir yuva var. Çoğu zaman pek rahatsız edici değiller. Ama ara sıra, birkaç turist avlamak için şehre gelirler... belki de doğru ruh halindeyseler bir iki üniversite öğrencisi. Ama saldırı sırasında bir vampiri taklit ederler. Boyunda iki iz bırakırlar ve geride tek bir ruh bile kalmaz. Onları besleyen şey budur. Normalde bedeni parçalamazlar. Aslında buna gerek de yok. Hızlı olmayı severler, yoksa ben ya da arkadaşlarım onlara rastlayıp, aldıkları ruhları kurtarmaya karar verebiliriz.”

Bu aslında mantıklıydı. Kalın aksanı ve her şeyi. “Çok teşekkür ederim.”

Luke ona burun kıvırdı. “Zaman ayırdığın için teşekkürler, Kieran. Listemden bir yaratığı daha sildiğin için teşekkürler.”

“*Çabuk dön*, Şef.” Telefonu kapattı.

Luke telefonunu cebine koydu. “Demek geriye Revenantlar, Wendigo, Draugr, Lamia, Yiyici Ammit, Souruita, Valravn, Bubak, Ankou, Cat-sith, Raven Mocker, Slaugh, Boo Hag ve benim kişisel favorim olan cadılar kaldı.”

Ouch. “Bu hala çok uzun bir liste. İçimden bir ses, bunların son birkaç tanesi kadar kolay olmayacağını söylüyor.”

Luke listeyi tekrar gözden geçirirken başını salladı. “Muhtemelen Ammit’i çıkarabiliriz. Normalde o ruhlar Yeraltı Dünyası’na alınır. Bu seferki öyle değil.”

“O zaman neden ekledin?”

“Titiz davranıyordum ve bu işin içinde olabilecek aklıma gelen her canavarı listeye ekledim.”

“Senin güçlerinle listeyi daha da daraltamaman inanılmaz.”

O sevimli bir omuz silkme hareketi yaptı. “Bu yüzden Infernal Affairs var. Ne kadar güçlüsem de, doğaüstü varlıklar izlerini saklamakta gerçekten çok iyiler. Bazıları yeteneklerini mükemmelleştirmek için yüzyıllar boyunca zaman harcamış.”

“Haklısın.” Sorcha, listeyi daraltmak için neye ihtiyaçları olduğunu düşünürken iç geçirdi. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikri yoktu.

Bu yüzden, bu kararı vermemeye karar verdi. “Şimdi hangisine bakacağız?”

Adam listeye bakarak yüzünü buruşturdu. “Raven Mockers’ı deneyelim.” “Neden onları?”

“Neden olmasın?”

Gerçekten de neden olmasın? Başını sallayarak, bir kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Neden onunla bu oyunu oynamaktan hoşlanıyordu ki? Normalde bu onu çileden çıkarırdı, ama Luke’un aptallığından hoşlanıyordu. “Tamam... ama bunu nasıl yapacağız?” Bir Raven Mocker bulmanın zor olacağını düşündü.

“Tybee Adası’na gidelim.”

“Neden?” Sorularının biraz tekrarlayıcı olduğunu hissetmeye başlamıştı.

Sanki ona büyük bir sır veriyormuş gibi öne doğru eğildi. “Raven Mocker bağlantımın yaşadığı yer orası.”

Gözlerini devirdi. “Neden ona mesaj atmıyor ya da aramıyorsun?”

"O teknoloji dostu bir kuzgun değil. Bunun elektrik hatlarına karşı bir nefretten mi yoksa başka bir teknoloji karşıtı eğilimden mi kaynaklandığını hep merak etmişimdir. Tek bildiğim, bir numarası varsa bile benim gibilerle paylaşmadığı. Belki de ben bir pislik olduğum içindir. Ya da benden hoşlanmıyor... Hayır, o olamaz. Ben çok sevimliyim." Vücudunu işaret etmek için ellerini uzattı. "Buna kim karşı koyabilir ki, değil mi?"

Onun şakasına inleyerek kahvesini bitirdi ve fincanı onun siyah ejderha çöp kutusuna attı. "Peki, tanıdığın bu Raven Mocker kim?"

"Sequoyah Tanamara... ilk adı serçe anlamına geliyor. Bana sorarsan bir kuzgun için tuhaf bir isim. Ama ben kimim ki annesinin seğimini sorgulayayım? Annemin bana taktığı o berbat isimden o kadar memnun değilim ki, onu kullanmayı reddediyorum."

Evet, bu konuda kuş gibi davranıyorlardı, o da tuhaf bir tipti. Ama garip bir şekilde ondan hoşlanıyordu.

"Peki Raven Mockerlar tam olarak nedir?" Bu terimi duymuş ve kurgu eserlerde kullanıldığını görmüştü, ama bilgisi en iyi ihtimalle yüzeyseldi.

"Kökenleri Cherokee'ye dayanır. Daimonlar gibi, hayatlarını uzatmak için ruhları alırlar. Normalde sadece ölmek üzere olanları avlarlar. Bir kişi öldüğünde kovulmazlarsa, ruh bedeni terk ederken onu tüketirler."

"Bu bizim şüphelimize benzemiyor."

"Tabii kız saldırıdan dolayı ölmek üzereyse ve bir Raven Mocker onu görüp elinin altında olan bir şeyi tüketmeye karar vermediyse. Adli tıp raporuna gerçekten ihtiyacımız var, ama Conspiracy hâlâ ceset üzerinde çalışıyor."

Ne? Yine şifreli mi konuşuyordu? "Conspiracy mi?"

"Kyle Craley. O adli tıp uzmanı."

Ne yazık ki Sorcha, bu işi sürdürürse o adli tıp uzmanıyla tanışacağını ve çok geçmeden onunla iyice tanışacağını biliyordu. "Neden ona Conspiracy diyorsun?"

Yine o şeytani sırtış. "Yakında öğreneceksin. Bernadette ona Creepy Craley demeyi tercih ediyor." "Tekrar soruyorum, neden?"

"Göreceksin."

Ve bunu söyleme şekli, midesini burktu. Adli tabipte bir terslik vardı.

Harika...

Bunun bekleyebileceğine karar vererek, sorgulamaya devam etti. "Peki ya kameralar? Sokakta veya evlerde var mı?"

"Evet, ama hiçbir şey göstermediler. Yurt odasından onu takip eden kimse yoktu. Mezarlıktan sonra kaçan kimse yoktu... Bunun normal polislerin değil, İçişleri'nin davası olduğunu bilmemin bir başka nedeni de bu."

"Etkilendim. Sen gerçekten bir dedektifsin." Ve dün gece ayrıldıktan sonra bu konuda çok çalışmıştı. "Bu becerileri nereden öğrendin?"

Luke, yorum yapmasa da kadının kelime oyununu beğenmiş gibiydi. "Reyes harika bir öğretmen. Bernadette de öyle. Ayrıca kitap denen muhteşem şeyler var... İçlerinde ne kadar çok bilgi olduğunu inanamazsın. Prosedür kılavuzları da var. Çevrimiçi devlet siteleri. Bunları kullandığında tonlarca şey öğreniyorsun."

O, bu alaycı sözlerle burun kıvırdı. "Okullara gidip konuşma yapmanı istemek isterdim, ama bu düşünce bile beni dehşete düşürüyor."

"Neden? Ben çocukları severim."

"Kural olarak mı, yoksa akşam yemeği olarak mı?"

Luke güldü. "Genel olarak. Imp, benimle aynı zihinsel seviyede olduğumu söylüyor. Bu yüzden genellikle iyi anlaşıyoruz."

O buna hiç katılmıyordu. Onda çocukça hiçbir şey yoktu. Aslında çocuk gibi bile değildi. O tam bir erkekti.

Ya da iblis.

Luke anahtarlarını cebinden çıkardı. "Delilah'ı çalıştırıp onu kızdırma zamanı."

"Anlamadım?"

"Arabam. Onu öğleden önce uyandırmamdan nefret eder." Saatine baktı. "Saat dokuzda galaktik bir öfke nöbeti geçireceği kesin ve bu beni mutlu edecek."

"Arabanın duyguları mı var?"

"Tahmin bile edemezsin." Kıkırdarak dışarı çıktı, sonra Sorcha ofisinin kapısını kilitlemek için kapıya giderken onu bekledi. Durdu. "Gitmeden önce bir bak."

Neden böyle dediğini merak eden Sorcha, kapıyı açtı ve nefesini tuttu. Sonra ağzı açık kaldı. Duvarları artık beyaz ve şeftali rengiyle vurgulanmış güzel bir koyu griydi. Pirinç detaylara sahip modern beyaz bir masanın üzerinde, metal şeftali lale çiçeklerinden yapılmış muhteşem bir shabby chic

avize, pirinç detaylara sahip modern beyaz bir masanın üzerinde asılı duruyordu. Masa sandalyesi, inanılmaz derecede rahat görünen şık beyaz deriden yapılmıştı. Artık beyaz ahşaptan yapılmış olan dosya dolaplarının üzerinde taze kesilmiş çiçekler vardı. Ve en sol duvarda, her zaman istediği akıllı tahta asılı duruyordu.

"Harika olmuş! Teşekkürler!"

"Değiştirmek istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Kız başını salladı ve ne yaptığını düşünmeden ona sarıldı.

Luke, onun bu hareketine şaşırılmıştı. Sadece işkenceden kurtardığı lanetliler ona herhangi bir minnettarlık göstermişti. Ve bu da her zaman cinsel nitelikte olmuştu.

Hiç masum bir kucaklaşmayı deneyimlemiş değildi. Anne babasının ikisi de buna inanmazdı.

Ve bu, nefes alıp verişinde çok garip bir etki yarattı. Duyularını saran leylak ve kadın kokusu da bu durumu daha da zorlaştırıyordu. Kadın, sıcak güneş ışığı gibi kokuyordu.

Ona gülümseyerek geri çekildi. "Hiçbir şey. Eski ortağından gerçekten nefret ediyor olmalısın."

Yanıt veremedi. Vücudu şu anda kontrolü altında değildi.

Sonunda tekrar konuşabildiğinde, sözleri istediğinden çok daha sert çıktı. "Evet... beğenmene sevindim."

Kızın küçükken yaptığı gibi kıkırdayarak kapıyı kilitledi, sonra ona yakışır bir şekilde dudaklarını bükerek baktı. "Şimdi gitmek istemiyorum. Orada oturup yeni tahtamla oynarken kahvemi yudumlamak istiyorum."

Bu sözler zihninde son derece canlı bir görüntü canlandırdı. Uygunsuz ve çok seksi bir görüntü. "Oynamayı seveceğin başka bir şey daha var."

Gözlerini devirerek garajına doğru yöneldi. "Aklını başına topla, koca adam. Yapacak işimiz var." Durup ona somurtkan bir bakış attı. "İnsan kaynakları temsilcimiz var mı?"

"Neden? Beni şikayet mi edeceksin?"

"Muhtemelen etmeliyim, ama bunun bir faydası olacağını sanmıyorum. Senin hakkında bildiğim kadarıyla, muhtemelen senin yerine dersi alacak birini tutarsın."

Anahtarlarını parmağında çevirerek, ona kaşlarını kaldırdı. “Beni tanıyorsun. Dikkat et. Bir bakmışsın, bana ruhunu teklif ediyorsun ve bugünlerde ben de seni reddetmek zorunda kalırım.”

“Gerçekten ruh takası mı yaptın?”

“Tembellik etmek dışında... benim asıl işim bu.” Garajı açmak için eğildi. “Pişman olduğumu söyleyebilirdim, ama özleyecek kimsenin ruhunu almadım. Ayrıca, kaç kişinin baştan çıkarılmadığını bilsen şaşıırırdın.”

Bu şaşırtıcıydı. Tanıdığı çoğu insan, kazanan bir piyango bileti karşılığında ruhunu takas etmekten çekinmezdi. “Gerçekten mi?”

“Evet. Genelde bizimle takas yapanların karanlık sırları vardır. O kadar zararsız görünen insanların kalplerinde yatan acımasızlık beni her zaman şaşırtıyor. Bazıları ise kötü görünüyor ama kimseye zarar vermez. Ama bizim aldıklarımız... O kadar masum görünen bedenlerin içindeki ahlaksızlığı asla tahmin edemezsin. Ne yazık ki, insanlar sürekli yanlış kararlar veriyor. Senin gibiler için gerçekten üzülüyorum. Birçok açıdan, burası gerçek Cehennem. Benim evim daha çok bir saunaya benziyor.”

“Çünkü orada işkence görmüyordun.”

“Doğru. Ama işkence görenlerin, incittikleri insanlar ve kendi özgür iradeleriyle yaptıkları eylemler nedeniyle bunu hak ettiklerini unutma. Cehennem, yüksek güvenli bir hapisane, rehabilitasyon merkezi değil.”

O garaj kapısını açarken kadın durakladı. “Onlar için gerçekten hiç üzölmüyor musun?”

“Kesinlikle hayır. Hak ettiklerini buluyorlar. Kararsız olanlara kurtuluş şansı verilir. Biz sadece acımasız ve pişmanlık duymayanları alırız. Cezayı fazlasıyla hak edenleri.”

Gözlerinin gölgesindeki karanlığı gördü ve içindeki o acıyı hissettiği için aslında onun için üzöldü. Kız kardeşi hakkında düşünüyordu.

Bunun sonunda aklına gelmesi garipti ve ikisinin ikiz olduğunu anında anladı.

Ve kız kardeşinin ölümlü onu ne kadar acı çekiyordu.

Luke, onun acısını sanki kendi acısıymış gibi hissedince yüzünü buruşturdu. Çoğu ikiz gibi, onlar da inanılmaz derecede yakındılar. Yatakta uzanıp birlikte güldükleri bir görüntü zihninden geçti.

Sorcha'yı işkence eden binlerce anıdan biri.

Kahretsin. Empati, normalde onun için zor bir şey değildi. Onun için çoğunlukla yabancı bir duyguydu. Ama şu anda...

"Kız kardeşin burada olmadığı için üzgünüm."

Kız gerçekten gözyaşlarına boğuldu. "Vay canına... Ne oluyor?"

Yüzünü elleriyle kapattı ve hırçın bir nefes aldı. "Özür dilerim. Özür dilerim. Aslında duygusal bir insan değilim. Onun için ne kadar endişelendiğimi bilemezsin. Endişeleniyorum ki..."

Kendini durduramadan, onu teselli etmek için kollarına aldı. Daha önce hiç yapmadığı bir şeydi, ama partnerinin acı çekmesini görmekten hoşlanmıyordu. Bu, kendi vücudunda da bir ağrıya neden oldu ve bu onu şaşırttı.

Neden umursuyorsun?

Umursamamalıydı. Daha önce hiç umursamamıştı. Yine de Luke, içinde patlak veren bu yeni duyguları inkar edemedi. Hissetmeye gücü yetmeyen duygular. Cehennemde, acıma ve empati, birini düşünmek bile istemediği bir çukura gömebilecek bir zayıflıktı.

Luke, keşke olmasaydı dediği anılara yüzünü buruşturdu. Asla yapmaması gereken hatalar.

Şimdi de, uzaklaştırması gereken birini teselli ederek bir hata daha yapıyordu.

Keşke o kadar kolay olsaydı.

"Sorcha, her şey yolunda. Nefes al. Her şey yolunda, doğru olmasa bile."

Birkaç dakika boyunca, titreyerek kollarının arasında durdu.

Sonunda geri çekilip ona doğru baktı ve donmuş bedenini neredeyse ısıtan bir gülümseme gönderdi. "Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

"Keşke sana bu cevabı verebilseydim. Bilmediğim şeyler inanılmaz ve beni alçakgönüllü kılıyor. Mesela üniversite öğrencimize ne olduğu ya da neden evimden sürüldüğüm gibi." Onu kim ihanet etmişti? Ve ikizine ne olmuştu?

Bunu ona cevaplayabilmeyi çok isterdi.

"Öğreneceğiz. Söz veriyorum."

Sorcha duygularını kontrol altına alırken başını salladı. O her şeyi bilen biri değildi. Bunu çoktan anlamıştı. Ve onun

neden sürgün edildiğini bilmemesi onu şaşırtmıştı. "Kimse sana ne yaptığını söylemedi mi?"

Adam başını salladı. "Babam kimseye açıklama yapmaz. En azından bana."

Bu mantıklıydı.

Şeytanın buna ihtiyacı olmadığını düşündü. O, yönetmeye çok alışmıştı. Neden kimseye kendini açıklasın ki? Kendi oğluna bile.

Bunu aklından çıkararak, arabasına gitti ve Helly'yi arka koltukta parlak pembe bir Hello Kitty battaniyesinin altında uyurken buldu.

"Sormalı mıyım?"

Luke, Helly'yi nazikçe dürterek güldü. "Neden buradasın, Imp?"

"Annen Delilah'a göz kulak olmamı söyledi. Delilah'a göz kulak oluyorum." O alaycı bir şekilde güldü. "Sen uyuyorsun."

"Uyuyordum ve tekrar uyumaya niyetliyim." Yüzüstü döndü, başının altına doldurulmuş ejderha yastığını sıkıca tuttu ve gözlerini kapatırken iç geçirdi.

"O her zaman annenin dediklerini mi yapar?"

"Hepimiz annemin dediklerini yaparız. Şeytan dahil. Kimse anneme karşı gelmek istemez. O, bir sevgili gibi kin tutar."

Bu ilginç bir düşünceydi. "O kadar korkutucu mu, yoksa o kadar güçlü mü?"

"O kadar kindar." Arabanın kapısını açıp içine bindi. Sorcha ona katılırken yeni bilgiyi düşündü. Luke şeytani bir kahkaha atarak arabayı çalıştırmaya çalıştı.

Araba, açıkçası öfke gibi gelen bir sesle tekledi.

Luke tsk diye ses çıkardı. "Biliyorum, D. Uyan, uyan, yumurta ve ekmek." Bu sefer araba motoru çalışmaya bile kalkışmadı.

Luke uzun bir nefes verdi. "Beni sinirlendirme, Delilah. Ben de senin kadar sabahları uyanmakta zorlanıyorum. Hadi, uyan... iş zamanı."

"Senden nefret ediyorum!"

Sorcha, motor çalışmaya başlamadan önce arabanın hoparlörlerinden gelen öfkeli homurtuya kaşlarını kaldırdı.

"Biliyorum." Garajdan çıktı, sonra arabadan inip kapıyı kapattı.

O bunu yaparken, Sorcha somurtarak, "Neden garaj kapısı açma düğmen yok?" diye sordu.

"Delilah çok kindar bir yaratık. Eğer kullanırsam, sırf inat olsun diye onu sabote eder. Onu kızdırmak için bir fırsat vermektense, elle açıp kapatmak daha kolay."

Tamam, arabada kesinlikle bir sorun vardı. "Yani, araba ele geçirilmiş mi?"

"Ne?" diye sordu geri dönerken.

"Araba. O, Christine gibi."

Gülerek, "Christine'e hiç benzemiyor. Delilah bir montaj hattında doğmadı. Ve o aslında araba değil. Arabayı sevdiğimi bildiği ve ondan aldığım tüm keyfi elimden almaya kararlı olduğu için, beni sinirlendirmek için arabada takılmayı seviyor."

"Evet, seviyorum."

Gözlerini kocaman açan Sorcha, kendileriyle konuşan araba radyosuna bir göz attı. "Alo?"

"Neyse ne. İnsana beni rahat bırakmasını söyle. Sabahın bu saatinde sohbet etmek için çok erken."

Sokağa çıkarken Sorcha'ya tuhaf bir bakış attı. "Sabahın bu saatinde arabayla sohbet etmek için çok erken," diye tekrarladı.

"Onun dediği her şeyi mi yapıyorsun?" Sorcha sormadan edemedi. "Nadiren birinin dediği şeyi yaparım. Bu konuda acımasızım."

O kesinlikle ilginç biriydi, ama Sorcha onu tam anlamıyla acımasız olarak tanımlamazdı. En azından kendisine karşı değil. Aslında son derece nazik ve hatta kibar davranmıştı.

Bu, beklediği son şeydi ve bu yüzden onunla birlikte olmayı iple çekmeye başlamıştı. Cehennem gibi kökenlerine rağmen, çok eğlenceliydi.

Onun... je ne sais quois'ından dikkatini başka yöne çekmeye çalışarak, çapraz çantasından elektronik tabletini çıkardı.

Işıқта durduklarında Luke ona bir göz attı. "Sürekli kullandığın o şey ne?"

"Notlarımı ve dava dosyalarımı sakladığım yer." "Evet, ama bu bir dizüstü bilgisayar değil."

Cihazı açarak ona gülümsedi. “Olağanüstü bir tablet.” Cihazın yanından manyetik kalemi çıkardı. “Notlarımı el yazısıyla yazabiliyorum ve bitirdiğimde bunları metin dosyalarına dönüştürüyor, böylece raporlarımı aktarabiliyorum. Ve şimdi de bunları güzel ofisimdeki muhteşem akıllı tahtama aktarabiliyorum, çok teşekkürler.”

“Bir de sihir yapanın ben olduğumu söylüyorlar. Bana bu çok kötü bir şey gibi geliyor.”

“Sadece bir gremlin saldırdığında. Belki de yıldırım.”

Adam güldü. “Gremlinlerin ekipmanınıza yaklaşmasını engellemeye çalışırım.”

Nedense bu, neredeyse bir flört cümlesi gibi geldi. Ama yine de, söylediği çoğu şey öyle geliyordu. O derin, boğuk sesiyle, en masum yorumu bile cinsel bir şeye dönüştürebiliyordu. Bunun bir günah olması gerektiğini söylerdi, ama onun soyuna bakılırsa, büyük olasılıkla öyleydi.

Hayatı boyunca “*düzeltilemez*” kelimesini duymuştu. Ancak bu adamla tanışana kadar o kelimenin gerçek anlamını anlamamıştı.

O, “düzeltilemez” kelimesinin tam anlamıyla vücut bulmuş haliydi. Ve bundan büyük keyif alıyordu.

Onun çekiciliğini aklından çıkararak, tabletini açtı ve not almaya başladı. “Peki... bu Raven Mocker’ı ne zamandır tanıyorsunuz?”

“Emin değilim. Muhtemelen yüz yıl kadar.”

Sözlerine şok olan kız, kalemını durdurdu. “Yüz yıl mı, köpek yılı mı?”

O, kadına hırladı. “Cehennem köpeklerinin yaşları insanlarla aynıdır ve ben görüdüğümden çok daha yaşıyım.”

Görünüşe göre. Otuz yaşlarında görünüyordu. “Bu seni ölümsüz mü yapıyor?”

“Beni bir şey yapıyor.” Dilini şaklattı. “Gerçek şu ki, sadece Tanrı ölümsüzdür. Geri kalanımızın ise bir tür garantili kapatma düğmesi vardır.”

“Baban da dahil mi?” “Babam da dahil.”

Bunu bilmek çok *ilginçti*. “Gerçekten mi?”

Başını salladı. “Ne kadar her şeye kadir görünürlerse görünsünler, her şeyi öldürmenin bir yolu vardır. Kanamayan şeyler bile.”

Bu *çok* ilginçti. "Bunu bilmek iyi oldu." Ve gerçekten de öyleydi.
Her şeyin bir kapatma düğmesi vardır.

Bu, kız kardeşini alan her neyse, bedelini ödeyebileceği anlamına geliyordu. Bunu zihninde not etti.

Ve Tybee Adası'na doğru giderken sessiz kaldı; orada, bir su yolunun yanında, tek başına duran şirin, küçük, beyaz bir ev vardı.

"Catalina Drive?" dedi sordu, şaşkın böyle

"Mockingbird Lane, Elm Street ya da daha bariz bir şey mi bekliyordun?"

"Mockingbird Lane, Elm Street ya da daha bariz bir şey mi bekliyordun?"

Kadın güldü. "Aslında hayır. Ama burası epey yüksek bir yer." Küçük bir evdi; küçük bir verandası vardı ve sawgrass otları ile suya güzel bir manzarası vardı.

Luke, garajın önüne park edip motoru kapattıktan sonra başka bir şey söylemedi.

Helly yüksek sesle esneyerek uyandı. "Oh, hey. Sparrow's. Burada ne işimiz var?"

"Ziyaret ediyoruz," dedi Luke kuru bir şekilde.

Helly iyice gerinip tekrar esnedi, sonra onlara sırtını döndü. "Ona selamımı söyle."

"Sen bizimle gelmiyor musun?" diye sordu Sorch'a.

"Hayır. Onu sık sık görüyorum." Bunun üzerine, ejderhasını kucaklayarak tekrar uykuya daldı.

Sorch'a, Luke kapıya doğru ilerlerken ona şaşkın bir bakış attı. "Biliyor muydun?"

"Neyi? Helly'nin şüpheli varlıklarla takıldığını mı? Evet. Onu Cehennem'de görmeliydin. Her zaman işkence edecek birini bulurdu."

Sorch'a bu konu üzerinde daha fazla düşünmek istemedi, bu yüzden eve baktı. Bir Raven Mocker'ın evinden ne beklemesi gerektiğini tam olarak bilmiyordu. Aslında bakımlı, mütevazı bir yer gibi görünüyordu.

Luke kapıyı çaldığında, siyah tişört ve kot pantolon giymiş kısa boylu, zayıf bir adam kapıyı açtı.

Beklediği gibi değildi. Hiç de.

Adam biraz zayıf görünse de, koyu renk gözleri ve kısa siyah saçlarıyla yeterince yakışıklıydı.

Luke'a bir bakış attı ve kapıyı yüzüne kapattı.

Eğer önce çığlık atmış olsaydı, çok komik olurdu. Oysa Sorcha, gülmemek için dudaklarını sıkıca kapatmak zorunda kaldı.

Luke ona tsk diye seslendi, sonra kapıya doğru konuştu. "Cidden mi, Sequoyah? Beni kızdırmadan kapıyı aç."

Kapı yavaşça açıldı. Sequoyah, bir kolunu kapıya dayayıp ona yaslanırken, Luke'a öfkeyle bakarak uzun ve yorgun bir iç çekiş bıraktı. "Neden buradasın, şeytanın dölü?"

"Neden telefonun yok?"

"Rahatsız edilmeyi sevmem. Sen bunu anlamalısın."

Onlar verandada dururken, bir grup kuzgun onları izlemek için beyaz korkuluğa kondu.

Şaşkın bir şekilde, Sorcha gruba şüpheyile baktı. "Bak. Bir karga sürüsü."

Sequoyah ona sinirli bir bakış attı. "Komplo, ihanet ya da kabalık. Cinayet kargalar içindir. Biz karga *değiliz*."

"Üzgünüm. Bunu bilmiyordum." Ama kişisel olarak, ihanet, kabalık ya da komplo yerine cinayete dahil olmayı tercih ederdi. Kulağa korkunç geliyorlardı.

Dünya, kuzgunlara neden böyle bir isim takmıştı? Bir grup halinde oldukça korkutucu göründükleri gerçeği dışında. Şu anda onlara bakan yarım düzine kuzgun bile.

Aniden haç işareti yapma dürtüsü duydu.

Sequoyah arkadaş grubuna başını eğdi. "Biz iyiyiz. Şu anda gözlerimizi oymaya gerek yok." O ve Luke'un evine girmeleri için geri çekildi.

Yine de kuzgunlar, sessiz şövalyeler gibi korkulukta kalmaya devam ettiler, algıladıkları her türlü hakarete saldırmaya hazırıldılar.

Sorcha, sade bir şekilde dekore edilmiş oturma odasının ortasına doğru ilerlerken pencereden onlara bir göz attı. Aklında Alfred Hitchcock'un *Kuşlar filminin* sahneleri durmadan tekrar ediyordu.

Küçükken kız kardeşi onu izlemeye zorladığından beri bir ay boyunca kabuslar görmesine neden olan o filmde düşüncelerini uzaklaştırmaya çalıştı.

Boğazını temizleyip Sequoyah'a baktı. "Georgia'da kuzgunlar olduğunu bilmiyordum."

"Biz çok küçük bir topluluğuz. Kardeşlerimizin çoğu kuzeyde, dağlarda saklanıyor." Beyaz kanepenin yanına geçip kollarını göğsünde kavuştururken ona nefret dolu bir bakış attı. "Uzun zaman önce buradan kovulduk."

Sesindeki acıyı kaçırmadı. "Kin besliyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Ben bir kuzgunum. Elbette kin besliyorum. Bizimle özdeşleşmiş bir şey bu."

Evet, Sequoyah'ta çok ürkütücü bir şeyler vardı. Bu, kollarının arkasındaki tüyleri diken diken etti.

"Kuzgunların oynak olduğunu duymuştum," diye tekrar denedi.

"Olabiliriz. Tabii bize kötülük yapmazsan. O tür şeyleri unutmayız."

Luke, dikkatini çekmek için boğazını temizledi. Küçük odada, Luke fiziksel olarak hakimiyet kurmuştu. "Ayrıca ömür boyu eşleşirler. Sequoyah'ın karısı bir düşman tarafından öldürüldü. Bu, yaşlılığında onu biraz huysuz yaptı."

Bu düşünceyle midesi düğümlendi. "Oh, çok üzüldüm. Bilmiyordum. Bu çok korkunç. En içten taziyelerimi sunarım."

Sequoyah, hissetmediği belli olan bir kayıtsızlıkla omuz silkti. "Neden buradasın, Luke?"

"Ruhunu kaybetmiş bir üniversite öğrencisi var. Son zamanlarda aç olan var mı aranızda?"

"Başka düşmanlar edinmemeye çalışıyoruz, bu yüzden bu aralar sadece davet edildiğimiz yerlere gidiyoruz. Sen başka bir sirk arıyorsun." Yan masaya doğru yürüyüp bir şişe suyu aldı. "Neden bizim yaptığımızı düşündün?"

Luke telefonunu çıkardı ve Sequoyah'a uzattı. "Vücudu feci şekilde parçalanmıştı. Onu öldürenin sizlerden biri olduğunu düşünmedim, daha çok sizlerden biri onun öldüğünü hissetmiş ve kolay bir yemek olarak görmüş olabilir diye düşündüm. Belki sizlerden biri ona bunu yapanı görmüş olabilir diye umuyordum."

Sequoyah bu sözlerden pek rahatsız görünmüyordu. Elini kaldırarak dışarıdaki kuşlardan birine işaret etti.

Kuş, parmaklıktan ayrıldı ve uzun boylu, gotik bir kadına dönüştü. Uzun siyah saçları ve kalın

ön kapıdan içeri girdi ve önce ona, sonra Luke'a sıkılmış bir bakış attı.

"Neler oluyor?" diye sordu Sequoyah'a.

Sequoyah kadına telefonu uzattı. "Son zamanlarda üniversiteye yaklaşan oldu mu?"

Telefonu aldı ve başını salladı. "Normalde oraya gitmeyiz. Öğrencilerin bizi takip edip üzerimize yemek atma gibi iğrenç bir eğilimi var. Aptal, kendini beğenmiş pislikler. Sanki biz güvercinmişiz gibi davranıyorlar." Telefonu Sequoyah'a geri verdi, sonra Luke'a baktı. "Bugünlerde ruhu olan çok az kişi varken, onların ruhlarını almak zor."

Luke burnunu çekti. "Kuru ruhlarını benim soyuma satmaya çalışanların sayısını düşünürsek, buna katılmamak zor."

Sequoyah derin bir nefes alarak telefonu Luke'a geri verdi. "Hiç Daimon'larla konuştun mu?"

"Sadece bir Karanlık Avcıyla."

Sequoyah çenesini kaşdı. "O zaman vampirleri dene. Son zamanlarda halkın gözünden düştükleri doğru. Ama bazıları hâlâ kampüste dolaşıp, avlayacakları *Vampire Diary* hayranları arıyor."

Sorcha boğazını temizledi. "*Vampir Günlükleri*. Çoğul."

Sequoyah kaşlarını kaldırıp kızgın bir bakışla karşılık verdi. "Sanki umurumda mı?"

"Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz." Luke kapıya doğru döndü.

Sorcha onun peşinden gitmek üzereyken, kadın onu durdurdu ve başını tıpkı bir kuş gibi yana eğdi. "İçinde bir karanlık var. Onun daha da büyümesine izin verme."

Bu sözler onu ürpertti. "Anlamadım?"

Cevap vermek yerine, tekrar kuzgun haline döndü ve odadan uçup gitti.

Şaşkınlıkla Sequoyah'a baktı, o da omuz silkti. "Starla karmaşık biridir. Ama başkalarının görmediği şeyleri görür." "Ne demek istiyorsun?"

Sequoyah yine omuz silkti.

Tamam o zaman. O kelimeler akıldan akıldan ve korkutucuydu. Kuş insanları kesinlikle umursamıyordu. Onlar çok sinir bozucuydu.

Kalbi güm güm atarken, Luke'u takip ederek evden çıktı. "Hiçbir şey için bu kadar yol gelmek, üstüne bir de hiç gerek yoktu ki, mide ülseri kaptım."

Şimdi de paranoyak oldum.”

Luke burnunu çektirdi. “Ben her zaman paranoyakım.”

“Şey, senin genlerinle bunu anlıyorum, ama bu his hoşuma gitmiyor. Ne karanlığı? Lanetlendim mi?”

“Henüz değil.”

“Henüz değil mi?” diye tekrarladı. O düz, kuru sözler ruh halini hiç de düzeltmedi. “Bununla ne demek istiyorsun?”

“Hiçbir şey,” dedi gülümseyerek, kapıyı açıp arabasına bindi.

“Şu anda bu işi hiç sevmiyorum.” Luke’u da.

Kimse şu lanet soruyu cevaplayamaz mıydı? “Daha kötü işler de var.”

“Sormaya bile korkuyorum.”

Gülümsemesi genişledi. “Helly? Bu meydan okumayı kabul etmek ister misin?”

Arka koltukta uyku pozisyonundan kıpırdamadı. “Cehennem'deki bok çukurunda çalışmak... hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyorum. Üzerine bok atılanlar mı, yoksa onu temizlemek zorunda olanlar mı? Her halükarda, o çukur korkunç çünkü ciddi bağırsak sorunları olanların dışkısıyla ıslanıyorlar. Bir de cehenneme giden otoyoldan ezilmiş hayvanları temizlemek var... çölde... öğleden sonra dörtte. Cehennem'in yeni işkence aletleri için kobay olarak seçilenler... Çıglıklarından anlıyorum ki bu gerçekten korkunç bir iş... Son olarak, kötü filmlerin ve ucuz TV programlarının test izleyicileri olarak seçilen zavallı ruhlar var.”

“Teknik kılavuzların düzeltmenleri,” dedi araba radyodan.

“Delilah kazanır,” dedi Luke gülerek.

“Cehennem’de gerçekten bu tür işler var mı?”

Luke başını salladı. “Orada kimse maaş almadığı için durum daha da kötü. O işi bedavaya yapıyorlar. Kelime oyunu tamamen kasıtlı.”

Kız, onun kötü şakasına yüksek sesle inledi. “Yani, çıkardığım sonuç, kiliseye daha sık gitmem gerektiği.”

“Zararı olmaz.” Saçlarını geriye çekip o tuhaf derecede seksi erkek topuzunu yaptı.

Harika. “Bu iş beni delirtecek.”

Luke geri çekilip garaj yolundan çıktı. “Hayat beni delirtiyor. İnsanlıktan daha akıl karıştırıcı bir şey yok. Bana her zaman lanetlileri verin. Genelde çok daha güvenilirlerdir. Kötü şeyler kötü şeyler yapar. İnsan olduğunda ise, Monty Python tavşanı gibi sıcak ve sevimli görünür. Arkanı dönersen... boğazına atlar.”

Haklıydı.

"Bert," diye fısıldadı.

Luke kaşlarını kaldırdı. “Yine Tourette sendromu mu?”

“Beni rastgele bu duruma sokan eski erkek arkadaşım. Tam da senin tarif ettiğin gibiydi. Gerçekten *iyi* bir adam. Bay Zararsız. Kapıyı senin için açar. Kimseye zarar veremeyecekmiş gibi, yalan söyleyemeyecekmiş gibi davranır. Pazar günü kiliseye gider, nazik ve dürüstmüş gibi davranır. Şimdiye kadar doğmuş en büyük yalancı ve kindar piç kurusu. Gerçek onu yere yapıştırıp boğazını sıkarsa bile farkına varmaz... ki bunu bir kez olsun görmek isterdim.”

“Bahsettiğin o sıradan ezikleri tanıyorum. Cehennemde onlar için özel bir yer olduğunu bilmek seni rahatlatır mı?”

“Aslında, evet.”

“O zaman cesaretini kaybetme. Onları sonsuza kadar işkence etmekten büyük zevk alıyoruz ve cehennem, kimsenin onların saçmalıklarına inanmadığı tek yer. Onları gerçekten de kendi saçmalıklarıyla boğuyoruz, bazen de gerçek anlamda bokla.”

Vay canına. Bu küçük bilgi parçasının gününü ne kadar aydınlattığı inanılmazdı.

“O zaman ondan bir daha asla bahsetmeyeceğim.”

Luke omuz silkti. “Beni rahatsız etmez. İçinden at ki içini kemirmesin. Bir şeyleri içinde tutmanın hiçbir zaman iyi bir yanı yoktur.” Yorumunun samimiyeti onu şaşırttı. O bunu içtenlikle söylemişti.

“Teşekkür ederim.”

Çakıl yoldan çıktı ve kasabaya doğru yola koyuldu. “Şimdi nereye gidiyoruz?”

"Kötü bir cadıyla konuşmaya. Belki biraz yemek yeriz."

Bölüm Yedi

Sorcha telefonunu kaldırdı. “Hızlı aramada bir cadı var.” Trish kötü bir cadı olmayabilir, ama konuya bağlı olarak şeytani de olabilirdi.

Ve ruh haline.

Ama dürüst olmak gerekirse, Sorcha’nın hâlâ burada olmasının tek nedeni Trish’ti. Kız kardeşini kaybettikten sonra kaç kez ağlayarak Trish’i aramıştı? Sayısını bile hatırlayamıyordu. Bunca yıl boyunca Trish, Sorcha’nın aramalarını bir kez bile sesli mesaja yönlendirmemişti. Ve Sorcha bunu yapsaydı onu suçlamazdı.

O kadar korkunç bir dönemdi ki.

Cenazede bile, elini tutan ve bir gün tekrar gülümsemeyi öğreneceğine söz veren Trish’ti.

Sorumluyu bulacaklarına dair.

Adalet yerini bulacaktı.

Sorcha, arkadaşını kalbinin özel bir köşesinde sakladığı gibi, bu umuda da sıkı sıkı sarılmıştı.

Luke, sanki düşüncelerini duymuş gibi ona anlamlı bir bakış attı. Ve onunla birlikte, belki de gerçekten dinliyordu. “Patricia Owen. Nashville’in Büyük Cadısı... Trish nasıl?”

Soru onu şaşırttı. “Onu tanıyor musun?”

“Şeytan tüm cadıları tanır. Duymadın mı?”

O burun kıvrıdı. “Bu doğru değil. Öncelikle, Trish şeytana inanmaz. O, onun dininin bir parçası değil.”

“Bir şeyin gerçek olması için ona inanman gerekmez. Ben aşka inanmıyorum, ama milyonlarca insan bana aptal olduğumu ve aşkın var olduğunu söyler.”

Onun itirafı onu şaşırttı. “Gerçekten Cupid’e inanmıyor musun?”

Ona sinirli bir sırıtış attı. “Sadece aptallar ve çocuklar uydurma şeylere inanır. Onu Diş Perisi ile aynı kefeye koyuyorum.”

“Peki Tac Mahal nedir?”

“Hindistan’da bir bina.”

Kız ona tsk diye seslendi. “Aşka dair ebedi, kalıcı bir kanıt.” “Bir bina,” diye tekrarladı Luke.

“Sen çok *bıkkınsın*.”

“Gözleri olan bir gerçekçiyim. Aşkın tek yararı, o sahte ilacı yutan ve son damlasına kadar içen aldanmış ruhları cehenneme göndermek.”

Cehenneme gönderilenlerin onun uzmanlık alanına girdiğini ve onun bu konudaki uzman olduğunu düşünürsek, ona karşı çıkamadı. “Senin için üzülüyorum.”

Bu sözler, onun hızını kesmesine neden oldu. “*Bana acıyor musun?*”

“Evet, acıyorum. Aşk bazıları tarafından yozlaştırılıp suistimal edilebilir, ama gerçek. İyi ya da kötü.”

Başını ona doğru eğdi. “En son istediğim şey, kimseye kendi fikrimi dayatmak. Eğer aşka inanmak istiyorsan... ne mutlu sana.”

“Şimdi de bana tepeden bakıyorsun.”

“Gerçekten değil, Sorcha. Gördüğümüz kabuslara rağmen inancına sadık kalabilmeni kıskanıyorum. Sen birine bakıp, onun kalbinde başkasının iyiliğini düşündüğünü düşünüyorsun. Ben birine baktığımda, onun diğer kişiyi kendisinin bir uzantısı ya da kullanılacak bir araç olarak gördüğünü görüyorum. Yıkma için komplo kurdukları bir düşman. Sevgilerinin nesnesi değil, kendilerine fayda sağlamak için ilişkiyi kullanmanın bir yolunu arıyorlar.”

“Yani, seni şiddetle koruyan annenin seni kendisinin bir uzantısı olarak gördüğünü mü söylüyorsun?”

“Tabii ki, evet.” Gözlerini kocaman açan Helly, arka koltukta doğruldu ve Sorcha’ya bakmak için eğildi. “O, annesinin kutsal embriyosu. Onun dışında bir hayatı yok ve eğer denerse, annesi onu uzaklara kaçırmaması için ayak bileklerini ısırp sakat bırakabilir.”

Ağzı açık kaldı. “Ciddi misin?”

Helly şiddetle başını salladı. “Annem mülküne çok düşkündür ve Luke kesinlikle ona aittir. Onu kimseyle paylaşmaz. Babasıyla bile.”

Bu korkutucu bir düşünceydi. Luke'un neden böyle hissettiği anlaşılıyordu. Babası onu sebepsiz yere evden atmış ve annesi onu...

Çiğneme oyuncağı mı? Konuştukları kişinin annesi olduğunu düşünürsek tuhaf ve iğrenç bir benzetmeydi ama Helly'nin söylediklerini düşünürsek, o kadar da yanlış sayılmazdı.

Helly titredi, sonra konuyu değiştirmeye karar verdi. “Peki, bahsettiğin bu cadı kim?”

“Bernadette'in eski bir arkadaşı. Liseye birlikte gitmişler.”

Bu gerçekten ilginçti. “Bernadette sizi tanıştırdı mı?”

Helly arka koltuğa geri dönerken o başını salladı. “Onu seveceksin.”

“Çoğu insanı severim.”

Luke, Sorch'a'ya inanmaz bir bakış attı. “Ne zamandan beri?” “Her zaman.”

Luke burun kıvrıdı. “Oh, tamam. Eğer buna inanmak istiyorsan. Senin hayallerini yıkmak bana düşmez.”

Sesi alaycı olsa da, bu yine de onu rahatsız etti. “Hayal görmüyorum. Ben insanlarla iyi geçinen biriyim.”

Sorch'a'nın sözlerine alaycı bir şekilde güldü. “Başkalarının yanında kendini hiç gördün mü? Sürekli kıpır kıpırsın. Grand Canyon'dan bile daha geniş bir hendek var aranızda. İnsanları seven biri için, onları kendinden olabildiğince uzak tutmak için epey çaba sarf ediyorsun. Sorulardan kaçınıyorsun. Konuyu saptırıyorsun. İnan bana, sen insanlarla iyi geçinen biri *değilsin*.”

Kahretsin. Pislik gibi davranmıyordu. O piç gerçekten de çok gözlemciydi. *O bir dedektif, aptal.*

Elbette böyle bir şeye dikkat ederdi. O yoğun kehribar rengi bakışlarının her şeyi içine alması aslında sinir bozucuydu. Yanından geçen herkesi soyup soğana çeviriyordu.

Tamamen giyinik olmasına rağmen, kendini çıplak hissediyordu.

“Birinin ne düşündüğünü her zaman bilir misin?” diye sordu.

"Çoğu zaman, duyduğum kaosun içinden tek tek düşünceleri ayıklamamayı tercih ederim. Kafamın içinde olmak yeterince yorucu. En son istediğim şey, başkalarının önemsiz endişelerini dinlemek." Bir an durdu, sonra sesini alaycı bir tona çevirdi. *"Ayaklarım ağrıyor. Patronumdan nefret ediyorum. Neden siparişimi hep mahvediyorlar? Eski sevgilim, bir otobüsün altında kalması gereken yalancı bir ahmak..."* Derin bir nefes aldı. "Tüm düşüncelerin yüzde doksan dokuzu boşa gidiyor ve benim yapacak daha iyi işlerim var, o yüzden onları engelliyorum."

"Bunu yapabilir misin?"

O şeytani sırıtış yine yüzüne yansıdı. "Birçok şey yapabilirim. Bazıları diğerlerinden çok daha ilginç ve zevkli."

Bu kasıtlı imalı sözler, bu berbat sıcakta bile tüylerini diken diken etti. "Gücün tam olarak neydi?" Evet, o soruyu sormaya devam ediyordu. Bu noktada, istediği bilgiyi verene kadar onu yıpratmayı umuyordu.

Ya da en azından onu yeterince sinirlendirip sonunda cevap vermesini umuyordu.

"Benimdir ve kullanırım... ama idareli. İster inan ister inanma, başkalarından haksız avantaj elde etmeyi sevmem."

Bu yeni ve beklenmedik bir şeydi. "Bu, şeytani kişiliğinle çelişmiyor mu?"

"Unutma, o gerçekte bir iblis değil." Helly öfkeyle koltuğuna geri döndü.

Bunu sürekli söylüyorlardı. Belki de artık onlara inanmanın zamanı gelmişti, çünkü o bir iblis gibi davranmıyordu.

O, şimdiye kadar tanıştığı hiç kimseye benzemeyen bir muammaydı.

Bu da ona bir şey merak ettirdi. "Infernal Affairs'te çalışmaya başladığından beri kaç vaka üzerinde çalıştın?"

Luke omuz silkti. "Bilmiyorum."

Buna inanması zordu. O, çalıştığı davaların sayısını küçük bir tahtaya yazarak her zaman takip ederdi. Amacı, her birini sonuçlandırmaktı. Şimdiye kadar şanslıydı. Davalarının çoğunu sonuçlandırmıştı...

Ama her zaman çözülmeyi reddeden bir avuç vaka vardı. Geceleri uykusuz bırakıp, hangi gerçeği gözden kaçırdığını, hangi kanıtı gözden kaçırdığını merak etmesine neden olan vakalar.

Zavallı aileler, hak etmedikleri bu acıyla nasıl başa çıkıyorlardı?

Bu yüzden, Luke'un davalarıyla ilgili kayıt tutmadığını inanması zordu. Umursamıyor olması mümkün müydü?

Luke kayıtsızca omuz silkti. "Yaptıklarımı asla gözden geçirmem. Sadece yapmam gerekenlere bakarım. Geçmişin benim için hiçbir önemi yok. O sadece kötü bir kabus ve kim böyle bir şeye ihtiyaç duyar ki?"

Ve bu, onu hayatındaki her şeyi değiştiren o soğuk Ocak gecesine sonsuza dek bağlayan bir çapa gibiydi. Polisin, Siobhan'ın bir daha eve dönemeyeceğini söylemek için anne babasının kapısına geldiği o bir saniye.

Bu, kız kardeşinin hayaleti ona gelmemiş olması nedeniyle hâlâ hissettiği öfke kadar sonsuzdu.

Neden diğer hayaletleri görebiliyordu da Shy'ı göremiyordu? Neden kız kardeşi ondan kaçıyordu? Bu, açıklanamaz bir düzeyde acı veriyordu.

Ve bu, asla anlayamayacağı bir acıydı. Kız kardeşinin neden bu kadar genç ve trajik bir şekilde ölmek zorunda kaldığını anlayamadığı kadar.

Hayat adil değildi ve bu adaletsizlik, boğazı kanayana kadar çığlık atmak istemesine neden oluyordu. Zaman, bu durumu katlanmayı hiç de kolaylaştırmamıştı. Bazı yönlerden, şimdi daha da kötüydü. Kız kardeşi ilk öldüğünde, ona yapışan garip bir uyuşukluk hissetmişti.

Üç ay boyunca tek bir damla gözyaşı bile dökmemişti.

Ta ki, birlikte büyüdükleri odada Siobhan'ın en sevdiği parfümü kazara dökene kadar. O aptalca hareket, onu ıstıraptan koruyan koza perdesini yırtıp atmıştı.

Sorcha çığlık atmış ve ardından altı ay boyunca ağlamıştı. Hiçbir şey ve hiç kimse, Trish bile, uyurken bile akan o gözyaşlarını durduramamıştı.

Bugüne kadar, kız kardeşi aklına her geldiğinde boğazı düğümleniyordu.

Siobhan onunla paylaşmak için yanında olmadığı için tüm mutlu anıları gölgelenmişti.

Sorcha, kız kardeşinin numarasını hâlâ telefonunda kayıtlı tutuyordu. Zaman zaman, sadece Shy'nin sesini tekrar duymak için arayıp telesekreterin açılmasını bekliyordu.

Merhaba arayan! Ben Siobhan, Sorcha değilim. Eğer ikizim değil de beni arıyorsanız, hayallerimin peşindeyim. Lütfen bir

mesaj bırakın, mümkün olan en kısa sürede sizi geri arayacağım. Tabii borç tahsildarı ya da spam değilseniz. O zaman kıcıımı öpebilirsiniz. Eğer bu Sorchia ise... bana mesaj at, kaltak! Ve eğer siz benim ebeveynlerimsiniz, küfürlerim için özür dilerim. Evet, bana daha iyisini öğrettiniz. Sizi seviyorum. Görüşürüz.

Tanrım, kız kardeşini, sıra dışı mizahını ve iyimserliğini ne kadar özlemişti. Shy olmadan dünya çok daha karanlık bir yerdi.

Hiç şüphesiz bu yüzden ebeveynleri Shy'ın telefonunu bunca zamandır açık tutmuştu.

Vazgeçmek zordu. Hiçbir açıklamaları olmadığı için daha da zordu. Gerçek bir son yoktu.

Boğazını temizleyip iç geçirdi. "Kaç vaka üzerinde çalıştığımı ve kaçını çözdüğümü bilmek hoşuma gidiyor." Kaç aile, ona ve ailesine sonsuza dek ulaşamayacakları bir son bulmuştu.

Adam ona bir göz attı. "Oh, kaç tane çözülmemiş davam olduğunu söyleyebilirim. Hiçbiri. Ben her zaman çözerim."

Bunu duyunca kaşlarını kaldırdı. "Çözülmemiş davan yok mu? Hiç mi?"

"Infernal Affairs'te yok. Çözemediğim tek şey, kimin ama onu bulacağım ve bulduğumda..." "Cehennemi yaşatacaksın," diye sözünü tamamladı.

"Aynen öyle." Luke telefonunu eline aldı. "Kimi arıyorsun?"

"Lorelei O'Shaughnessy. Savannah'ın Büyük Cadısı." Bu unvan onu şaşırttı. "O da Black Onyx'in bir üyesi mi?" Adam başını salladı.

Bu pek çok şeyi açıklıyordu. "O da Trish'le aynı cadı topluluğunda. Arkadaşımı bu yüzden tanıyorsun."

"Aynen öyle. Bazen güçlerim o kadar da gizemli değil."

Kendini aptal gibi hissetti. "Ve Black Hat Balosu'na gittin, değil mi?"

"Geçen yıl. Tekrar davet edilmeyi umuyorum. Çok eğleneliydi."

Mantıklıydı. Trish'in cadı grubu, mevsimi ve dinlerini kutlamak için her Samhain'de büyük bir davetli balo düzenlerdi. "Gitmem gerektiğini biliyordum. Sizinle bir yıl önce tanışabilirdim."

"Gitmediğine sevindim."

"Neden?"

Luke beyaz direksiyonu hafifçe sıktı. "Cehennemden yeni çıkmıştım. Kötü bir durumdaydım, kötü bir ruh halindeydim ve şu anki halimden çok farklıydım. Beni sevmezdin."

"Buna inanmıyorum."

"Doğru," dedi Helly. "Buna kefil olabilirim. Burada olmaktan çok mutsuzdu. Onu baloya tekrar davet etmezlerse, nedenini biliyorum."

Hmm.

Luke telefonunu çevirdi.

"Biliyorsun, Georgia'da araba sürerken telefon tutmak yasa dışıdır."

Onun sözlerine güldü. "D! Direksiyonu devral."

Luke direksiyondan elini çektiğinde ve araba yoluna devam edince Sorch'a nefesini tuttu. Araba hatta viraj bile aldı. "Bu kadar eski bir arabanın kendi kendine sürmesi imkansız. Bu şeyin nesi var?"

"Delilah benim yerime sürüyor." Telefonun hoparlörünü açtı ve sonra tekrar direksiyona tutundu. "Ey imanı az olanlar."

Onu sorgulamak ona yakışmazdı.

"Alo?"

Sorch'a, yumuşak, güneyli aksanlı sese kaşlarını kaldırdı. Bu, duyduğu en kadınsı seslerden biriydi.

"Selam Lady L. Ben Luke. Nasılsın?"

"Harika, tatlım. Kahvemi yudumlarken yıkım planları yapıyorum.

Bu güzel sabahın erken saatlerinde ne

yapıyorsun?" "Senden bilgi almak için geldim."

"Vay canına, kulağa çok acı verici geliyor. Benim bildiğim, senin bilmediğin bir şey olduğunu hayal edemiyorum ama tabii ki, keyfine bak."

Sorch'a, kadının esprisine gülümsedi.

"Witchbreeds hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Luke.

"Genelde onları pek sevmem. Geri kalanımızı kötü gösteren Sims ve Malumlarla aynı kefeye koyarım. Neden sordun?"

"Bir ruhu alıp saklayabilen ya da muhtemelen yok edebilen bir cadı arıyorum."

"Kendi başına bir ruhu ele geçirmek istiyorsun ve bunu yapmak için bir cadıya mı ihtiyacın var, yoksa biri çoktan bir ruhu ele geçirdi ve sen de bu kadar düşüncesiz bir pislik olacak kadar aptal olan kişiyi mi bulmaya çalışıyorsun?"

Lorelei'yi kesinlikle sevmişti. Kadın çok zekiydi.

“Bir ruhu aldılar ve biz onu geri almak istiyoruz.”

Lorelei bir saniye sessiz kaldı. “Şey... sadece bir avuç cadı böyle korkunç bir şeyi yapmayı düşünebilir. Çok, çok kötü bir davranış, anlarsınız ya? En karanlık şeylerden bahsediyorsunuz. Sadece bir Malum’un bunu deneyecek kadar acımasız... ve aptal olabileceğini hayal edebiliyorum. Ya da bir şeyi indirip işlerin ters gitmesine neden olan, gerçekten şanslı bir Sim.”

“Peki ya bir Cunning?”

“Hayır,” dedi kesin bir şekilde. “Şifacılar asla bir ruha dokunmazlar. İnandıkları her şeye aykırıdır. Büyücülük ya da daha kötüsü yapan birinden bahsediyorsun. Bu bir Cunning’in işi değil.”

“Malum tanıdığın var mı?”

Lorelei iç geçirdi. “Maalesef, ve bunu söylemekten utanıyorum ama birkaç tanesiyle düzenli olarak iletişim halindeyim.”

“Beni onlarla tanıştırebilir misin?”

“Sabahımı mahvetmeye kararlısın, değil mi tatlım?”

“Üzgünüm, hayatım,” dedi Luke yavaşça. “Zen halinden çıkarmak istemem. Ama başka birine çocuğunun eve dönmeyeceğini söylemek istemiyorum. Bu piç kurusu başka birini öldürmeden onu durdurmak istiyorum.”

Lorelei dişlerinin arasından keskin bir nefes aldı. “Bu haksızlık.”

“Biliyorum.”

“Peki.” Tatlı bir iç çekiş bıraktı. “En azından özür dileyebilirdin.”

“Evet, ama sen biliyorsunben yapmadığımı bunu bunu ve bundan samimiyetsiz samimiyetsiz olmaktan nefret ederim. Özellikle de sana karşı.”

“Hmph.” Lorelei dilini şaklattı. “Peki, benim deneyeceğim kişi Senechal Villan.”

“Cinsel yolla bulaşan bir hastalık gibi geliyor.”

“Çok kötüsün, Luke. Ve o da biraz öyle. Malumların nasıl olduğunu bilirsin. Berbat insanlar ve daha da kötü cadılar.”

“Yorum yok. Cinsel yolla bulaşan hastalığımızı nerede bulabilirim?”

“Geceleri çalışıyor, bu sabah evde olmalı.”

Sorcha sözlerine burun kıvrıldı. Tabii ki geceleri çalışırdı. O da vampir miydi? Sormak için can atıyordu ama sözünü kesmek istemedi.

“Bana adresini mesajla gönder. Böylece onu ifşa ettiğini bilmez.”

“Bunu nasıl düşündün?” diye sordu Lorelei.

“Ona bir iblisin gönderdiğini söyleyeceğim. Hekate’nin korkusunu ona aşarım.”

Lorelei güldü. “Öyle yap, yakışıklı. İyi şanslar.” Luke

görüşmeyi sonlandırdı. “Oradan sesin geliyor.”

Sorcha masumca gözlerini kırptı. “Neyi duyuyorsun?”

“Kafandaki onca soru. Lorelei tıpkı senin Trish’in gibi. O da Wiccan ve hiç de korkutucu değil. Kahretsin, o kadar minik ki, hem onu hem de Helly’yi cebime sığdırabilirim.” Telefonuna dokunmaması gerektiğine dair kurala rağmen, Luke fotoğraflarını kaydirdi. “Keşke gözlerini yoldan ayırmasan ve ellerini

.”

Roadhouse şarkısını taklit etmesine burun kıvırdı. “Yola devam et, bebeğim, yola devam et. Delilah kaza yapmamıza izin vermez. Kız gibi kıvrımlarının zarar görme riskini göze almaz.” Telefonunu ona uzattı.

Sorcha aşağıya baktı ve kırmızımsı sarı saçlı güzel bir kadın gördü. Haklıydı, kadın Luke’un beline kadar geliyordu. Minyon ve muhteşemdi, birbirine uymayan iki gözü vardı. Muhtemelen ondan nefret etmesi gerekirdi, ama gülümsemesi ve gözlerindeki ışıltı, onun nazik ve neşeli biri olduğunu gösteriyordu. “Lorelei?”

Adam başını salladı.

Vay canına... Daha çok bir sekreter ya da hemşireye benziyordu.

“Wicca çoğu insan için sadece bir din. Onu uygulayanlar da diğer herkes gibi görünüyor ve davranıyor.”

“Öyle diyorsun ama ben onların oldukça korkunç şeyler yaptığını gördüm...” “Sims ve Malum,” dedi Luke, sözünü keserek.

“Onlar kim?”

“Sims, gerçek bir gücü olmayanlar. Yaptıkları şeyleri, başkalarını şok etmek için yapıyorlar. Farklı olmanın ve ana akıma karşı çıkmanın getirdiği ilgiyi istiyorlar. Çoğu, ne yaptıklarını zar zor anlıyor, bu yüzden ara sıra yapmamaları gereken şeyler yaratıyorlar. Çoğunlukla, pozcu tipler. Ne yaptıklarını bilmeden hareket eden çocuklar. Bir de sözde *kara* büyü yapan Malumlar var. Malumlar herhangi bir gruptan çıkabilir, dünyaya ve içindeki herkese karşı saf kötülükten bunu yapan Breedler de dahil. İşte o zaman gerçekten tehlikelidirler.”

Her şeyi kafasında toparlamaya çalışmaktan başı ağrımaya başlamıştı. "Hâlâ kafam karışık."

"Witchbreeds, muhtemelen senin Cambions, Nephilim veya Changelings olarak bildiğin varlıklardır. Onlar, insanlar ile bazı doğaüstü yaratıkların çocuklarıdır... bu da onları korkutucu kılan şeydir. Onlar, Hollywood'un tüm cadıların öyle olduğunu iddia ettiği varlıklardır. Her zaman kontrol edemedikleri veya anlayamadıkları gerçek doğaüstü güçlerle doğmuş varlıklardır."

"Büyü yapanlar."

Bunu duyunca yüzünü buruşturdu. "Tüm gruplar büyü yapar, hatta iksir bile hazırlar. Cadı soylu olanlar, yaptıkları her şeyi güçlendirmek için psişik yeteneklere sahiptir."

"Oh."

"Evet. Büyük *bir oh*."

"Peki ya Warlocklar?" diye sordu.

"Uygulayıcılar için kullanılan sıradan bir terim. Büyücü, büyücü, sihirbaz, vb. Hepsi beş kategoriye giriyor... Cadı soyu, Cadı, Kurnaz, Sim ve Malum."

Bunu bilmek iyiydi, ama kafasında bir soru işareti bıraktı. "Peki, bu listeyi kim oluşturdu?"

"Margaret Aitken'in bir torunu." Bunu o kadar doğal bir şekilde söyledi ki, o kişinin kim olduğunu bilmediği için kendini aptal gibi hissetti.

"Peki Margaret Aitken kim?"

"On yedinci yüzyılda Cadı Avcısı General'in uşaklarından biri. Masum insanları cadı olmakla suçlayıp kelimenin tam anlamıyla yanmalarını izleyerek kendi kışını kurtaran kindar bir kaltak."

"Bu korkunç."

"Evet, ama sonunda o da yakıldı. Ne yazık ki, pek çok masum insanı öldürmeden önce değil."

"Ve bu Margaret ilk listeyi hazırladı..."

"Hayır," dedi adam, sözünü keserek. "Cadılar Avcısı General ve grubu 17. yüzyılda itibarlarını yitirip dağılmış olsalar da, bazıları dünyayı cadılardan arındırma görevine devam etti. O grup bugün hâlâ var, sorunlar yaratıyor ve cadı olarak gördükleri kişileri cezalandırmak ve

ifşa etmek için arıyor. Her yıl IA vakalarının yaklaşık yüzde beşi, baş belası olan mevcut üyelerinin birini avlamasıyla ilgilidir. Ya masum birini ya da gerçek bir cadıyı.”

“Gerçekten mi?”

Adam başını salladı. “Şu anki üyeleri, o ilk palyaço grubunun isimlerini kullanıyor. Matthew Hopkins, Christian Caldwell, Margaret Aitken, John Godbold, John Cotta, John Stearne, Roger Nowell ve Henry Chauncy. Yani aslında kaç kişi olduklarını bilmenin bir yolu yok. Gerçek isimlerinin ne olduğunu ya da ne olduğunu, vb. Tek bildiğimiz, Aitken’in torunu olduğunu iddia eden birinin *The Hexenhammer* adlı eğitim kılavuzunu yazdığı.”

“*Malleus Maleficarum*’dan mı bahsediyorsun?” *Cadıların Çekici*. “Onu Heinrich Kramer’in yazdığını sanıyordum.”

“Orijinalini, evet. Kramer, Katolik kilisesi ve akli başında hemen hemen herkes tarafından reddedilen bir deliydi. Ama iki yüz yıl sonra, bir sonraki aptallar grubu ortaya çıktı ve onun eserini detaylandırmaya karar verdi. Böylece kendi kullanım kılavuzlarını yazdılar, *Hexenhammer*, ya da doğru bir ifadeyle *Hexenhammer II, Aydınlanma Karşısı Çağ*.” Işıқта dururken ona bir göz attı. “İstersen sana PDF’sini gönderebilirim.”

“Tabii. Kulağa güzel, hafif bir yatmadan önce okunacak hikâye gibi geliyor.”

“Korkarsan sarılmak için Chucky bebeğini yanına aldığından emin ol.”

Kadın güldü. “Nereye gidiyoruz?”

“Washington Caddesi.”

Savannah’ı henüz pek tanımadığı için, ne tür bir mahalleye gireceklerini hiç bilmiyordu.

Ama adamın adının Senechal Villan olduğu düşünülürse, görkemli bir yer beklemiyordu. Kesinlikle ürkütücü bir yer.

Lüks bir mahalleye girip etkileyici bir malikanenin önünde durduklarında, daha fazla yanılmış olamazdı. Eski bir Alman veya Tudor tarzı evi andıran bir malikaneydi. Çoğunlukla kahverengi tuğladan yapılmış, zencefilli süslemeleri ve çok Alp tarzı bir havası vardı. Ürkütücü hiçbir yanı yoktu.

Muhtemel fiyat etiketi dışında.

"Güzel ev."

Luke arabayı durdururken yorum yapmadı. "Bir karavan mı bekliyordun?"

"Emin değilim. Trish, 1920'lerden kalma sevimli bir bungalovda yaşıyor. Sanırım onun da benzer bir yerde yaşayacağını düşünmüştüm. Kesinlikle milyonlarca dolarlık bir malikane beklemiyordum... üstelik pirinçten kuş yemlikleri olan bir malikane." Bu, bakımlı çimlerin üzerinde zarif bir dokunuştı. Sadece çimlerin bakımı bile muhtemelen onun kirasından daha pahalıydı. "Ne bekliyordun?"

Omuz silktilti. "Hiçbir şey beklemiyordum. Her şeye açık bakarım. Geçmişimin bana öğrettiği bir şey varsa... o da asla yargılamamaktır. Düzgün ve saygın görünen adam, muhtemelen karısını döven, vergi kaçıran ya da daha kötüsü bir pedofildir; yaklaşmasıyla insanları titretmeye yeten o motorcu ise, boş zamanlarını evsiz barınaklarına ya da diğer insani yardım faaliyetlerine adayan biri olabilir. Malumlar her türden ve her boyuttan olabilir."

Yine de...

"Adı Senechal Villan."

"Adil olmak gerekirse, Villan bir zamanlar popüler bir İngiliz ismiydi ve gerçek kötü adamlarla hiçbir ilgisi yoktu. O zamanlar tek anlamı, birinin sıradan bir köyden geldiği ve çiftçi olmadığıydı."

Şaşkınlıkla başını Luke'a doğru çevirdi. "Cidden mi? Bu da nereden çıktı?"

"Ortaçağ İngiltere'sindeki seyahatlerimden. Veba salgınları sırasında sağlıklı kalmak için ruhlarını feda etmeye hazır olan kaç Villan olduğunu bilsen şaşırırsın."

Aslında pek de değil. Vebaya bağlı olarak o da ruhunu feda etmeye razı olabilirdi. Ama sonsuzluğa bu şekilde gitmek kesinlikle istediği bir şey değildi. "Merak ediyorum. Bunları uyduruyor musun yoksa gerçek mi?"

"Gerçekten oldu." Helly arka koltuktan ona sıırttı. "Luke yalan söylemez. Bazı bilgileri saklayabilir, ama kötü bir adamla uğraşmadığı sürece hiçbir konuda yalan söylemez."

Sorcha dönüp Luke'a onay için baktı.

Luke başını salladı. "Sonuçlarından korkmuyorum. Yalan söyleyenler, korktukları bir şeyden kaçınmak ya da egolarını şişirmek için yalan söylerler." Dilini şaklatarak

, ona göz kırptı. "Egom çok şişkin... fark etmediysen tabii."

"Oh, fark ettim. O bayrağı serbestçe dalgalandırıyorsun."

"Evet, öyle." Arabadan indi, sonra Helly'ye döndü. "Arabada mı kalacaksın yoksa bizimle mi geliyorsun?"

"Çıkıp yürümek için çok yorgunum, ayrıca beni herkesin içinde uçurmazsın. Siz eğlenin." Koltuğa geri uzandı.

Saç bağıını çıkaran Luke, Sorcha'nın kaldırıma gelmesini beklerken güneş gözlüklerini başının üstüne itti.

Kahretsin... O bambaşka biriydi. Karizması ve güzelliğinde doğal olmayan bir şey vardı. Hiçbir erkeğin o kadar çekici görünmeye hakkı yoktu.

Kendine gelmelisin. O senin ortağın.

Evet, öyleydi. Ama ona bu kadar yakinken, o çekici teninden bir ısırık almak istiyordu. Bu kadar...

Je ne sais quoi. Onu tanımlamanın tek yolu buydu.

Onun muazzam seksapelini görmezden gelmek için elinden geleni yapan Sorcha, pahalı tuğla döşeli yolu takip ederek onu ön kapıya kadar izledi.

Luke zili çaldı ve beklediler.

Evin kalitesine bakılırsa, Sorcha kapıyı bir uşak açmasını bekliyordu.

Belki Lurch.

Bunun yerine, kırklı yaşlarında, haki pantolon ve çizgili düğmeli gömlek giymiş, devasa boylu bir adam çıktı; bu dağa uyan kıyafetleri nasıl bulduğu, o gün cevaplanmasını istediği asıl soruydu. Ve "devasa" kelimesi... büyük bir yetersizlikti. Bu adam Luke'un üzerinde yükseliyordu ve muhtemelen iki katı ağırlığındaydı.

Ya da daha fazla.

Lanet olsun. Sadece lanet olsun. Onu kovalayıp kelepçelemek zorunda kalmayacağını umuyordu. Muhtemelen yarım düzine polis gerekecekti.

Aslında, zihninde onu polisleri fırlatıp uçuran bir karikatür görüntüsü canlanmıştı. Kısa, kıvrıkcık kahverengi saçları olması ne yazık ki, çünkü kel olsaydı zaten olduğu halinden daha da çok tek gözlü bir dev gibi görünürdü.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Luke'a, görünüşüne hiç uymayan oldukça tiz bir sesle.

"Siz Senechal Villan mısınız?"

Şüpheyle kahverengi gözleri karardı ve ikisine de bakışlarını gezdirdi. "O burada değil. Mesajınızı alabilir miyim?"

Luke şeytani bir kahkaha attı, sonra cebinden rozetini çıkarıp adamın okumasını sağlamak için havaya kaldırdı. "Bana yalan söyleme, Sen. İnsanlar bunu yaptığında kötü tepki verme eğilimindeyim."

Öfke, Senechal'ın gözlerini kararttı, ama şu ana kadar onları öldürmeye ya da kaçmaya çalışmıyordu, bu yüzden bunu bir zafer olarak saydı. Çenesini ona doğru salladı. "Sen de Five-O musun?"

Beklenmedik argo onu hazırlıksız yakaladı. "Öyleyim." Kendi rozetini çıkardı ve adamın incelemesi için ona gösterdi.

Havada, onu neredeyse boğacak kadar yoğun bir gerginlik vardı.

Bakışları Luke'a döndü ve orada kaldı. "Sen insan değilsin." Bunu nereden biliyordu?

Luke şaşkın bir gülümseme attı. "Öyle olduğumu hiç söylemedim. Kaçmak istiyorsan... Peşinden koşmak benim için sorun değil. Ne kadar büyükse o kadar iyi, hep böyle derim. Ama şunu bilmelisin ki, yakaladıklarım için işler asla iyi sonuçlanmaz. Ve ben onları *her zaman* yakalarım. Kovalamaca bana o kadar adrenalin pompalıyor ki, acı çektirmeyi seviyorum." Bunu söylediği boğuk ses tonu, omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Sanki Luke, Senechal'ı kovalama düşüncesinin tadını çıkarıyormuş gibi yüzündeki umut dolu gülümseme de öyle.

Senechal bu sözleri düşündü, sonra geri adım atıp onları tertemiz evine davet etti. Mermerden yapılmış giriş holü hayranlık uyandırıcıydı. Tam karşısında, içinde gerçek bir zırh bulunan bir oyuk vardı.

"Malikanenize yaptığınız düzenlemeleri çok beğendim," dedi Sorcha.

Cevabı, küstahça bir "hıh" oldu. Kapıyı kapatıp onlara döndü. "Eve kötülüğü davet etmekten nefret ederim."

"Ben vampir değilim. Davet edilmeme gerek yok." Luke başını Sorcha'ya doğru eğdi. "İnsan da öyle."

Bu sözler Bay Villan'ı hiç de eğlendirmemişti. "Neden buradasınız, memur bey?"

"Dedektifler," diye düzeltti Luke. "Üniversite öğrencilerini parçalamayı ve ruhlarını çalmayı seven yaratıkları arıyoruz."

"Ne düşündünüz peki? Buradaki Wiccan'ları korkutmak mı? Ben tek değilim ve son baktığımda, dinim Anayasa'nın Birinci Maddesi tarafından korunuyordu."

Luke alaycı bir şekilde güldü. "Seçtiğiniz dini uygulama hakkınızı kesinlikle ihlal etmiyoruz. Ama Birinci Yasa Değişikliği bile insan kurban etmeyi izin vermez. Cadı toplulukları insanları yediğinde devlet biraz sinirleniyor."

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?" Luke'u fiziksel olarak sindirmek için bir adım öne çıktı.

Luke onun çabalarına güldü. "Bir adım geri çekilsen iyi olur, ufaklık. Senden korkmuyorum ve ailemin kim olduğunu düşünürsek, bana ters ters bakmak istemezsin. Eğer onlar bunu bir hakaret olarak algıarlarsa—ki algılayabilirler—gerçekten, gerçekten çok kötü bir gün geçireceksin. Ama ben eğleneceğim. Sabahları kan kokusu kadar beni çılgınca mutlu eden başka bir şey yok."

Birdenbire, Helly Luke'un hemen yanında belirdi. Gözleri tamamen siyahtı ve kulaklarının üzerinde kıvrımlı boynuzların yanı sıra bir çift diş de vardı. "Bana ihtiyacın var mı, *dominus*? Kimi öldürmemi istersin?"

Bölüm Sekiz

Sorcha, şu anda hayal ettiğinden çok daha şeytani görünen “impa”ya baktı. *Kendimi neye bulaştırdım ben?*

Helly hâlâ minicikti ama bu haliyle korkutucuydu. Öyle ki, Sorcha geriye adım attı ve malikaneden çığlık atarak kaçması gerekirse diye kendine yer açtı.

Luke, Helly'yi yerinde tutmak için elini nazikçe omzuna koydu. "Sorun yok, İmp. Kan dökülmesine gerek yok... şimdilik."

Senechal, Helly'yi görünce anında soldu. "Kendi cinin mi var?"

"Evet."

Adam diz çöktü. "Affedin beni, *efendim*. Kim olduğunuzu fark etmemiştim."

Sorcha bunu duyunca kaşlarını kaldırdı.

Luke ona eğlenceli bir sırıtış attı. "Hâlâ kim olduğumu tam olarak bilmiyor. Ama öğrenmek üzere." Derin bir nefes alarak Senechal'a döndü. "Kalk. Ben babam değilim. Ve sen de Luciferci ya da Satanist değilsin. Yalakalık yapmak bana çekici gelmez ve babam bunu sevse de, bu onun birdenbire merhamet bulmasına neden olmaz. Sadece omurganı söküp onunla seni dövmeden önce onu eğlendirir."

Senechal ayağa kalkarak tekrar üzerlerine dikildi. "Ruh alan kimseyi tanımıyorum. Bildiğim hiçbir Malum için pek yararlı değil. Büyü için kullanamayız ve cemaatimin tüzüğü bu tür eylemleri yasaklıyor. Böyle bir kutsal şeye cüret edecek hiçbir Malum tanımıyorum."

"Bunu takas için kullanabilir misin?"

İkisi de Sorcha'nın sorusuna bakmak için ona döndüler. "Peki, kullanabilir misiniz?" diye sordu tekrar.

Luke bunu düşündü. “Aslında teorik olarak mümkün, ama bunu yapan kimseyi tanımıyorum.”

“Ben de.” Senechal yanağını kaşıdı. “Bir ruh, hiçbir Malum için gerçek bir değer taşımaz. Belki bir Cadı Soyu? Kim bilir, belki bir işe yarayabilir.”

“Bu gerçekten berbat.” Luke boğazından düşük bir sesle homurdandı. “Yine başa döndük.” Helly’ye döndü. “Sanırım buradan gidiyoruz, Imp.”

Helly o kadar çabuk ayrılmak istemedi. Bunun yerine, sanki onun boyuna ulaşan, minicik bir cüce değil de, onunla aynı boyda biriymiş gibi Senechal’a bakmaya devam etti.

İkisi, Sorcha’ya bir Pitbull’a dik dik bakan ve Pitbull’u titretmeye neden olan bir Chihuahua’yı hatırlattı. “Gerçekten bir şey söylememi istemiyor musun, *dominus*?”

“Lütfen yapma, Imp. Sabahın bu saatinde ceset saklamak için çok erken. Özellikle de o büyüklükte bir cesedi.”

Helly ortadan kaybolunca Senechal’ın yüzü soldu.

Luke cebinden kartını çıkardı. “Aklınıza biri gelirse ya da bir şey duyarsanız, bizi aramaktan çekinmeyin.”

“Arayacağım.”

Luke başını eğdi. “Zaman ayırdığınız için teşekkürler.”

Bunun üzerine, Sorcha’nın öncülük etmesi için kapıyı işaret etti.

Sorcha dışarı çıktı, ama kafası karışmıştı. Açıkçası, boş ipuçlarından nefret ediyordu, özellikle de kurban genç biriyse. Neden televizyondaki gibi katili hemen yakalayamıyorlardı?

Cesedi bulurlar, otuz kırk dakika sonra katili tutuklarlar ve ömür boyu hapis cezasına çarptırırlar.

Ne yazık ki, gerçek hayat hiç de öyle değildi.

Ve onu asıl rahatsız eden, kız kardeşinin davası gibi, hiçbir sonuca varılmadan sonsuza dek süren davalardı.

Bu da düşüncelerini daha önce Luke ile tartıştığı konuya geri döndürdü. “Kapanış istatistiğın gerçekten yüzde yüz mü?”

“Evet.”

Kaldırımında durup ona baktı. “Bu imkansız. Kimse hiçbir vakayı tamamen kapatamaz.”

“Benim için değil. Özel yeteneklerim var ve hile yapıyorum.” Adam yanından geçip arabaya doğru ilerledi.

Bunun kendisini daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdiğinden emin değildi. Kendi kapatma oranı yüzde doksandı, ki bu olağanüstü yüksek bir orandı.

Yüz...

O kadar yetenekli olabileceğini hayal edemiyordu. Ya da o kadar şanslı.

Sorcha ona yetişmek için koştu. Helly, sanki eve girip devasa bir adamı tehdit etmemiş gibi yine koltuğa uzanmıştı.

Luke, Sorcha'ya sinirli bir ifadeyle baktı. “Tek çözülmemiş mesele, benim cehennemden atılmama neden olan o pisliğin meselesi. O devam ediyor ve canımı sıkıyor. Yani daha çok yüzde doksandokuz, dokuz, dokuz, dokuz.”

Sesindeki öfkeyi duydu. “Üzgünüm. Böyle bir şeyin başının üzerinde asılı kalmasının canını yaktığını biliyorum.”

“Bildiğini biliyorum. Etrafımdaki tek anlayan sensin ve sana söz veriyorum, kardeşine ne olduğunu bulacağız. Ve onların bunu pişman olmalarını bizzat sağlayacağım.”

Nedense, bu sözler onu olması gerekenden çok daha fazla etkiledi. “Teşekkür ederim.”

Adam başını eğdi. “Elindeki tüm dosyaları bana gönder, ben de ne bulabileceğime bakayım.”

“Gönderirim.”

UGA şapkasını takarken, öğrendiği her şeyi düşündü. “Yani, cadılar işin içinde değildi...”

Luke saçlarını bağladı. “Malum yapmadıysa hayır. Cadı soyundan gelenler ruh almaya cesaret edemezler. Onların yaptığı başka kötü şeyler var.”

“Anladım.” Sorcha iç geçirdi.

Luke arabaya binerken telefonu çaldı. “Teivel, ben.”

Birkaç dakika dinledikten sonra başını salladı. “Teşekkürler. Hemen oraya geliyoruz.”

Sorcha, onun ciddi ses tonuna kaşlarını kaldırdı. “Şimdi nereye gidiyoruz?” “Morg. Conspiracy'nin bize vereceği bir şey var.”

“Telefonla söyleyemez miydi?”

Luke motoru çalıştırdı. “Bunu bizim görmemizi istediğini söyledi. Anlaşılan polisler bakmış ve omuz silkmemiş. Ama o, bunun bizi ilgilendireceğini düşünüyor.”

Sorcha tabletini çıkardı ve Villan ile karşılaşmaları hakkında notlar aldı. Helly koltuğun üzerinden eğilip onu izledi.

Boynuna değen sıcak nefesin verdiği rahatsızlıkla irkilen Sorcha, cüceye kızgın bir bakış attı. “Emniyet kemeri takman gerekiyor, biliyorsun.”

“Burada emniyet kemeri yok.”

Bu onu şaşırttı. “Ne?”

Luke ona eğlenceli bir bakış attı. “1957. O zamanlar çoğu arabada emniyet kemeri yoktu.”

Kafası karışmış bir ifadeyle kucağındaki kemere baktı. “Onlar sonradan takılmış. Arka koltukta Helly için bir tane bile yok.”

.”

“Ya polis bizi durdurursa?” diye sordu Sorcha.

“Luke her zamanki gibi halleder.” Helly, Sorcha’ya dişlerini gösterdi.

“Peki ne yazıyorsun?”

“Sadece öğrendiklerimi ve Bay Villan’ın söylediklerini not alıyorum.”

Helly notları okuyabilmek için yaklaştı. “Bunu hep yapar mısın?”

“Evet. Luke kendi notlarını almıyor mu?” İkisi de ona baktı.

“Zaman zaman tahtaya birkaç not alırım ama çoğunu kafamda tutarım.”

Bu onu şaşırttı. “Önemli bir şeyi unutmaktan korkmuyor musun?”

O burun kıvırdı. “Keşke öyle olsaydı. Ne yazık ki, unutmak istesem bile ayrıntılar aklımda kalıyor. Villan’ın sürdüğü o ucuz parfümün kokusu gibi.”

“Anlıyorum.” Onun da unutmak istediği pek çok şey vardı.

Villan’ın o ucuz parfümünün kokusu da dahil.

Sorcha notlarını bitirdiğinde, Adli Tıp Kurumu’nun otoparkına giriyorlardı.

Başını kaldırıp kaşlarını çattı. Burası, bir kredi birliği ve kuaför salonunun yanında, göze çarpmayan bir sokakta yer alıyordu. “Burası morg mu?”

"Ne bekliyordun? 'Burada Cesetler Bulunur' yazan yanıp sönen neon ışıklar mı?"

Hayır, ama burası tuhaf bir yerdi. Engebeli çakıl yol, binaların tarzı ve bozuk asfalt ona Georgia'dan çok Florida'yı hatırlattı.

Luke arabadan inerken konuşmadı. Her zamanki gibi Helly arka koltuktan atlayıp onu takip etti.

Midesinde tuhaf bir hisle arabadan indi ve onlar mütevazı binaya girerken yetişmek için koştu. “Merhaba, Bay Luke,” diye hemen coşkulu bir kadın sesi duyuldu. Resepsiyonist yirmili yaşlarının başlarında olmalıydı ve gözlerindeki ışıltı ile nefes nefese kalmış sesi, Luke’u bir palto gibi giymek istediğini gösteriyordu. “Bugün size nasıl yardımcı olabilirim ?”

"Kyle'ı arıyorum. Ofisinde mi?"

"Evet, efendim." Gülümsemesi geniş ve flörtçüydü. Ta ki Sorcha'yı görene kadar. O gülümseme anında söndü.

Bakışlar öldürebilseydi, Sorcha’nın kafası patlamış ve o da yerde bir kül yığını haline gelmiş olurdu. Bu da ona, Luke’un başkalarına da bunu yapıp yapamayacağını merak ettirdi. Bu, hakkında konuşmayı reddettiği güçlerden biri miydi?

Şahsen, o yeteneğe sahip olmayı çok isterdi. Özellikle de saat beş trafiğinde.

Ya da marketlerde, biri alışveriş arabasını koridora yanlamasına park ettiğinde.

Kaptanın bana silah vermemesine şaşmamalı. Artık bunu tamamen anlıyordu. Onun öfkesi yüzünden, bu kesinlikle bir sorumluluktı.

Her neyse, bir adım öne çıktı ve kıza elini uzattı. “Ben Luke’un yeni ortağım, Dedektif Sorcha O’Malley.”

"Oh." Bu, o acımasız bakışın çoğunu ortadan kaldırdı, ancak tavırlarında hâlâ bir soğukluk vardı. "Taylor Gaines. Buradaki resepsiyonistim. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de." Sorcha, Luke ve Helly’nin peşinden koridora doğru ilerledi.

Onlara yetiştiğinde, çok çocuksu görünen sevimli bir adamın oturduğu küçük bir ofise giriyorlardı. Muhtemelen otuzlu yaşlarının ortalarında olan

Kyle'in başının üstünde koyu renkli kıvrıkcık saçları vardı. Koyu kahverengi gözleri muazzam bir zeka sergiliyordu; bakışları sanki tek bir şeye odaklanmakta zorlanıyormuş gibi her yere kayıyordu.

"Bu kadar çabuk geldiğinize sevindim." Kyle kağıtları ve dosyaları çıkarmaya başladı. "Ne bulduğuma inanmayacaksınız... bu bir köpek saldırısıydı." Luke'un arkasında duran Sorcha'yı nihayet gördüğünde donakaldı. "Siz kimsiniz?"

"Luke'un yeni ortağı. Sorcha O'Malley." Elini ona doğru uzattı.

Kyle kaşlarını çatarak eline baktı. "Ellerini yıkadın mı?"

Aniden kendini garip hissedince tereddüt etti. "Buraya geldiğimden beri yıkamadım."

Kaşlarını daha da çattı. "Orada ne kadar çok mikrop olduğunu biliyor musun? Ve bunlar sadece sıradan mikroplar. Kolayca biyolojik olarak üretilmiş bir şey kapabilirdin. Onlar ölümcüldür. Korkunç derecede ölümcüldür." Bir maske alıp taktı, sonra ona kocaman bir el dezenfektanı kabı uzattı.

"Teşekkür ederim?" Bundan ne anlaması gerektiğini bilemedi. Özellikle de bunu iki kez yapmasını istediğinde.

Davranışlarından yola çıkarak, kız, adamın iki elini kaldırıp işaret parmaklarıyla haç işareti yapmasını ve sanki kanını emmek isteyen bir vampirmiş gibi ona tıslamasını bekliyordu.

Luke ona yüzünü buruşturdu. "Teşekkürler," diye mırıldandı, Kyle'a onların "kirli, hastalık dolu parazitler" olduğunu hatırlattığı için oldukça sinirli olduğunu belli ederek.

Luke de ellerini iki kez dezenfekte ettikten sonra, Kyle nihayet maskesini çıkardı ve rahat bir nefes aldı. "Ucuz atlattık. Beni öldürebilirdiniz. Düşünmeden mikropları yayarken daha dikkatli olmalısınız."

Tamam, tabii...

O monitörüne dönmek için onlardan uzaklaşırken, Sorcha Luke'un bakışlarını yakaladı ve "vay canına" diye mırıldandı.

"Peki... Con... Kyle," Luke, adama Conspiracy diye seslendiğini fark etmiş gibi boğazını temizledi. "Köpek saldırısı olduğunu mu söylüyordun?"

"Oh evet. Kesinlikle bir köpekgillerdi, ama köpek ya da kurt değillerdi. Aslında, gerçekten çok garip." Bir yığın dosyanın altından bir dosya çıkardı. "Biyomühendislikle yaratılmış bir şey olduğunu düşünüyorum." Gözleri büyüdü ve sanki sadece kendisinin görebildiği birine konuşuyormuş gibi sesini yükseltti. "Spekülasyon yapmıyorum, ya da öyle bir şey. Bunu yapmak istemem. Sadece bu, normalde gördüğümüz bir şey değil. Ama..." Sesini fısıltıdan biraz daha yüksek bir tona indirdi. "Gayri resmi olarak, Fort Stewart'ta bir tür süper asker testi yapıyor olabileceklerini düşünüyorum. Yani, başka bir şey de olabilir. Belki de değildir. Ne düşünüyorsun?"

O kadar hızlı konuşuyordu ki Sorch'a sözlerini zar zor takip edebiliyordu.

Luke dosyayı ona uzattı. Dosyayı açtı ve öğrencinin vücudundaki temizlenmiş, pürüzlü izleri görünce bir çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Kyle haklıydı. Bu, bir köpek, kurt, çakal ya da şimdiye kadar gördüğü herhangi bir köpek türünden çok daha büyük bir şeyin iziydi. Aklına gelen tek köpek türü, Peachtree City'de araştırdıkları Dire Wolf'tu.

Aynı kişi olabilir miydi?

Yoksa Savannah sokaklarında dolaşan kurtadamlar ya da benzeri doğaüstü yaratıklar mı vardı?

Bunu sormak için can atıyordu, ama Kyle'ın ajansları hakkında ne kadar bilgisi olduğunu bilmiyordu ve en son istediği şey, zavallı adamı gerçekte yüzleştirerek onu daha da paranoyak hale getirmektir.

Düşüncelerimi duyabiliyor musun? Luke'a baktı ve Luke ona hafifçe başını salladı.

Dire Wolf mu?

O başını salladı. "Peki, askeri deneyler ya da Wolverine dışında, saldırı hakkında başka ne düşünüyorsun?"

"Ah, Wolverine'i düşünmemiştim. Onu *diğer* raporuma ekleyeceğim."

Sorch'a kaşlarını çattı. "Diğer rapor mu?"

"Üstlerinin görmesine izin vermediği rapor. Gerçek raporuna koymasına izin verilmeyen tüm spekülasyonları içeriyor." Luke ne demek istediğini göstermek için resmi dosyayı kaldırdı.

Kyle dilini şaklattı. "Aynen öyle ve o dosya yok çünkü olsaydı, mahkeme celbi ile istenebilir ve bu çok kötü olurdu. Yani elimde

başka *bir* listem yok.”

Evet, o dehşeti hayal edebiliyordu. Eğer mahkemede ifade vermek zorunda kalırsa ve birisi onun paranoyak ya da tuhaf spekülasyonlar yaptığını bilirse, bunu onu itibarsızlaştırmak için kullanabilirlerdi.

Kyle onunla göz göze geldi. “Ben aslında bir kaçık değilim. Teorilerimin uçuk olduğunu biliyorum, ama bazen en çılgın şey bile gerçeğe dönüşür. Deli gibi görünen ama aslında öyle olmayan onca şeye şaşırsın.”

Tıpkı onun hayaletleri görmesi, Luke’un soyu ve yanlarında duran cehennem cini gibi. “Anlıyorum. Merak etme. Benim de başkalarının bilmesini istemediğim bazı tuhaf teorilerim var. Seni asla yargılamayacağım.”

Kyle gülümsedi. “Teşekkürler.” Sonra yığından başka bir dosya çıkardı. “Bunlar senin için hazırladığım özel notlar.”

Luke dosyayı aldı. “Teşekkürler. Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

“Laboratuvara biraz tükürük ve saç örneği ile bir parça parmak izi gönderdim. Jedi’dan henüz haber almadım, ama haber alır almaz sana haber veririm.”

Luke dosyayı kapattı ve başını salladı. “Onu arayıp analizleri yapıp yapmadığını sorayım.”

“İyi fikir. Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.”

Luke ikinci dosyayı ona uzattı. “Cesedi ne zaman teslim edeceksiniz?”

“Yarından sonra.”

“Tamam. Teşekkürler.”

Kyle, Luke’a başını eğdi.

Sorcha hiçbir şey söylemeden onu odadan, binadan geçip arabaya doğru takip etti. “Jedi hakkında bir şey sormalı mıyım?”

“Muhtemelen sormamalısın. O... biraz farklı.”

Bu ekiple birlikte “farklı olmak” yepyeni bir anlam kazanıyordu. Oysa o, kendisinin sıra dışı biri olduğunu sanmıştı. Yeni iş arkadaşlarının tek iyi yanı, ona kendini evindeymiş gibi hissettirmeleriydi.

“Neden Jedi? *Star Wars*’ı mı seviyor?”

Luke burnunu çektirdi. “Adı Jedidiah Cyprus ve kendini bir simyacı olarak görüyor.”

"Öyle mi?"

"Kesinlikle sıradışı biri."

Bu cevaptan pek tatmin olmayan Sorcha, arabanın kapısını açtı. "Peki, Kyle'ın bulguları hakkında ne düşünüyorsun? Eğer bir Dire Wolf değilse, o büyüklükte başka ne olabilir?"

"Cehennem Köpeği ya da başka bir şekil değiştiren." Helly'ye baktı. "Anlamadım?"

"Cehennem Köpeği," diye tekrarladı Helly. "Değil mi patron?"

Luke arabaya binerken yüzü biraz solgun görünüyordu. "Evet."

Sorcha, sesinin bu kadar çekingen çıkmasına şaşırdı. "Bu seni neden üzdü?"

"Çünkü buralarda tanıdığım tek cehennem köpeği benim."

Oh. Bu işleri biraz zorlaştırırdı. "Belki Helly'nin yanı sıra seni korumak için bir tane daha gelmiştir?"

Luke boğazını temizledi. "İmkânsız. Yakınlarda bir tane olsaydı bilirdim."

"Nasıl? Örümcek hissi mi?"

Ona keskin bir bakış attı ama sürüş için saçlarını toplayarak başka bir şey söylemedi.

Aralarında, onun anlayamadığı ani bir gerginlik vardı. Daha önce onun yanında hiç bu kadar garip hissetmemişti, ama şimdi hissediyordu. Kyle'ın bulguları onu gerçekten rahatsız etmişti. O da biraz sarsılmış görünen Helly'ye bir göz attı.

Luke motoru çalıştırdığı anda telefonu çaldı. "Teivel." Arayanı hoparlöre aldı.

"Selam Luke, ben Jedi. Neredesin?"

"Adli tıp bürosundan çıkıyorum. Tam seni arayacaktım. Üniversite öğrencisiyle ilgili kanıtları inceledin mi?"

"Yaptım."

"Peki?"

"Ne tükürük ne de tüylerle eşleşen bir şey bulamadık. Bilinen hiçbir türe ait değil. Gerçekten tuhaf, değil mi?"

Luke yüzünü buruşturdu. "Evet. Peki ya parmak izi?"

"İşte burada işler rayından çıkıyor. Yani, kısmi bir parmak izi olduğunu biliyorum ama bulabildiğimiz tek bir eşleşme var."

O daha başka bir şey söyleyemedi, üç polis arabası otoparka girdi ve etraflarını sardı.

Sorcha, Jedi'nin neyi ima ettiğini nihayet anlayınca donakaldı. "Kısmi iz senin, Luke. İnkâr edemezsin."

Bölüm Dokuz

Araba sanki havalanacakmış gibi motorunu gürültüyle çalıştırdı. Luke elini torpido gözüne koydu. "Sakin ol, Delilah. Onları ezip geçmeyi aklından bile geçirme."

Helly tısladı, kafasında kıvrımlı boynuzlar tekrar belirirken bir çift dişini gösterdi.

"Geri çekilin," dedi Luke, ellerini yavaşça havaya kaldırarak. "Hiçbiriniz hiçbir şey yapmayın."

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Sorcha.

"Reyes'i ara. Sonra Delilah'la birlikte beni hapishaneye kadar takip et."

"Lucian Teivel," dedi bir adam hoparlörden. "Arabadan yavaşça in. Ellerini başının arkasında birleştirip ayak bileklerini çaprazlayarak kaldırıma diz çök. Hemen!"

Şaşkınlıkla, Sorcha onun sakın bir şekilde emirlere uyduğunu izledi. Polisler ona üşüştü, o ise hiç direnmedi.

Başka bir erkek polis, silahını ona ve Helly'ye doğrultarak öne çıktı. "Kimliklerinizi gösterin!"

Bunu bağırarak söylemesi mi gerekiyordu? Kavga etmiyorlardı, hatta protesto bile etmiyorlardı.

Ellerini açıkta tutmaya özen gösteren Sorcha, Infernal Affairs rozetini ve kimlik kartını dikkatlice çıkardı. "Biz kolluk kuvvetiyiz. Ortağımı neden tutukladığınızı söylemek ister misiniz?"

Polis kimliğini taradı. "Cinayet şüphesiyle aranıyor." Delirmiş miydi bu adam?

Şaşkınlıktan donakalan Sorcha, adama öfkeyle baktı. "Bu saçmalık."

Polis hiçbir şey söylemeden silahını indirdi ve Helly'ye baktı. "Kimliğinizi görmek istiyorum."

Helly, Hello Kitty cüzdanını çıkarıp geçerli bir kimlik kartı gösterdiğinde Sorch'a şaşırdı. "Ben stajyerim."

Polis başını salladı, sonra kimliğini geri verdi. Omzundaki telsize konuştu. "Sorun yok."

Buna öfkelenen Sorch'a, Luke'u devriye arabasına bindirip götürdüklerini izledi.

Bu tamamen saçmalıktı. İtiraz etmek istedi, ama onlar işlerini yapıyorlardı ve buna karışmak sadece onu ve Helly'yi belaya sokacaktı. En son ihtiyacı olan şey, ortalıkta dolaşan bir başka sabıka fotoğrafıydı.

Bugüne kadar, işlemleri yapan polisi boğazlamak istemişti. *"Gördüğüm en güzel sabıka fotoğrafı. Bunu mankenlik fotoğrafı olarak kullanmalısın."*

Adi herif. Hiç komik değildi. Ve Luke için ne kadar aşağılayıcı olacağını sadece tahmin edebiliyordu. Kendi fotoğrafı için hâlâ öfkeliydi ve üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti.

Ama adil olmak gerekirse, tetiği çeken ve tutuklanmayı hak eden kendisiydi. Luke'un masum olduğundan emindi.

Onun adına öfkelenerek, olay yerinin boşalmasını bekledi ve sonra çantasından telefonunu çıkardı.

Reyes ilk çaldığında telefonu açtı.

"Merhaba Yüzbaşı. Ben Sorch'a. Yerel polisler az önce Luke'u tutukladı."

Yüzbaşı, haberi sindirmek için bir an durakladıktan sonra konuştu. "Ne için?" Sesinde öfke açıkça hissediliyordu.

"Üniversite öğrencisini öldürmekten."

Telefonun diğer ucunda tam bir sessizlik oldu.

"Alo? Orada mısın?" Sorch'a, telefonun sinyalini kaybettiğinden korkarak sordu.

"Buradayım. Sadece şok oldum. Ne oluyor lan?" Evet, o da aynı şekilde hissediyordu.

Reyes boğazını temizledi. "Küfür ettiğim için özür dilerim. Bunu yapıp bana haber vermediklerine inanamıyorum."

Doğru. Bölümler arası nezaket... gerekir Reyes'e

Reyes'e haber vermeliydiler.

"Onu kefaletle çıkarmak için nereye gitmeliyim?"

Yüzbaşı ona adresi verdi. "Orada buluşuruz."

“Tamam.” Sorcha telefonu kapattı, sonra tereddüt etti.

Omzunun üzerinden Helly'ye baktı. “Araba onu sürmeme izin verir mi?”

Helly iki elini kaldırıp omuz silkti. “Delilah?”

Motor yüksek devirde çalıştıktan sonra nihayet sakinleşti. “Sürücü koltuğuna geç. Ama hiçbir şeye dokunma. Hem de hiçbir şeye.”

Bundan emin olamayan Sorcha, koltukta kayarak Luke'un yanına geçti. O oraya yerleşir yerleşmez, araba kendi kendine hareket etti.

Bu çok ürkütücüydü. Sanki *Twilight Zone dizisinin* bir bölümü gibiydi.

Helly arka koltuktan güldü. “Merak etme. Delilah sana zarar vermez. En azından ben öyle düşünmüyorum.”

“Geri uyu,” dedi Delilah radyodan. “Beni sıkıyorsun

.”

Sorcha'nın sonsuz şaşkınlığına, Helly öyle yaptı.

Sorcha, kendi iradesi dışında götürülmesine itiraz etmek istedi ama fikrini değiştirdi. Delilah'ın nasıl tepki vereceğinden emin değildi.

Ve en son istediği şey, sinirlenmiş bir arabaydı. Bu yüzden, araba onu rekor sürede trafiğin içinden geçirirken, sürüyormuş gibi yapmak için ellerini direksiyona koydu. Bu da, onları Peachtree City'ye bu kadar çabuk ulaştıran hızlı sürüşün, Luke'un güçlerinin bir sonucu mu olduğunu merak etmesine neden oldu.

Ya da Delilah'ın.

Her halükarda, bu son derece tedirgin ediciydi.

Luke'un götürüldüğü karakola vardıklarında, tam da kaptan otoparka giriyordu.

Sorcha arabadan iner inmez Elana onu karşıladı. “Luke arabasını sana sürmene izin verdiyse, başı ciddi bir belada olmalı.”

Elana burnunu çekt “O araba beni beni ama
bunu bu bu düşünceyi takdir ediyorum.”

Elana kabul Helly ile bir başını başını o
konuşmaya devam ederken. “Karşı koydu mu?”

“Şaşırtıcı bir şekilde, hayır.” Sorcha, kaptana olanları anlatmadan önce derin bir nefes aldı.

Sonuç olarak, Elana durumu iyi karşıladı. “Luke'un böyle bir şey yapacağını nasıl düşünebilirler?”

“Şeytanın oğlu mu?”

"Evet, ama onlar bunu bilmiyorlar."

Doğru. "Neden onu hedef aldıklarını hiç bilmiyorum. Adli tıp, bunun bir köpek saldırısı olduğunu söylüyor. Elinde sadece cesette tespit edilen kısmi bir parmak izi var. Bundan nasıl gerçek bir tutuklamaya geçtiler... kimsenin bilmediği bir şey."

Elana alçak sesle küfretti. "Evet, ve o parmak izinin Luke'a ait olmadığı kesin." Sorch'a'yı kolundan çekti. "Hadi, gidip oğlumuzu alalım."

Ama bu, söylemesi yapmasından çok daha kolaydı.

İçeri girdiklerinde, görevli memur onları resepsiyon alanından daha ileriye geçirmemeyi reddetti.

Yutkunarak, Reyes'in taleplerine başını salladı. "Üzgünüm, Yüzbaşı, gerçekten üzgünüm, ama sizi oraya alırsam amirim beni fena halde azarlayacak."

Elana'nın yüzündeki ifade, eğer izin vermezse onun da başının belaya gireceğini gösteriyordu.

Sorch'a, Elana'yı asla o kadar kızdırmamak için zihninde bir not aldı. Bu, sürücüsüz antika bir arabaya binmek kadar korkutucuydu.

"Bu bir oyun değil. En iyi dedektiflerimden biri sebepsiz yere tutuklandı. Hemen nöbetçi komutanıyla konuşmak istiyorum. Ve sorumlu olan diğer herkesle. Onları derhal buraya getirmenizi öneririm."

Çavuş yine sesli bir şekilde yutkundu. "Peki, hanımefendi."

Tam telefona uzanırken, arkasındaki kapı açıldı. Bir yüzbaşı içeri girdi, arkasında Luke vardı. İkisi de gülüyordu, arkalarındaki dedektif de öyle.

Sorch'a, Elana ile şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu.

"Ah! İşte burada." Luke, Helly'yi işaret etti. "Imp? Onlara önceki gece nerede olduğumu söyle."

"Benimle birlikte *The Devil's Advocate* izliyorduk. Neden?"

Luke, yüzbaşının koluna o kadar sert bir tokat attı ki adam yan tarafa sendeledi. "Söylemiştim."

Kolunu ovuşturan kaptan başını salladı. "Peki. Ama yine de o öğrencinin üzerinde parmak izinin nasıl oluştuğunu bilmek istiyorum."

"Ben de öyle." Luke, rozetlerini toplayıp herkesi tekmelemeye hazır gibi görünen Elana'nın yanına geçti.

“Dedektifim aklanmış mı?” Elana, ne kadar hoşnutsuz olduğunu herkesin anlayacağı bir ses tonuyla sordu.

Polis kaptanı, yüzünü kızartacak kadar sağduyulu davrandı. “Üzgünüm. Onunla konuşmak zorundaydık. Elimizdeki tek ipucu oydu ve bu dava mercek altında.”

“Anlıyorum, ama adli tıp bürosundan aldığım bilgiye göre, şüpheliniz benim dedektifim değil, Cujo olmalı.”

Sorcha gülmek için dudaklarını sıkıca kapattı. Polis şefi ise hiç de eğlenmemişti.

Luke boğazını temizledi. “Sorun değil, Yüzbaşı. Zarar yok. Suç yok. Aslında kibardılar. Sadece işlerini yapıyorlar, buna saygı duyuyorum.”

“Anladığınıza sevindim.” Polis şefi elini Luke’a uzattı ve Luke elini sıktı.

Sonra Luke, Sorcha’ya döndü ve ona, ona anlatmak için can attığı bir şey bildiğini belirtmek için gözlerini genişçe açtı. “Gidelim mi, Yüzbaşı?” diye, ona şüpheyile bakan Reyes’e sordu.

“Tabii.” Ama gitmeden önce, polis şefine söyleyecek son bir şeyi vardı. “Umarım bir dahaki sefere adamlarımdan biriyle konuşmak istediğinizde, bana önceden haber verirsiniz.”

“Öyle yaparım.”

“Teşekkür ederim,” dedi soğuk bir sesle, sonra onları takip ederek karakoldan çıktı.

Luke, Elana’nın gri Toyota’sının yanına gelene kadar durmadı ve konuşmadı. Arabasına bir göz attı, sonra sesini alçaltarak, “Biri bana tuzak kuruyor,” dedi.

Sorcha çenesinin gevşediğini hissetti. “Ne?”

Yavaşça başını salladı. “Neden ya da kim olduğunu bilmiyorum, ama bu iş burada bitmeyecek.”

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Elana.

Ona kuru bir bakış attı. “Köpek şekil değiştiren mi? Parmak izim mi? Bu tesadüfen olmadı ve nedenini biliyorsun.”

Sorcha ona inanmak istedi, ama kafasını kurcalayan bir şey vardı. “Öğrenciyle temas kurmadıysan parmak izini nasıl aldılar?”

Luke, sorusuna kaşlarını kaldırdı. “Çok basit. İsteseler bile parmak izimi alamazlardı. Nokta. O benim değil.”

Havada tuhaf bir his vardı.

Aklından son derece saçma bir fikir geçerken, onu iliklerine kadar ürperten bir his. Ama mantıklı geliyordu. "Senin parmak izin yok, değil mi?"

Elini kaldırdı, böylece parmak uçlarının tamamen pürüzsüz olduğunu, tek bir çizgi bile olmadığını görebilsin. "Yok. Cehennemde yanıp yok oluyorlar."

"O zaman kanıtı nasıl yerleştirdiler?" Sorcha çok kafası karışmıştı.

Adam ona donuk bir bakış attı. "İş için parmak izlerim alınması gerektiğinde hazırladığımız sahte dosyaları biri kullanmış."

Imp güldü. "Karakolda tekrar parmak izini almaya çalıştılar mı?"

"Neyse ki hayır. Mazeretim olduğu için... teşekkürler, Imp. Bana işlem yapmadılar. Şu anda, aklandım."

Elana gözlerini gözlerini bakışını ona ona

"Gerçekten temizlenmiş mi Luke temiz mi?"

"Ne fark eder ki?" diye sordu.

"Sadece daha sonra seni tekrar tutuklamak için ofise gelip gelmeyeceklerini bilmem gerekiyor."

"Hayır. Katili bulana kadar bu durum devam etmeli. En azından öyle umuyorum."

Sorcha hemen rahatlamadı. "Personel dosyalarımız dijitalleştirildi mi?"

Elana, Sorcha'nın ne düşündüğünü anlayınca içinden küfretti.

"Hayır. Departmanımla ilgili hiçbir bilginin internette hacklenip yayılmasını istemiyorum."

"O zaman biri ofislerimize girmiş." Luke'un çenesinde bir tik başladı. "Bunun bizden biri olmadığına emin misin?" diye sordu Sorcha.

Elana başını salladı. "Çalışanlarımı çok titiz bir şekilde inceliyorum. Kimse Luke'a bunu yapmaz."

"O haklı. IA'daki herkes benim şeytanın oğlu olduğumu bilir. Beni böyle alt üst edip, yaptıklarını öğrenme riskini göze alamazlar. Özellikle de ihanete pek iyi tepki vermediğim düşünülürse. Bu, içimdeki babamı ortaya çıkarır."

O korkunç *durumu* ancak hayal edebiliyordu.

"Tamam," dedi Sorcha. "Yani dışarıdan biri. Başka neyi aldılar?"

Elana iç geçirdi. “Bernadette’e haber vereceğim. Şu anda okulda, oğlumuzun teneffüste bir çalıya işemesi konusunda eşimle bir görüşmem var. Bir veli-öğretmen görüşmesini daha kaçırmaya cesaret edemem, yoksa başımı koparır. Siz ikiniz... dikkatli olun.”

Sorcha keskin bir nefes aldı. “İyi şanslar.”

“Bana mı söylüyorsun. Ona ağacın tuvaletin yerine gayet iyi bir alternatif olduğunu söyleyen bendim. Eminim karım bunu bana asla affetmeyecek.”

Elana’nın ciddi ses tonuna gülerek, Sorcha kaptanın arabasına binip uzaklaşmasını izledi.

İkisi yalnız kalınca, aklına yeni bir düşünce geldi. “Seni tutuklamalarını istedin, değil mi? Bu yüzden onlarla kavga etmedin.”

Luke alaycı bir şekilde güldü. “İnsanlarla nadiren kavga ederim. Parmaklarımın kırılmasına ya da baş ağrısına değmez. Ama evet. Buradayken dedektiften birkaç ayrıntı öğrenmeyi umuyordum.”

"Peki, bir şey öğrendin mi?"

"Hayır. Çaresiz durumdayım. Bu tam bir 'Siktir git, Ken' durumu gibi."

Sorcha bu beklenmedik sözlerle kaşlarını çatı. "Ne?"

Helly şeytani bir kahkaha attı. “Cehennemde birini gerçekten mahvetmek istediğimizde söylediğimiz bir şey.”

“Evet. Bu, hiçbir amaç gütmekten resmen mahvedildiğin anlamına gelir ve hayatını mahveden o pisliğin bunu yapmak için hiçbir sebebi yoktur. Bundan hiçbir çıkarları yok. Sadece işkence etmekten zevk alıyorlar... Çünkü. Siktir. Seni. Ken.” Her kelimeyi sanki ayrı bir hakaretmiş gibi tükürdü.

Ve sesindeki hırıltıyı duyunca, ona bulaşacak kadar aptal olan kişiye ne yapacağını ancak tahmin edebilirdi.

Derin bir nefes aldı, sonra arabasına seslendi. “Sorcha’ya zarar vermediğin için teşekkürler, D.”

“Zaten yeterince kötü bir ruh halindeydin. Durumu daha da kötüleştirmek istemedim. Bu arabayı seviyor olsan da, o ruh halindeyken beni içinde yakacağından hiç şüphem yok. Çünkü siktir git, Delilah.”

Aslında arabaya binmeden önce kapısını sevgiyle okşadı. “Bugün değil. Benim gözümde biraz itibar kazandın.”

Sorcha kapısını açtı ve Helly'nin önce binmesine izin verdi. İmp arka koltuğa atladı. Beyzbol şapkasını eline alan Sorcha, kapıyı kapattı. "Sanırım üstü açık araba günlerimiz için bir IA şapkası almam gerek."

Onu takamadan önce, şapka elinde UGA kırmızı şapkadan IA amblemi taşıyan siyah bir şapkaya dönüştü—altın bir dairenin içinde *Infernal Affairs* yazan beş köşeli beyaz bir yıldız. Yıldızın ortasında Georgia'nın resmi mührü vardı.

Asla açıklamayacağı daha fazla güç. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Delilah'ı çalıştırdı ve park yerinden geri geri çıktı.

Ofise doğru giderken, Sorcha her şeyi zihninde tekrar tekrar düşündü. "Peachtree City'de bir Dire'in, Savannah'da da başka bir köpek şekil değiştirenin ortalıkta dolaşma ihtimali ne kadar?"

"Çok düşük. Ya da değil. Gerçekten bir tesadüf olabilir. Dire'in ne yaptığını bilmiyorum, ama en azından Peachtree City'de kimse ölmedi."

"Peki ya tesadüf değilse?"

Luke bunu düşündü. "Adli tıpçının bulduğu saçı ele geçirmem lazım." Arka aynaya bir göz attı. "Helly?"

"Hemen hallediyorum patron." Arka koltuğa uzandı, sonra ortadan kayboldu. Sorcha ağzı açık kaldı. "Uh... ya yakalanırsa?"

"Yakalanmaz."

"Ama bu delilleri tahrif etmek olmaz mı?"

"İnsanlar için işe yaramaz bir delil. Kimliğini tespit edemezler ve asla edemeyecekler. Ayrıca, işimiz biter bitmez o saçları onlara geri verecek. Kaybolduğunu asla bilmeyecekler."

Sorcha, bunun hangi kısmının daha rahatsız edici olduğunu bilemedi. Kurallarını çiğnemekte hiçbir sakınca görmemesi mi, yoksa yakalanma korkusu olmadan istediklerini alabilmeleri mi? "Bunu çok yaptın, değil mi?"

"Birkaç kez."

Mide ülserim az önce bir bebek doğurdu...

Ve o bebek açtı. Bir ışıktaki durduklarında, Sorcha yarım blok ötede bir Chick-Fil-A gördü. "Yemek için durabilir miyiz?"

"Tabii. Sadece nereye gideceğimizi söyle."

Restorana işaret etti. "Chick-Fil-A."

Adam gülmeye başladı, ta ki onun ciddi olduğunu fark edene kadar.
“Dalga mı geçiyorsun?”

"Hayır. Oradaki yemekleri çok seviyorum."

Yüzünü buruşturarak, yüzünü ekşitti. “Yanındaki otoparkta
duracağım, sen de oradan yürüyerek gelebilirsin.”

Onun nesi vardı böyle? Söylediği şey çok
tuhaftı. “Neden?”

Çenesini restorana doğru salladı. “Orası kutsal topraklar. O
mülke tek adım bile atmam. Yapamam.”

şimdi de Delilah güldü. Ta ki onun da aynı derecede ciddi olduğunu
fark edene kadar. “Ciddi misin?”

“Evet,” dedi Delilah ile aynı anda ve ilerlemeye başladı.

Ve sonra ona söylediği şeyi aynen yaptı. Yanındaki otoparka girdi.

Kız şaşkınlıkla ona baktı. “Tamam... Orada yemek yersen alev
alacağını mı söylüyorsun?”

“Keşke. En azından biraz ısınırdım.”

"Bunu bir açıkla. Nasıl olur da Hristiyan rock dinleyip Chick-Fil-A'ya
adımını atamazsın?"

"Müzik kutsaldır ve ben bile eşlik edebilirim. Ama nereye
gidebileceğim ve giremeyeceğim konusunda kurallar var, bunu burada
bırakalım."

Sorcha, onun Achilles topuğunu bulduğunu fark edince nefesini tuttu.
Yapamayacağı bir şey...

Neden oraya giremediğini tam olarak bilmiyordu, ama adamın korkusu
gerçekti. Bunu inkar etmek mümkün değildi ve Sorcha, bunun adamın
kolayca gösterdiği bir şey olmadığına emindi.

Ya da kural olarak başkalarına
gösterdiği bir şey değildi.

“Başka bir yerde yiyebilirim.”

Bu, aralarındaki gerginliği gerçekten de hafifletmişti. “Emin misin?” diye
sordu.

“Kesinlikle. Yakınlarda bir Wendy’s ya da McDonald’s olmalı.”

Rahatlaması hissedilebilirdi.

Ne kadar tuhaf. Kız, bunu nasıl yorumlayacağını tam olarak bilemiyordu

Ne tuhaf bir zayıflık.

Luke gitmeye başlarken, Helly koltuğun üzerinden eğildi ve yumruğunu Luke'un yüzüne doğru uzattı.

"Anladım patron!"

"Görüyorum." Delilah'ı tekrar park konumuna getirip elini yüzünden çekmeden önce Helly'ye avucunu uzattı.

Gülümseyerek, kürkü eline bıraktı ve koltuğuna yaslandı. "Ben yokken bir şey kaçırdım mı?"

"Az kalsın Chick-Fil-A'ya uğrayacaktık."

Helly, Sorcha'nın sözleri üzerine gözlerini genişletti, sonra bir kedi gibi tısladı. "Oh, oraya gitmeyiz. Asla."

Demek bu yasağı sadece Luke'a uygulanan bir şey değildi. Başka ne gibi zayıflıkları vardı acaba?

Luke, Helly'nin verdiği kürkü koklarken Sorcha somurtkan bir ifadeyle baktı. "Timmy nerede, Lassie? Kuyuyu bulabilirsen sana Scooby atıştırmağı veririm."

Ona öldürücü bir bakış attı. Kötü mizacına yorum yapmadan, koltuğunda dönüp Helly'ye baktı. "Bunu kokladın mı?"

Helly başını salladı.

Aralarında garip bir şey geçti. "Nedir bu?" diye sordu Sorcha.

Helly kürkü ona uzattı. "Bir kokla."

Sorcha tiksinererek yüzünü buruşturdu. "Şey... hayır. İstemem."

Alaycı ona tepkisine tepkisini o hareket onu yaklaştırdı ona yaklaştırdı yaklaştırdı. "Cidden. Isırmaz."

"Hayır, ama kokabilir." Bu onun en büyük korkusuydu. Kim bilir neyle boğulmak.

"Kokla."

Sorcha dudaklarını bükerek, "Bu konuyu bırakmayacaksın, değil mi?" dedi. "Bırakmayacağım." O boğuk seste kararlılığı kaçırmamak imkansızdı. Sinirlenerek, elini tuttu ve burnuna yaklaştırdı.

Ne bekleyeceğini bilmeden, avucuna doğru eğildi ve dediğini yaptı. "Hiçbir koku almıyorum."

"Aynen öyle." Kürkü Helly'ye geri verdi.

Ses tonu onu sinirlendirdi. "Tamam... bu ne anlama geliyor?"

"Bu bir cehennem köpeğı değil. Öyle olsaydı, kükürt gibi kokardı."

Oh. Demek bu yüzden bu kadar tuhaf davranıyorlardı. "Bu, her gün duyulacak bir kelime değil. Ne kadar da eski kafalı birisin."

Sırıtarak, onun yorumunu görmezden geldi. "Onu laboratuvara geri götür, Helly. Teşekkürler."

İmp tekrar gözden kayboldu, sonra ortadan kayboldu.

Sorcha, imp'in bu rahat teleportasyonunu nasıl yorumlayacağını bilemedi. "Acaba bu durum onda bir kompleks yaratıyor mu diye hiç merak ettin mi?"

Luke kaşlarını çattı. "Ne?"

"Evliliği bir sevgili gibi herkesin gözü önünde ortadan kaybolmak zorunda kalması. Onun için hoş bir durum olamaz."

Luke burnunu çekti. "O gayet iyi. Saklanmayı tercih ediyor. Senin etrafında bu kadar çok dolaşması garip. Normalde o da benim kadar insanlardan kaçınır."

"Gerçekten mi?" Bu, tüm bu durum hakkında kendini daha iyi hissetmesini sağladı.

"Evet. Sizi pek sevmez. Eski partnerime kesinlikle tahammül edemezdi."

Konuşurken derin sesindeki o hüzünlü tonu kaçırmak imkansızdı. Bu, ona karşı çok kötü hissetmesine neden oldu. "Memleketini özleyorsun."

"Burada sıkışıp kaldığım her dakika. Buradan nefret ediyorum."

İlk başta şaşkınlık duydu. Ta ki daha fazla düşünene kadar. Garip bir şekilde, bu mantıklı geliyordu. İnsan dünyası da tam olarak onun istediği cennet değildi. Yaşamak zordu ve bazı günler imkansız gibi geliyordu.

Arkadaşlarından ve ailesinden uzak olmak durumu daha da kötüleştiriyordu. Facetime, yalnızlığı hafifletmek için ancak bu kadarını yapabiliyordu.

Bu da ona, onun Cehennem sakinleriyle Facetime yapabileceğini merak ettirdi.

Bu gerçekten korkutucu bir düşünceydi. İblisler bunu kaçmak için kullanabilir miydi? Ya da birine musallat olmak için?

O soruyu sormadan, ikisinin de telefonları çaldı.

Bu iyiye işaret olamazdı. "Alo," dedi, o da aynı anda telefonu açtı. "Teivel."

Luke'u kimin aradığını bilmiyordu ama kendi telefonuna gelen aramayı Bernadette yapmıştı.

"Bir ceset daha bulduk. Sexy Wonder seninle mi?" Sorcha, Bernadette'in partneri için kullandığı bu tabire güldü. "Evet, o da burada."

"Güzel, o zaman seni nereye götüreceğini bilir. Orada görüşürüz."

Luke telefonunu kapattığı anda o da telefonu kapattı. "Yeni cesetle ilgili herhangi bir ayrıntı öğrendin mi?" diye sordu ona.

Luke başını sallayarak arabayı vitese aldı. "Başka bir öğrenci. Factors Walk."

"Orası neresi?"

"Nehrin
yakınında."

Luke'un şehri iyi bilmesi onu memnun etti. Özellikle de GPS ile ilişkisi nadiren uyumlu olduğu için. Aslında, o lanet şey Savannah'a vardığında onu neredeyse nehre sürüklemişti.

Gerçek kötülük, modern teknolojiydi.

Gözlerini Luke'a kaydırды, ama sonra tekrar düşündü, belki de değildi. Gerçek kötülük, lezzetli bir peynir parçası şeklinde yanında oturuyordu, ama yine de kötü görünmüyordu.

Bu tam da büyükbabanın söyleyeceği bir şeydi.

Kafasında onun sesini yüksek ve net bir şekilde duyabiliyordu. *Ve bu hiç de şaşırtıcı değildi, çünkü Şeytan'ın kendisi ışığın meleği kılığına girer. Öyleyse, onun hizmetkarlarının da doğruluğun hizmetkarları kılığına girmeleri şaşırtıcı değildir. Sonları, eylemlerinin hak ettiği gibi olacaktır.*

Bunun İncil'in neresinde yazdığını ya da neden şimdi aklıma geldiğini hatırlayamıyordu. Ama büyürken dedesi bunu sık sık alıntılamıştı.

Kötülük her zaman çekiciydi ve Luke, büyükbabasının vaaz ettiklerini kesinlikle doğruluyordu.

Yeni partnerinden haberi olsaydı büyükbabasının ne diyeceğini sadece tahmin edebilirdi. Şüphesiz, büyükbabası dehşete düşerdi. Belki o da öyle olmalıydı.

Yine de Luke, genetiğine aykırı bir nezaket ve adalet barındırıyordu.

Ya da belki de aptalca davranıyor ve sadece görmek istediğini görüyordu — tıpkı bir zamanlar Bert'e yaptığı gibi. Kağıt üzerinde, o mükemmel görünüyordu.

Onay önyargısı çok can sıkıcıydı.

Luke'a güvenme.

Köpek kusmuğuna geri dönerse, aptal da aptallığına geri döner.

Büyükbabasının en sevdiği diğer sözlerden biriydi bu.

Bir leoparın beneklerini değiştirmesi zordu. Ya da birinin alışkanlıklarından vazgeçmesi.

Luke binlerce yılı cehennemde geçirmişti. Binlerce yılı ruhları toplayarak ve insanları lanetleyerek.

O kötü eğilim hâlâ içindeydi. Elinde olan tek şey, değiştiğine dair verdiği sözdü.

Tıpkı Bert'in ona bir daha canını yakmayacağını söylediği onca kez gibi. Ona asla yalan söylemeyeceğini söylediği onca kez gibi.

Kaç kez ona inanmış ve bunun bedelini ödemişti?

Evet, sonuçta Luke'un cehennemden geldiğini unutmamalıydı.

O ise değildi.

Luke eski haline dönerse, o mahvolurdu. Hepsi mahvolurdu. Bu, insanı ciddiye alan ve korkutucu bir düşünceydi.

Tüm dünya Chick-fil-A'ya taşınmadıkça, onu nasıl durduracağını bilmiyordu.

Düşünceleri, varış noktasına ulaşana kadar durmadan dönüp durdu.

Luke arabayı park eder etmez Helly yeniden ortaya çıktı.

Arabadan inerken, Sorcha İspanyol yosunuyla kaplı bir ağacın yanında küçük siyah bir tabela gördü. "Emmet Park mı?"

"Evet. Şurada birkaç dükkan ve iş yeri var." Çenesini, çok uzak olmayan bir sıraya doğru salladı.

Ama onun dikkatini çeken, üzerlerine sarkan İspanyol yosunuyla kaplanmış çok sayıda ağaçtı.

Muhteşem... tek kelimeyle muhteşem.

Bakışları, hemen önlerindeki kırmızı tenteli beyaz tuğlalı binaya kaydı. "Old Harbour Inn..." O yer hayaletlerle doluydu. Bu mesafeden bile, orada hapsolmuş ruhları hissedebiliyordu. "Sen de benim gördüklerimi görüyorsun, değil mi?"

Luke kaşlarını kaldırdı. "Savannah'ın her yerinde hayaletler var." Daha fazla arabanın park edildiği, aşağıya doğru inen merdivenleri olan demir bir köprünün bulunduğu otele doğru yöneldi.

Her hücresi buradan kaçmak istiyordu. En son ihtiyacı olan şey, bu bölgeyi musallat eden hayaletlere yaklaşmaktı. Burası, New Orleans'ta gittiği bazı yerler kadar kötüydü.

Aslında, bu bölge ona garip bir şekilde o şehri hatırlatıyordu.

Bu düşünceleri ve korkuları kafasından atarak, Luke'u takip ederek demir merdivenlerden aşağıya, sokağa indi... ya da daha doğrusu, bot ya da topuklu ayakkabı giymiş olsaydı bileğini burkacak kadar düzensiz parke taşlarıyla döşeli yola. Neyse ki bu sabah spor ayakkabılarını giymişti.

Luke haklıydı. Buralarda çok sayıda dükkan ve benzeri yer vardı. Burası Savannah'nın daha turistik bölgelerinden biri olmalıydı.

Tıpkı havada yosun ve nemli kayaların kokusuyla birlikte kesinlikle ürkütücü bir his olması gibi. "Burası ne kadar eski?"

Luke omuz silkti. "İki yüz yıldan fazla." Öyle hissediliyordu.

Georgia'nın sıcak güneşi altında bile kollarında ürperme hissetti.

Başka bir otelde son bulan parke taşlı yolun sonuna yaklaşırken, polisin tüm alanı kordon altına aldığını ve River Walk'a giden rampadan trafiğin yukarı veya aşağı geçişini engellediğini gördü. Mavi bir çöp konteynerine ulaşana kadar, arkasında garip bir şekilde yatan cesedi görmedi...

Buna ne ad vereceğini bile bilmiyordu. Bir ara sokak ya da başka bir şey değildi. Sadece, iki açık ferforje kapıyla kapatılmış, ortada duran bir dikdörtgen beton blok alanıydı.

İlk bakışta, çöp konteynerini korumak için yapılmış olduğunu düşündü, ama çöp konteyneri küçük beton blok bölümün dışındaydı ve kapılarda kilit yok gibi görünüyordu.

Ceset, dikdörtgenin ortasında yatıyordu ve çöp konteyneri tarafından neredeyse tamamen gizlenmişti. Bu, öğrencinin durumunun bir öncekinden daha kötü olduğu düşünülürse iyi bir şeydi. Kan, çocuğun altındaki parke taşlarını kaplamış ve yürüyüş yoluna akmıştı.

Luke ceketinin cebinden bir çift lateks eldiven çıkardı.

Bernadette, adli tıp uzmanı cesedi fotoğraflarken onlara katıldı.

"Kurbanı kim buldu?" diye sordu Luke, Bernadette'e.

"Yaklaşık bir saat önce birkaç işçi. Aynı yöntemle işlenmiş gibi görünüyor. Basın köpekbalıkları gibi etrafta dolaşıyor. Üniversite kampüslerinin yakınındaki seri katiller, tüm kurumlar için kötü bir gün anlamına gelir."

"Evet, öyle." Sorcha'ya döndü. "Bir şey gördün mü?"

"Sadece Tim Burton'ın uyuşturucu kaynaklı kabuslarından çıkmış bir şey. İğrenç, bu korkunç. Zavallı..." Öğrencinin

erkek mi kız mı olduğunu anlayamadı. "Çocuk."

Bernadette, Sorch'a'yı olay yerinden uzaklaştırdı. "Eğer kusacaksan, o tarafa koş." Karşı yöndeki oteli işaret etti. "Eğer delilleri bozarsak, yerel kolluk kuvvetleri bir daha bizi olay yerine yaklaştırmaz."

"Kusmayacağım." Umuyordu.

Bernadette ona keskin bir bakış attı. "Şef, mezarlıkta ne yaptığını anlattı."

Elbette anlatmıştı. *Lanet olsun, Elana. Neden?*

"Ben iyiyim. Yemin ederim." Göğsünün üzerinde küçük bir X işareti yaptı. "O ne?" diye sordu Luke.

İlk başta, onun hareketinden bahsettiğini sandı. Ta ki onun beton blok duvara baktığını fark edene kadar.

"Kan sıçraması," dedi Bernadette.

"Hayır," diye fısıldadı. "Sanmıyorum."

Sonra Sorch'a da gördü. Duvarda bir tür desen vardı. Kan, bir tür yıldız gibi görünen şeyden aşağıya damlıyordu.

Gerçekten de neydi bu...

Yaklaşarak kurumuş kana kaşlarını çattı. "Bu bir kar tanesi mi?"

Luke gözlerini kısarak baktı. "Belki. Kan o kadar akmış ki, aslen ne olduğunu anlamak zor."

Bernadette aralarına girdi. "Sadece bir optik yanılsama olabilir. İnsanlar soyut çizimlerde desenler gördüğünde buna ne diyorlar?"

"Pareidolia."

Bernadette, Sorch'a'ya hayretle baktı. "Bunu nereden biliyordun?"

"Beynimin bunu nasıl çıkardığını hiç bilmiyorum. Üniversitede öğrenmiştim ve... Bilmiyorum. Ben bir ucubeyim."

Luke, cesedin etrafında dolaşan, açık bej pantolon ve kısa kollu kırmızı gömlek giymiş adli tıp uzmanına doğru ilerlerken yorum yapmadı.

Zayıf ve uzun boyluydu, koyu renk saçları ve son derece zeki gözleri vardı. "Hey, Jedi. Bunun fotoğrafını çektin mi?" Luke duvarı işaret etti duvarı işaret etti.

“Evet. Ürkütücü, değil mi?” Jedi aralarındaki mesafeyi kapattı. “Tutuklanma olayından dolayı üzgünüm. Parmak izinin kime ait olduğunu onlara söylediğim için kendimi kötü hissediyorum.”

Luke elini kaldırdı. “Önemli değil. Sen sadece işini yapıyordun. Anlıyorum.”

“Teşekkürler. Sen olamayacağını biliyordum. Ama teslim etmek zorundaydım. Parmak izinin oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Ben de. Ama garip olaylarla uğraşıyoruz. Değil mi?”

“Ne kadar doğru.” Jedi’nin bakışları Luke’un ötesindeki Sorcha’ya kaydı. “Sen yeni ortağım olmalısın.”

“Sorcha O’Malley.” Eldivenli elini ona doğru uzattı. Luke elini sıktı.

“Bu çılgınlığa hoş geldin.”

“Sanırım ben zaten buradaydım. New Orleans beni iyi hazırladı.”

“Eminim öyledir.” Bernadette, parlak sarı bir kalemle yere işaretlenmiş son dinlenme yeri olan zavallı öğrencinin yanına yaklaştı. “Kurbanın kimliğini tespit edebildin mi?”

Jedi iç geçirdi. “Leanne Fields. On dokuz yaşında. Çocukların fotoğrafını çekmekten gerçekten bıktım. Bu pisliği yakalayın ve kan dökülmesini durdurun.”

“Çabalıyoruz.”

Sorcha, arkasından gelen derin, erkeksi bir sesle dönüp baktığında, otuzlu yaşlarının başında yakışıklı bir adam gördü.

Baştan aşağı siyah giyinmiş olan adam, ürkütücü bir görüntü sergiliyordu. Ya da Luke dışında herhangi bir erkeğin yanında durmuş olsaydı öyle olurdu.

Kısa siyah saçları hafifçe dik duruyordu ve seksi ve sakin bir havası vardı.

Ona çekici bir gülümseme attı. “Dedektif Rory Corvan, Savannah Cinayet Masası.” Bakışları rozetine kaydı ve kıkırdadı. “Demek sen de hayvanat bahçesi ekibindensin. Zavallı şey.”

“Kes şunu, Corvan.” Luke onun yanından geçti. “O bizim türden delilikleri sever.”

“Sen öyle diyorsan.” Rory, olay yerini inceleyebilmek için öğrenciye yaklaştı. “Görünüşe göre bu adam burada öldürülmüş.”

Jedi başını salladı. “Benim teorim de bu. Berta gelip onay vermesini bekliyorum.”

“Berta mı?” diye sordu Sorcha.

“Kan sıçrama uzmanı,” dedi Rory.

Bu, onun kıskanmadığı bir işti.

O anda onların işini de kıskanmıyordu.

Jedi, Rory ile buluşurken esnemesini zorla bastırdı. “İkisinin de öğrenci olması ve birbirlerinden kopuk olmaları dışında, bu olay bir öncekinden tamamen farklı.”

"Nasıl yani?" diye sordu Rory.

"Birincisi, bu fail kesinlikle bir insan, bir tür hayvan değil. Çok iri ve çok güçlü biri." Yere çömelerek öğrencinin çenesini kaldırdı. "Bu kesikler keskin bir nesneyle yapılmış, muhtemelen bir bıçakla. Elbette, hayvan saldırısına benziyorlar, ama bunlar kesinlikle bir silahla yapılmış, dişler veya pençelerle değil."

Kaşlarını çatarak, Rory yere diz çöktü ve zavallı çocuğun elini eline aldı. "Bu ne?"

Jedi omuz silkti. "Emin değilim. Laboratuvara gidene kadar çıkarmayacaktım, ama istersen, burası senin olay yerin."

Rory, kanlı parmakları nazikçe açarak küçük gümüş bir kolyeyi gösterdi. Hiç şüphesiz bu, saldırganından kapmış olduğu bir hatıra parçasıydı.

Rory kaşlarını kaldırarak Luke'a döndü. "Sen de bunlardan takmıyor musun?"

Luke yanına yaklaşarak kolyeyi elinden aldı. "Benim kolyem birkaç gün önce kayboldu. Nasıl oldu bilmiyorum. Bu bir heptagram. Benimki ise bir heksagram."

Rory ayağa kalkarken gözlerinde şüphe belirdi. "Aradaki fark ne?"

"Benimki altı köşeli. Bu ise yedi köşeli. Dolayısıyla hepta ile heksa arasındaki fark bu. Aralarında *büyük* bir fark var."

Rory çok şüpheli görünüyordu. "Sen öyle diyorsan."

Luke ona keskin bir bakış attı. "Öyle diyorum çünkü doğru." Ellerini beline koyarak Sorch'a döndü. "Çünkü, Siktir git Ken, değil mi?"

Sorch'a kahkahayı bastı, sonra öksürük kriziyle bunu gizledi. Ona bunu nasıl yapabiliyordu? İçeriden gelen şakaların bir suç mahallinde yeri yoktu.

"Bu ne anlama geliyor?" Rory sinirli bir ses tonuyla sordu.

Luke alaycı bir şekilde gülümsedi. "Belli ki biri bilinmeyen bir nedenden dolayı benimle dalga geçiyor."

"Buna inanmak zor." Rory alaycı bir şekilde dedi. "Kim buna cesaret edebilir ki?"

"Herkes gibi benim de düşmanlarım var. Ve bazıları çok uzun zamandır bana ciddi kin besliyor." Rory'nin arkasından, o kehribar rengi gözlerdeki öfkeyi gören Sorcha'ya baktı.

Ne düşünüyorsun? diye sordu ona zihninde.

O bir kar tanesi değil. Kanla boyanmış lanet olası bir peri yıldızı, elindeki kolye de öyle.

Sorcha onun neden bahsettiğini hiç anlamadı, ama daha sonra bakmak üzere kan izinin fotoğrafını çekti. Kafasının içinde değil, dışarıda bunu tartışabilecekleri bir yerde ona bazı sorular sormak için can atıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, peri yıldızı hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu, bu yüzden Luke Rory ile tartışırken Google'da araştırdı.

O ikisinin riskli bir geçmişi vardı ve birlikte içmeye çıkmamaları gerektiği açıktı. Şüphesiz, ikisi de saldırı suçundan hapse girecekti.

Bernadette bile onlara yaklaştı ve Sorcha, Bernadette'in aralarına girerken elini şok tabancasına koyduğunu fark etti.

Buna gülerek, Sorcha arama sonuçlarını gözden geçirdi. Peri yıldızı güzel bir semboldü. New Orleans'tayken, new age, vudu ve okült dükkanlarında zaman zaman görmüştü. Hatta birkaç kitap kapağında bile.

Dürüst olmak gerekirse, ona hiç dikkat etmemişti. Şimdi ise...

Luke bir şey biliyordu ve o muhteşem beyni kurcalamak istiyordu.

"Sizi ayırmam mı gerekiyor?" Bernadette, Rory'yi nazikçe geri çekerek uzaklaştırdı. "Beni patronunu aramaya zorlama, Corvan. Bu konuda işbirliği yapmamız gerekiyor."

Mavi eldivenli ellerini havaya kaldırarak geri çekildi.

Luke ona doğru bir adım attı. Ama Bernadette elini göğsünün ortasına koyarak onu durdurdu. "Sen ve Sorcha bu bölgeyi araştırırsanız nasıl olur?"

Başka bir deyişle, Corvan'dan uzaklaştırılıyorlardı.

Luke'un burun delikleri genişledi. "Peki." Sonra, onun yanına döndü. "Bu konuda bir şey biliyorsun. Anlat."

Luke, başını sallamadan önce polis memurlarına bir göz attı. "Bir tilkinin DNA'sını karşılaştırmaları gerekiyor. O bizim köpeğimiz. Hiçbir türden bir kurt değil."

Kız, onun sözlerine gözlerini kırıştırdı. "Tilki mi? Kitsune gibi mi?"

"Keşke öyle olsaydı." Ona donuk bir bakış attı. "Bu iş sîdhe'ye benziyor." "Bunun Unseelie Sarayı'ndan geldiğini mi söylüyorsun?"

"O kadar basit değil. Evet, onlar ya da diğer gruplardan biri olabilir. Şu anda aklıma gelen, kurbanların sanat öğrencileri olduğu için bir leannán sîdhe olduğu."

"Kafam karıştı. Sadece iki sîdhe sarayı olduğunu sanıyordum. Seelie ve Unseelie."

Yüzünü buruşturdu. "O kadar basit değil. Bunların yanı sıra, ayrılıkçı gruplar ve diğer fraksiyonlar da var. Seelie ve Unseelie'nin daha iyi basın danışmanları var, bu yüzden insanlar onların varlığından haberdar ve tüm perileri bu iki gruba dahil etme eğilimindeler."

İlginç...

Luke'un bakışları onu geçip, onları izlemek için toplanmış küçük kalabalığa yöneldi.

İlk başta, Luke'un neden onlara baktığını anlamadı. Ta ki bir şey dikkatini çekene kadar. Koyu tenli, uzun örgülü saçları olan, olağanüstü uzun boylu ve yakışıklı bir adamdı. Güzelliği ve tavırlarına bakılırsa, onun insan olmadığını düşündü. "Arkadaşın mı?"

"Bazen." Luke, onun yanından ayrılıp, bariyeri koruyan polisler tarafından diğer izleyicilerle birlikte alıkonulan "adamın" bulunduğu rampaya tırmandı.

Luke, polise rozetini gösterdi. "Bu benimle birlikte." "Arkadaşına" onlara katılmasını işaret etti.

Onun peşinden giden Sorcha, tanıştırmayı bekledi, ama Luke isteksiz görünüyordu.

Bunun yerine, Luke ona acı dolu bir yüz ifadesi gösterdi. "Bizi mazur görür müsün?"

"Elbette." Sorcha, Luke'un kendisine neden bu kadar kaba davrandığını merak ederek tepeyi aşağı doğru indi.

LUKE, Sorath'ı yolun yukarısına, neredeyse arabasını park ettiği yere kadar götürdü.

Attıkları her adım, onu daha da şüpheli hale getiriyordu. Sorath, insan dünyasına pek de rahat adımlarla girmiyordu. O da Luke kadar burayı seviyordu; insanlığın kokusu kendisine yapışmadan önce bir an önce girip çıkmak istiyordu. "Neler oluyor? Beni kimin ihanet ettiğini buldun mu?"

"Hayır."

"O zaman neden buradasın?"

Sorath'ın bakışları karanlık ve uğursuz bir hal aldı. "Cehennem'de bir şeyler dönüyor ve bunu hemen bilmen gerektiğini düşündüm."

Luke, Sorath'ın devam etmesini bekledi, ama nedense arkadaşı devam etmedi. "Peki neyi bilmemi istiyorsun?"

"Sanırım Kadim Tarikatlar harekete geçti. Güç için rekabet ediyorlar."

Bu hiç iyiye işaret değildi. Yüzyıllardır aralarındaki ateşkes bozulmamıştı. Sonsuz süren savaşların ardından, Kadim Tarikatlar, kimse diğerlerini boyun eğdirme hırsını yeniden canlandırmayacağına dair bir söz vererek dünyayı aralarında paylaşmışlardı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Phoenix Topluluğu'nun başkanı az önce babanla görüştü."

Luke, Sorath'ın paranoyasına burun kıvrıldı. "Bu hiçbir şey ifade etmez. Eski günleri yad ediyor olabilirler." "Bu farklı, Xynzara.

Hissetmiyor musun?"

"Bana öyle deme," diye homurdandı Luke, adından nefret ediyordu. Ve Sorath'ın söylediklerini inkar etmek istedi, ama... "Gölgeler Kardeşliği hakkında bir şey gördün mü ya da duydun mu?"

"Neden?"

"Sanat öğrencileri ölüyor ve biri onların ruhlarını topluyor. Aklıma leannán sídhe geliyor." Onları yönettiğini sanan o küçük pislikle arasında husumet olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Lanet olası sídhe'ler. İnsanlardan daha kötüydüler. Daha kötüydüler çünkü onları işkence edebileceği Cehennem'e gitmiyorlardı.

Ölümsüz küçük pislikler.

"Burada olan da bu mu?" diye sordu Sorath.

"Evet."

Sorath'ın gözleri kırmızıya döndü. "Bunun için bizi mi suçluyorlar?"

"Sakin ol. Seri katil olduğunu düşünüyorlar." Normal polisler, IA'yı okült konularda danışman olarak görüyordu. Burada gerçek

doğüstü avcılarının varlığı, çoğunun kaldıracabileceğinden fazlasıydı.

İnsanların kendilerini gerçekte neyin takip ettiğini bilmelerine gerek yoktu. Lucifer'in varlığını inkar ederken şeytanı suçlamak.

Bu, dünyadaki en mantıklı şeydi.

Biri ılık çaldı. "Hey, seksi! Beni eve kadar takip etmek ister misin?"

Luke ve Sorath, ikisine de sarkıntılık etmek için arabanın camından sarkan genç bir kadına bakmak için döndüler.

Sorath, arkadaşının kadına şimşek ya da ateşle saldırmak üzere olduğunu ima eden bir hareketle elini kaldırdı.

Luke onun bileğini tuttu. "Halka açık bir yerdesin." "Ne olmuş? Onlara terbiye dersi verilmesi lazım."

"Onlara cehennemde öğret."

"Ben de bunu yapmaya çalışıyordum. Neden onları götürmemi engelledin?"

"Halka açık bir yerdeyiz," diye tekrarlardı. "Kuralları biliyorsun."

Sorath, tıslayarak kolunu Luke'un elinden çekti. "Eskiden daha eğlenceliydin."

"Beni eve götür, o zaman yine eğlenceli olacağım." Sorath'ın tişörtüne ve kot pantolonuna sert bir bakış attı. "Nasıl donmuyorsun?"

"Ben cehennemde doğmadım," diye hatırlattı Luke'a.

"Orada alışacak kadar uzun süre kaldın."

Sorath alaycı bir şekilde güldü. "O kadar sıcağa asla alışamayacağım."

Luke, Sorath'ın yüksek sesle söylemekten kaçındığı şeyi bildiği için başını salladı. Lucifer'in isyanına katıldığına pişman olmuştu. Sorath babasına ne kadar sadık olsa da, melek bir hata yaptığını biliyordu.

Ama Lucifer gibi, bunu asla itiraf etmezdi.

Luke bunu hiç anlamamıştı. Ama gurur, onun

Şehvet ve öfkeydi.

Tabii ki buradaki dondurucu soğuk, şehvetini ciddi şekilde azaltmıştı. Kaynar suda olmadan çıplak kalma düşüncesi ona hiç de çekici gelmiyordu.

En azından Sorcha ortaya çıkana kadar.

Onda olması gerekenden çok daha çekici bir şey vardı ve donma tehlikesine girmeye değebilirdi.

Ve laf açılmışken... kız onlara doğru geliyordu. En son istediği şey, kızın Sorath'ın radarına girmesiydi. Düşmüş melek çok değişken ve algısı çok keskin biriydi.

"Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu Sorath'a. Luke'un ses tonuna kaşlarını kaldırdı. "Gitmemi mi istiyorsun?"

"Seni insanlara açıklamak zorunda kalmak istemiyorum." Sorath'a alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Gözde oluyorsun."

Sorath, Luke'un düşmüş meleği ona tanıtmak istemediğini biliyormuş gibi, Sorcha'ya ilgiyle baktı. "Nasıl isterseniz, efendim. Ama bir şey öğrendim. Remiel'in sürgününüzle hiçbir ilgisi yok." Bunun üzerine arkasını dönüp Delilah'a doğru yöneldi.

Umarım Helly hâlâ oradadır. O, Sorath'ı hiç sevmezdi. Onu görürse, imp'i çığlık bile atabilirdi. Ama Helly kendini savunabilirdi.

Sorcha'ya doğru yürüdü. "Ne haber?"

"Böldüğüm için özür dilerim..." Onun yalnız olduğunu görünce sesi kesildi. "Arkadaşın gitti mi?"

"Yapması gereken işleri vardı." "Peki kimdi o?"

Luke tsk diye ses çıkardı. "Dedektiflik sorularını öğrencilerle ilgili konulara sakla, benim özel işlerime karıştıрма."

Helly, onu kızdırdığını belli eden bir ses çıkardı. "Tamam o zaman. Yani... Rory'nin seninle gerçekten bir sorunu var."

"Farkındayım."

"Neden? Onu ısırdın mı?"

Bu öneriye alaycı bir şekilde güldü. "Asla. Kuduz olmak istemem... ya da bitlenmek."

"Köpek olan sensin," dedi kız, sanki genlerinin yarısını bilmiyor gibi.

"Ve Rory bir kuzgun. Ne demek istiyorsun?"

"Bekle. Anlamadım. O neymiş?"

"Corvus. Corvan... Boş ver. Latinceyi çok iyi biliyorum.

"Neyse, daha ayrıntılı bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Cesedi taşımak üzereler. Ben de onlar taşımadan önce bir kez daha bakmak ister misin diye gelmişim."

"Sanırım ihtiyacım olan her şeye sahibim."

Sorcha, onun tuhaf davranışına ve sinirli ses tonuna keskin bir bakış attı. "Arkadaşının söylediği bir şeye mi takıldın yoksa bana mı kızgınsın?"

"İkisi de değil."

Kafasını yana eğdi. Öyle gelmemiştı. Luke her zamanki neşeli haliyle değildi. İçinde bir şeyler değişmişti ve bu halini hiç sevmiyordu. Bu durum... biraz ürkütücü ve oldukça iticiydi. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Luke, Sorcha'nın sorusuna dişlerini gıcırdatarak yanıt verdi. Bu sözler onu rahatsız etmişti. Kimsenin kendisine yardım etmeye çalışmasına alışık değildi.

Baştan çıkarmak. Kışkırtmak. Eziyet etmek. Tuzak kurmak. Cezalandırmak... Bunlar her zaman olurdu.

Ama yardım etmek asla. Bununla ne yapacağını bilemiyordu. "Çektiğin fotoğrafların bir kopyasını alabilir miyim?" diye sordu. "Tabii. Arabaya bindiğimizde e-posta ile gönderirim."

"Teşekkürler." Luke Delilah'a doğru ilerlerken, ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Biri onu izliyordu ve bu, şehvet dolu rastgele bir kadın ya da erkek değildi.

Bu farklıydı.

Dönerek yavaşça yavaşça yavaşça çalıştı bulmaya
bulmaya kaynağı kaynağını kaynağını rahatsızlığının

Göze çarpan bir şey yoktu ve Sorath gitmişti.

Neredesin, seni piç. Daha da önemlisi, kimsin sen?

"İyi misin?"

Sorcha'ya baktı. "Tabii."

"Bu pek ikna edici bir '*tabii*' değil. Endişelenmeli miyim?"

Dürüst olmak gerekirse, bilmiyordu. Bir şeyler yolunda değildi. Bunu içten içe hissediyordu.

Ve eğer Sorath ateşkesin bozulduğu konusunda haklıysa...

Babası tehlikedeydi.

Neden umursuyorsun?

Çünkü Lucifer onun babasıydı. Ne kadar çürümüş, ruhsuz bir piç olsa da, Luke'un görevi tahtı korumaktı.

Biri, bunun babasını zayıf bir duruma düşüreceğini bilerek onu oyundan atmıştı. Eğer Tarikatlar yeniden savaşmaya başlarsa, bu durum

"Luke?"

Sorcha'yı görmezden geldi. "Helly!"

İblisi anında ortaya çıktı. "Seslendiniz mi, *dominus*?"

"Annemi bul ve onunla görüşmem gerektiğini söyle. Hemen."

Bölüm

On

Sorcha, Luke'un neyi olduğunu hiç anlamıyordu. Tüm neşesi gitmişti. Son derece vahşi bir hal almıştı. Ve doğrusu, bu onu korkutuyordu.

İlk kez, içindeki iblisi gördü. Acımasız ve soğuktu.

Soğuk.

Ve onun bu haldeyken onunla yalnız kalmak, istediği en son şeydi.

"Bernadette'le birlikte ofise geri döneceğim."

O tek kelime etmedi.

Peki o zaman. O, gerçekten de onun tanıdığı Luke değildi.

Onun bu yönünü... sevmemişti ve neredeyse koşar adımlarla parke taşlı caddeden aşağı, Rory ve Bernadette'in Jedi ile işlerini bitirdikleri yere geri döndü.

Bernadette onu görünce kaşlarını çattı. "İyi misin?"

Pek sayılmaz. Kabul etmek istediğinden çok daha fazla sarsılmıştı.

"Seninle ofise dönebilir miyim?"

"Ben doğrudan ofise dönmüyordum. Luke..."

"Ben seni götürebilirim," dedi Rory, Bernadette'in sözünü keserek.

"Yani, sakıncası yoksa?"

"Harika olur. Teşekkürler."

Rory, telefonunu cebine koymadan önce ona başını eğdi, sonra Jedi ile özel olarak konuşmak için yanına gitti.

Bernadette ona bakmaya devam etti. "İyi olduğundan emin misin? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun diyebilirdim, ama bu *senin* için pek geçerli değil, değil mi?"

Sorcha, Bernadette'in de güçlerini bildiğini fark edince derin bir nefes aldı. "İyiyim." En son yapmak istediği şey

ikinci gününde Luke hakkında şikayet etmek değildi. Özellikle de onun neyi olduğunu bilmediği için.

Belki de bu normaldi.

Her halükarda, onun da duyguları olabilirdi. Sadece onun duygularının bu kadar yoğun olmasından nefret ediyordu.

Rory yanına döndü. "Arabam bu tarafta." Onu tepeye doğru götürdü ve yolu geçip Houston Caddesi'ne çıktı; orada, başka bir otelin önüne, sivil siyah Dodge Charger'ını park etmişti. *The Brice*. Sarı tenteli siyah restoranla tezat oluşturan, pırıl pırıl beyaz sıvayı çok sevdi. Muhtemelen kalmak için güzel bir yerdi.

Ve büyük olasılıkla onun bütçesini aşan bir yerdi.

"Ortağın nerede?" diye sordu Rory kapıyı

"Bugün hasta. Elimizde personel eksikliği var, o yüzden tek başımayım."

"Üzgünüm." Rory kapıyı arkasından kapatırken Sorcha arabaya bindi.

Nedense kendini biraz garip hissediyordu ve nedenini bilmiyordu.

Kariyerinin büyük bir bölümünü her türden memur ve müfettişle geçirmişti.

İçişleri Birimi'nden farklı olarak, son görev yaptığı karakol çok büyüktü. Bazen olay yerindeki insanları tanırdı, ama çoğu zaman ortağından başka kimseyi tanımadan oraya giderdi.

Öyleyse neden şimdi bu kadar

gergindi? Hiçbir fikri yoktu.

Rory arabaya bindi ve ona nazik bir gülümseme gösterdi. "İyi misin?" "İyiyim."

Adam ona tsk diye ses çıkardı. "İyi derken *iyi* demek istemezsin. Bir şeyin seni üzdüğünü anlayabiliyorum. Dur tahmin edeyim... boyu yaklaşık iki metre, yükü ise okyanus aşırı bir yolcu gemisinden bile fazla mı?"

Kadın burun kıvırdı. "Bu senin şaka anlayışın mı?"

"Evet, küçük sohbetlerde olduğu kadar espri yapma konusunda da berbatım. Kız kardeşim hep cenazeci olmam gerektiğini söylerdi. Belki de olmalıydım. O zaman daha az ceset görürdüm."

"Ah."

"Aynen öyle." Arabayı çalıştırdı ve kaldırımdan uzaklaştı. "Savannah'da ne kadar süredir bulunuyorsun?"

“Hayır.”

“O zaman muhtemelen Pirate’s House’u bilmiyorsundur, değil mi?”

Kadın onun neden bahsettiğini hiç anlamadı. New Orleans’ta korsanlar çok önemliydi, özellikle Jean Lafitte ve ünlü hayduttan adını alan Bourbon Caddesi’ndeki bar. “Hangi korsan?”

Bryan Caddesi’ne sola döndü.

Sorcha, bir park daha görünce kaşlarını çattı. “Bu şeyler şehrin her yerinde mi?”

“Ne gibi şeyler?” “Küçük parklar.”

“Meydanları mı kastediyorsun? Evet, Savannah meydanlarını çok sever.” Bir sonraki kavşakta durdu. “Ve caddenin karşısındaki yer de Pirate’s House.”

Sorcha, geçtikleri diğer birçok binaya benzeyen eski gri binaya baktı. “Oh, bir restoran mı?”

“Evet, ve Savannah’daki en eski binalardan biri. Eğer bu tür şeyleri seviyorsan, hayaletli bir yer. IA için çalıştığına göre, seviyorsundur herhalde.”

“Bazen. Gerçekten hayaletli mi?”

“Seni oraya yemeğe götüreyim, kendin görsün.”

Sorcha buna ne cevap vereceğini bilemedi. Uzun zamandır kimse ona çıkma teklif etmemişti. Aslında çok uzun zamandır.

İlk içgüdüğü onu reddetmekti. Bert’ten sonra, flört dünyasıyla hiçbir ilgisi olmak istemiyordu. Artık bu konuda kendine güvenmiyordu. Bert yalan söyleme ve aldatma konusunda o kadar iyiydi ki, romantik ilişkilerden soğumasına neden olmuştu.

Yine de...

Sanki şeytanın oğluyla çıkabilecekmış gibi değildi. Ve çok uzun zamandır kimse kapısını çalmamıştı.

Belki de tekrar denemenin bir zararı olmazdı.

Rory, o sessizce kararsız kalırken ona dönüp baktı. “Daha yeni tanıştığımızı biliyorum, ama pek boş vaktim olmuyor ve çoğu kadın işimden dolayı sorun yaşıyor.”

“Sorun değil. Anlıyorum. Ben de aynı sorunu yaşıyorum ve evet, seninle orada akşam yemeğine çıkmayı çok isterim.”

Rory'nin keyfi anında yerine geldi. "Cumartesi saat altıda mı?" "Tabii. Sana adresimi mesaj atarım."

Bunun onu neden bu kadar gergin yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Nedenini biliyorsun.

Her şey Bert'e dönüyordu. Bert, erkeklere karşı olan güvenini neredeyse tamamen yok etmişti. *Bunu benden almana izin vermeyeceğim.* O piç her şeyi elinden almıştı. Bert'in hayatının geri kalanını da mahvetmesine izin vermeyecekti.

O, Bert'in her şeyi mahvetmeden yeni bir başlangıç yapma şansını hak ediyordu. Özellikle de Bert'in onu yıkmayı ve hayatındaki mutlu anları lekelemeyi ne kadar sevdiğini düşünürsek. Sanki Bert, ona acı çektirdiğinde ancak o zaman zevk alabiliyordu.

Neden böyle bir canavarla çıkmıştım ki?

Kız kardeşi yüzünden. O zamanlar ailesi çok parçalanmıştı. Hâlâ öyle olmadıkları söylenemezdi. Yine de Siobhan'ın ölümünün ardından Sorcha zayıf ve muhtaç bir haldeydi; gerçek kişiliğinin sadece bir kabuğu gibiydi. Bir günü bile atlatmak zordu.

Bert, onu sisin içinden çıkaran efsanevi parlak zırhlı şövalye gibi hayatına girmişti. Ona kederden başka bir şey hissettirmişti.

En azından başlangıçta, onu bir armağan olarak gördüğü zamanlarda.

Ama ayağa kalkıp gerçek haline döndükçe, Bert kin dolu birine dönüşmüştü. Yapışkan. Kötü ve iğrenç.

Onu yıkıp tekrar zayıflatmaya çalışan, alüminyum folyo giymiş bir pislik. Kime güveneceğini bilemez hale gelene kadar onu manipüle eden biri. Meğer onu hiç umursamıyormuş. Her şey her zaman onunla ilgiliymiş. Onun kendisine tapmasını istemiş. Yaptığı her şeyi, egosunu ve kendini beğenmişliğini beslemek için yapmış.

"Peki... şey, okumayı sever misin?"

Rory'nin sorusu, Sorcha'yı düşüncelerinden ve bir daha asla düşünmek istemediği bir canavardan uzaklaştırınca, Sorcha güldü. "Sohbet etmekte pek iyi değilsin, değil mi?"

"Hiç de değil. Bu yüzden dedektif olmayı seviyorum. Gereksiz sohbetler yapmadan, konuyla ilgili sorular sorarım."

"O zaman cumartesiye kadar sana dosyamı gönderirim."

O gülümsedi. "Şaka yapıyorsun, ama bunu senden isteyebilirim."

Gölerek, tabletine bir not aldı. "Ofisime döner dönmez sana bir kopyasını gönderirim."

Rory, kasabadan geçerken birkaç dakika sessiz kaldı. Sorcha, onun keyfini bu kadar aniden bozan şeyin ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. "İyi misin?"

Derin bir nefes verdi. "Evet. Sadece dikkatli olmanı istiyorum ve bunu söylerken kontrolcü bir pislik gibi görünmeye çalışmıyorum."

"Senin pislik olduğunu düşünmüyorum, kontrolcü ya da başka bir şey olsan da, ve ben her zaman dikkatliyim."

"Ciddiyim, Sorcha. Luke'un ortağın olduğunu biliyorum, ama onda bir şey var... O yaklaştığında beynimdeki tüm alarmlar çalmaya başlıyor. Sanki o kötü bir şey gibi. Evet, bunun ne kadar aptalca geldiğini biliyorum, ama lütfen tetikte ol."

Gerçeğe ne kadar yakın olduğunu bilseydi keşke. "Dikkatli olacağım. Söz veriyorum."

Rory ofislerinin önüne park etti. "Tamam. Cumartesi görüşürüz."

"Kesinlikle." Arabadan indi ve Rory'nin uzaklaşmasını izledi.

Infernal Affairs'ta yine tuhaf bir gün. Bu da ona, kaç kadının daha olay yerinde randevu teklifi aldığını merak ettirdi. İşte bu, Google'da aramayacağı bir istatistikti. Her halükarda, cevap onu üzecekti.

İçini çekerek, ofisinin bulunduğu IA bahçesine açılan zemin kat kapısına doğru yürüdü.

Luke'u neyin üzdüğünü hâlâ bilmiyordu. Ama aslında onu pek tanıımıyordu da.

Belki de nazik Luke sahte olanıydı. Belki de az önce geride bıraktığı savunmacı pislik, onun normal haliydi.

Bert gibi.

"Kafamdan çık!" Avluya açılan kapıyı açtığında, Christian'ı şok olmuş bir ifadeyle orada buldu.

"İyi misin?" diye sordu.

Öfkeli patlamasını duyduğunu fark edince yanakları kızardı. *Belki de gerçekten Tourette sendromum var...* Bu da ona, bununla başa çıkanlara yepyeni

saygı duydu. Neyse ki, kendininkini kontrol edebiliyordu.

Çoğu zaman.

"Bir pisliğin sesini yansıtıyorum. Medyum olmanın laneti."

Chris başını salladı. "Anlıyorum. Dün gördüğün gibi, ben de halka açık yerlerde kendiliğinden aptalca şeyler patlatırım. Genellikle beni takip eden pislige tepki olarak. Saygılar." Az önce onun içinden çıktığı kapıya doğru yöneldi.

Sorcha onun gidişini izledi. Nedenini bilmiyordu, ama Chris'i gerçekten seviyordu.

Aslında, şu ana kadar tüm iş arkadaşlarını seviyordu. Hepsi iyi insanlardı... ve cinlerdi. Helly ise bir başınaydı.

Luke'u nasıl sınıflandıracağını bilmiyordu. Özellikle bugün, ama belki de Bert'e benzemiyordu, sadece kötü bir gün geçiriyordu. Herkese Bert'in gözlüğünden bakmayı bırakmalıydı.

"Sana kazanmana izin vermeyeceğim." Bahçeyi geçip ofisine girerken bu sözü tekrar etti. Bu şeytani kovmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı, son nefesini verene kadar.

Kapıyı açtığı anda, Luke'un ona cömertçe verdiği şeyi tekrar görünce nefesi kesildi. Bert hiç bu kadar düşünceli olmamıştı. O bir şey verdiğinde, bunu istediği bir şeyi elde etmek içindi. Hiçbir şey "sırf öyle" diye yapılmamıştı.

Tek bir pislik anı yaşayan herkes, Bert gibi kalıcı bir pislik değildi. Kendini bunu hatırlamaya zorlayacaktı.

Çantasını ve tabletini kapısının yanındaki beyaz sandalyeye bırakıp masasına gitti ve oturdu. Sorcha, sandalyesinin ne kadar rahat olduğuna bakıp memnuniyetle iç geçirdi. Bel desteği mükemmeldi. Yastıklama tam kıvamındaydı, sanki bir bulutun üzerindeymiş gibi hissettiriyordu. "Seni affediyorum, Luke."

Bu, onun açısından gerçekten düşünceli bir jestti.

Arkasına yaslandı ve akıllı tahtasını açıp onunla oynamak için masasından uzaktan kumandayı aldı.

"Hey! Kes şunu! Bana dirsek atıyorsun!" Yüksek sesli bir tıslama duyuldu. "Bunu yapacaksan dişlerini fırçala."

"Bana basıyorsun!"

Her ses farklı birine aitti. Bazıları erkek, bazıları kadındı. Hepsinin boğuk, başka dünyadan gelmiş gibi bir homurtusu vardı.

"Bu da ne böyle?" Sorcha ayağa kalkıp, seslerin geldiği Luke'un ofisiyle ortak duvarına doğru yürüdü. "Merhaba?"

"O kim?" diye fısıldadı içlerinden biri. "Şşş!
Belki gider."

"Gürültü yapan sensin!"

Daha fazla fısıltı ve şikayet sesi duyuldu. Ve sesler kesinlikle duvarın içinden geliyordu.

Sorcha dolabın kapısını açtı ama içinin tamamen boş olduğunu gördü. İçinde bir askı bile yoktu. Öyleyse kim konuşuyordu ve ses tam olarak nereden geliyordu?

"Merhaba?" diye tekrar denerdi. "Kim var
burada?" "Boo! Biz hayaletiz."

"Biz hayalet değiliz, seni aptal."

"O bunu bunu bunu Beni beni beni Boo! Boo!
Korkunç hayaletler."

"Hayaletler kendilerine hayalet demez! Ne kadar aptalsın sen?"

Bir diğeri öfkeyle homurdandı. "Senin aptalca liderliğini takip etmek bizi bu tuzağa düşürdü. Bir daha asla senin peşinden hiçbir yere gelmeyeceğim."

"Beni dürtmeyi
kes!" "Boynuzlara
dikkat et!"

"Kuyruğuma dikkat
et!"

Sorcha cebinden telefonunu çıkardı. Elana okulda toplantıda olduğu için Bernadette'i aradı.

"Alo?"

"Selam, Bernadette. Ben Sorcha. Ofisimdeyim ve..." "Kiminle konuşuyor?"

"Şşş! Sanırım telefonda."

"Şimdi başını belaya soktun. Bizi ispiyonluyor. Hepimiz başımız belaya girecek." "Benim başım belada değil. Ben hiçbir şey yapmadım."

"Sen de konuşuyorsun, değil mi? O zaman sen de bizim yaptığımızı yapıyorsun." "Kıyamet! Umutsuzluk! Bana ıstırap yağsın!"

Bernadette kulağına gülmeye başladı.

Sorcha hiç de eğlenmemişti. "Sanırım bunun ne olduğunu biliyorsun?"

"Oh evet. Senin dolabından geliyor, değil mi?"

"Evet. Nedir bu?"

Bernadette, onu sinirlendirmeye başlayacak kadar gülmeye devam etti.
"İnsanların dolaplarında iskelet sakladığını bilirsin, değil mi?"

"Bu deyimi biliyorum, evet."

"Eh, senin partnerin dolabında iblisler saklıyor. Gerçek, canlı iblisler."

Sorcha tam bir şaşkınlık içinde orada durdu. Tabii ki Luke dolabında iblisler saklıyordu. Neden olmasın ki? Bu düşünceye gülerdi, ama kavga eden... iblisler hâlâ kavga ediyorlardı.

"Bana dokunma!"

"Sana dokunmadım."

"Sana değil, Envee. Bana dokunmayı kes, Dohlar."

"Keşke sana dokunsaydım. Üzerime nefesini üfleme. Kokuyorsun!" "O zaman uzaklaş."

"Gidecek yerim yok." Bernadette daha da yüksek sesle güldü.

"Cidden mi, Bernadette? Bu hiç komik değil." Sorcha da kendi hırıltısını çıkardı. "Bunlar her zaman bu kadar gürültücü mü?"

"Bilmiyorum. Ofisim aşağıda değil. Ama Luke'un eski ortaklarını çılgına çevirdiğini biliyorum."

Sorcha bu sözleri duyunca midesi düğümlendi. "Ortak kelimesinin sonuna s ekledin. Geçen yıl kaç tane ortağı oldu?"

"Seni de sayarsak? Beş."

Beş... bir yılda. Beş. Dolaptan çıkıp kapıyı kapattıktan sonra kapıya yaslanırken bu sayı kafasında yankılandı. Beş. Dörtten fazla demek.

Bir yılda...

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Luke, anlaşılması zor biri gibi davranmayı sever. Ve şahsen, bunun rol olduğunu sanmıyorum."

Harika. Gerçekten harika.

Ve ben New Orleans'taki dairemi sattım.

Zaten bunun bir önemi yoktu. Zaten oraya geri dönebilecek durumda değildi. O köprüyü sadece yakmakla kalmamış, nükleer bomba atmış ve dumanı tüten kalıntıları üzerinde marshmallow kızartmıştı.

Yine de Georgia'ya taşınma kararından pişmanlık duyuyordu.

Bu yeni bir başlangıç. Yeni bir iş. Yeni arkadaşlar. Orayı seveceksin. Ne kadar harika olacağını bir düşün. Babasının bu iyimserliği yüzünden onu öldürebilirdi.

Biri dolabının duvarına vurdu. "Hey, insanlar? İçeriden biri bizi dışarı çıkarabilir mi? Zor değil. Buraya gelip o topuzlu şeyi çevirmeniz yeterli. Önce kilidi açın, sonra çevirin. Çok minnettar oluruz."

"Gerçekten minnettar oluruz! Para mı istiyorsunuz? Adım Dohlar olabilir ama size bolca para verebilirim."

"Sana sonsuz hayat
vereceğim!" "Çişim var!"

Bernadette o kadar çok gülüyordu ki, Sorch'a onu boğmak istedi

"Neden ben?" diye sordu Sorch'a tavana doğru.

"Ortağını vurdun."

Bernadette'in sözleri üzerine nefesini keskin bir şekilde içine çekti. "Ne?"

"Oh, hadi ama. Dün benim şirketin

. Hiçbir şey gözümünden kaçmaz. Seninle tanıştığımda ne yaptığını biliyordum. Sadece itiraf edip etmeyeceğini görmek istedim."

"Peki o zaman. İstifa ediyorum."

Bernadette tsk etti. "Hayır, istemeyeceksin. Benim gibi, sen de buraya aitsin ve bunu biliyorsun. O şeytanları dışarı çıkarmaya bakma. Bence onlar çılgına dönerse işler gerçekten kötüye gider."

Öyle mi düşünüyorsun?

"Hayır, yapmayız. Uslu dururuz."

"Biz iyi şeytanlarız. Bize bir şans ver." "Hala tuvalete gitmem lazım!"

Sorch'a, içlerinden birinin gerçekten tuvalete gitmesi gerekebileceğinden endişelenerek inledi. "Yardımın için teşekkürler, Bernadette. Sonra konuşuruz."

"İyi şanslar." Sorch'a telefonunu masasına fırlatırken Bernadette telefonu kapattı.

Şeytanlarla dolu bir dolap...

Tek bir sorusu vardı. "Hepiniz oraya nasıl girdiniz?" "Kandırıldık."

"Lanetlendik."

"Bir aptalı takip ettim."

"Aynadan buraya çağırıldık ve burada mahsur kaldık."

"Tuvalete gitmem gerekiyordu ve yanlış kapıyı açtım."

O kadar çok cevap vardı ki, aralarında bir tanesi tavuğu kovalarken dolaba girdiğini iddia ediyordu. Söylediklerinin hangisinin doğru olduğunu, ya da hiçbiri doğru mu, hiç bilmiyordu.

Luke'un müziği bu kadar yüksek sesle çalmasına şaşmamalı. Muhtemelen onların sesini bastırmaya çalışıyordu. O da kendi müziğiyle bunu yapmaya çalıştı.

İmkansızdı. Özellikle özgürlük talep ederek duvarlara vurduklarında çok gürültü çıkarıyorlardı.

Bu yüzden kanıt panosuna geçti ve onu nasıl kullanacağını anlamaya çalıştı. Aslında düşündüğünden çok daha basitti. Daha da iyisi, Luke onun incelemesi için çok sayıda kanıt girmişti ve ikisinin de bilgilere erişip paylaşabilmesi için hesaplarını birbirine bağlamıştı.

Bu hoştu.

Hoş olmayan neydi? İki ceset. Ruh yok. Biri öldürüldü ve başka bir yere taşındı. Diğeri ise oldukça halka açık bir yerde, her an yakalanabilecekleri bir otelin tam karşısında öldürüldü. Belli ki bu, onlar için bir endişe kaynağı olmamıştı.

Bu küstah suçlu kimdi?

Ailelerinin asla görmemesi için dua ettiği o korkunç görüntülere yüzünü buruşturdu. Duruşmalarda en çok nefret ettiği şey buydu. Kurbanları seven insanların yüzlerindeki ifadeler. Sevdiklerinin korkunç bir şekilde öldürülüp terk edildiği bir suç mahalli fotoğrafının son anısı olmasını hak etmeyen insanlar.

Bu doğru değildi ve insan dünyasında işlerin bu şekilde yürüdüğü gerçeğini lanetledi.

"Keşke daha iyi bir adalet sistemimiz olsaydı." Çünkü o da her gün onların yaşadığı aynı acıyı içinde taşıyordu. Kimse böyle bir ıstırapı paylaşmak zorunda kalmamalıydı.

Ve bu tür zulümleri işleyenler için gerçekten bir Cehennem olduğunu kesin olarak bilmek, ona olması gerekenden çok daha fazla yardımcı oluyordu.

Aileler ve sevdikler bu hayatta adalet bulamayabilirlerdi, ama bir sonraki hayatta adalet yerini bulacaktı. Ve bunun için Luke'a, hatta onun berbat babasına bile sonsuza dek minnettar olacaktı.

Ama onun görevi, onlar hayattayken ve bunu kendi gözleriyle görebilecekken adaleti sağlamaktı. Bunu hak ediyorlardı.

"Düşün, Sorch, düşün," diye fısıldadı kendi kendine, iki masum öğrenciye bunu yapan canavarın zihnine girmeye çalışırken. Tahtasına bir çocuk daha eklenmeden suçluyu bulmak zorundaydılar.

Aklına sürekli gelen tek şey şuydu: Neden birini hayvan saldırısı gibi gösterip diğerini göstermemişlerdi? Katil planladıklarını yapamadan önce biri ikinci cinayet mahalline rastlamış mıydı?

Yoksa bu, kafalarını karıştırmak için kasıtlı olarak mı yapılmıştı? "Bir geçit açmaya çalışıyorlardı."

O derin, yumuşak ses düşüncelerine müdahale edince Sorch çıkılık attı. "Aman Tanrım!"

"Uh, kesinlikle hayır. O koca adama karşı çıkmaya bile kalkışmazdım. Onun sorumluluklarından da hiç almak istemem." Luke ofisinin kapısını kapattı ve ona yaklaştı. "Sana az önce olanlar için özür dilemek istedim. Normalde öyle davranmam. Pislikler beni sinirlendirir ve içimdeki en kötü yanları ortaya çıkarır."

"O zaman pislik olmamaya çalışırım."

Başını sallayarak, elindeki pembe kağıt hediye çantasını ona uzattı.

Sorch kaşlarını çattı. "Bu ne?"

"Aptallığımı telafi etmek için bir 'ben pisliğin tekiyim' hediyesi." Bu sözler onu olması gerekenden çok daha fazla etkiledi.

Ona gülümsedi. "Teşekkür ederim, ama seni çoktan affetmişim."

"Teşekkür ederim, ama henüz bana teşekkür etme. Sana aldığım şeyi

."

"Sanmıyorum." Sorch üstündeki altın rengi kağıdı çekip çıkardı ve içinde bir şişe Butterducks Merlot, pralin, turtle ve divinity şekerlemelerinin bulunduğu kırmızı-beyaz çizgili bir kutu ile birkaç küçük poşet Byrd's kurabiyesi buldu. "Sormalı mıyım?"

Luke kayıtsızca omuz silkti. "Savannah'ın en iyilerinden bazıları. Byrd's kurabiyeleri ve Savannah's Candy Kitchen'dan tatlılar olmadan şehirde bir gece daha geçirmeni isteyemezdim. Ve Butterducks en iyi şarapları yapıyor."

Bu inanılmaz derecede tatlı ve düşünceli bir davranıştı. Ama Bert de eskiden böyle şeyler yapardı.

Kurabiyeyi senin için aldım. Bert'in en sevdiği sözüydü. Lanet olası piç, istediği şeyleri alır, sonra da sadece başkalarını düşünen bir fedakârmış gibi davranırdı.

Asıl gizli şeytan oydu.

Çekil önümden, pislik! Onu ve onun acımasızlığını düşünmekten bıkmıştı.

Luke boğazını temizledi. "Senden tek istediğim, yapmamam gereken bir anda patladığım için beni affetmen, Sorchia. Öfkeli biriyim ama normalde kendimi daha iyi kontrol ederim ve öfkemin beni ele geçirmesinden nefret ederim. Ben babam değilim. Sebepsiz yere insanlara bağırmaı sevmem."

"Sorun değil. Benim de biraz kötü bir öfkem var ve buna uygun bir ağzım da. Yani, aynı şeyi yaptığımda sana hediye almak için nereye gideceğimi bilmem için Butterducks, Byrd's ve Savannah's Candy Kitchen'ın adreslerini paylaşman gerekecek."

O kıkırdadı. "Her şeyi yediğim için bu konuda sorunum yok... ama dondurma bana en çok iyi geliyor."

"Gerçekten mi?" Soğuktan nefret ettiğini düşünürsek, onun yemek isteyeceği son şeyin bu olacağını düşünürdü.

"Evet. Yediğimde kığım donuyor ama cehennemde yok. Çok sıcak. O yüzden eve dönmeden önce doya doya yemeye çalışıyorum."

Bu mantıklıydı. Zavallı şey.

Çantayı masasının yanındaki yere koydu ve radyonun sesini kısıdı. Ortam şimdi ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Dolap ekibinden tek bir ses bile gelmiyordu.

Luke'tan mı korkuyorlardı? Yoksa başlarına bir şey mi gelmişti?

"Herhangi bir ilerleme var mı?" diye sordu Luke, notlara göz atarken

"Hiçbir ilerleme yok. Ama bir şey keşfettim."

Kaşlarını kaldırarak ona döndü. "Nedir o?"

"Şeytanlarla dolu dolabını bana açıklamak ister misin?"

Bölüm On Bir

Luke'un yüzünde yavaşça, şakacı bir gülümseme yayıldı, sonra dolabına dönüp yüksek sesle konuştu. "Siz pisliklerden hanginizi önce öldüreyim?"

Dolaptan çılgınlık ve kargaşa yükseldi. "Ben bir şey demedim!"

"Ben değildim, patron."

"Dohlar'ı öldür! O gitmeli."

"Kapa çeneni, Envee. Onu al. O işe yaramaz."

Luke yumruğuyla duvara vurdu. "Kesin şunu, şeytanın dölü." Anında sessizliğe büründüler.

Kız haklıydı, Luke'tan korkuyorlardı. "Peki, içeride kaç kişi var?"

Bunu düşünürken yüzünü buruşturdu. "Aslında emin değilim. En az bir düzine. Belki iki... ya da daha fazla."

"Ve onlar senin ofis dolabında mı yaşıyor?"

"Şey, evet," dedi savunmacı bir tavırla. "Onları daireme hapsetsem beni delirtirlerdi."

"Ama neden dolaba hapsedildiler ki... neden?"

Luke omuz silkti. "Neden olmasın? Onları serbest bırakmamı mı istiyorsun?" "Duruma bağlı. Tehlikeli mi?"

"Duruma bağlı," diye tekrarladı. "Onlar iblis. Düşük seviyeli, kabul, ama yine de iblis. Serbest bırakıldıklarında çılgına dönme eğilimindeler. Neye bulaşacakları belli olmaz. Orijinal *Ghostbusters*'ı izledin mi hiç? Muhtemelen ona çok benzeyecektir. Muhtemelen daha da kötüsü."

Kesinlikle korkunç. Ve bu, onun asıl sorusuna hala cevap vermiyordu. "Neden buradalar?"

"Biz onun evcil hayvanlarıyız."

“Seni seviyorum, efendim!”

“Bizi çok seviyor. Bize zarar vermeyin!”

“Kurabiye istiyorum!” Bu ses, az önce tuvalete gitmek isteyen iblisinkine benziyordu.

Ona kızgın bir bakış attı. “İnsanların kedileri ve köpekleri vardır. Bizim ise iblislerimiz. Babam benim iyi tarafımda olmak istediğinde, bana yeni bir tane gönderirdi. Ve Helly gibi, onlar da bana son derece sadık oldukları için cehennemden çıkıp peşimden geldiler.”

“Hav, hav!”

"Miyav!"

“Mee, mee.”

"O bir koyun, aptal."

"İnsanların koyunları var."

"Hayır, yok."

“Evet, beslerler. Uyumak için onları sayarlar.” “Kak, kak!”

Luke gibi, o da şeytanları görmezden geldi. "Peki onlara ne yediriyorsun?" Onların dilendikleri kurabiyeler dışında.

Gözleri mutlak bir korkuyla doldu. Luke'un yüzünde hiç görmeyeceğini düşündüğü yeni bir ifade vardı. "Onları asla, asla besleme. Sadece dolapta tut ve asla serbest bırakma."

“Ama sıkılıyoruz, efendim!”

“İyi. Öyle kalın.” Sorcha'ya baktı. “Sıkılmadıkları zaman, eşyaları mahvediyorlar. Ayakkabı dükkanında serbest bırakılmış bir sürü köpek yavrusu gibi. Çiğ etin önündeki piranhalardan bile beterler.”

“Ben senin en sevdiğinim, *dominus*. Birkaç dakikalığına dışarı çıkamaz mıyım? Uslu duracağıma söz veriyorum.”

“Ve yalan söylüyorlar,” dedi Luke.

Sorcha tüm bunlardan hâlâ kafası karışmıştı. “Yani sürekli dolabında takılıyorlar mı?”

“Aslında değil. Orası bir geçit. Vahşi Sürüsü cehenneme dönebilir, ama nedense orada takılmayı ve beni delirtmeyi tercih ediyorlar.”

Aniden, iblisler hep bir ağızdan a cappella şarkı söylemeye başladılar.

Melodiyi anlaması bir saniye sürdü. “Bu *Hallelujah* mı?”

"En sevdikleri şarkı. Sen de nefret etmeye başlayacaksın. Sanırım bunu çoğunlukla Delilah'ı kızdırmak için yapıyorlar. Sırf bu yüzden onları koymuyorum."

Onların harika bir koro oluşturduğunu kabul etmek zorundaydı.

Luke duvara tekrar vurdu. "Tamam, dalkavuklar. Kesin şunu." Son bir ses, son bir "*Hallelujah*" söyledi.

Luke gözlerini devirdi. "O Envee. Her zaman şansını zorlar ve Helly'nin en iyi arkadaşıdır. Asla, *ama asla* ikisini bu dünyada birlikte baş başa bırakma. Felaket olur."

"Bunu bilmek iyi oldu. Bilmem gereken başka sürprizler var mı?"

"Umarım yoktur, ama bugünün gidişatına bakılırsa... Bahse girebiliriz."

"Ben de bir kurabiye alabilir miyim?" diye yalvardı iblislerden biri. "Snickerdoodle!"

"Çikolata parçacıklı en iyisidir!"

Luke konuşmadan önce duvarına kuru bir bakış attı. "*Losyonu cildine sür, yoksa yine hortumla ıslatırım.*"

İnanılmaz bir şaşkınlık içinde kalan Sorcha, bir dakika boyunca kıpırdıyamadı. "Az önce *Kuzuların Sessizliği'nden* alıntı mı yaptın?"

"Korku filmlerini seviyorlar. Ve şimdi çalışabilmem için sessiz olmaları gerekiyor."

"Jingle bells..." sözler kısa bir homurtuyla bitti, ardından bir boğuşma başladı.

"Onu kızdırma yoksa televizyon izleyemeyiz. Şşş!"

Luke bıraktı içinden uzun uzun, sinirli nefes "Bu sanki dondurma ve pasta ziyafetinden sonra kafeinli küçük çocukları güdmek gibi."

Belki, ama nasıl göründüklerini öğrenmek için can atıyordu. Aklından türlü türlü görüntüler geçiyordu.

"Onların bir fotoğrafı var mı?"

"Neden o sırtlanların resmini isteyeyim ki?"

"Onlar senin evcil hayvanların. İnsanlar genellikle evcil hayvanlarının fotoğraflarını paylaşmayı sever."

"Hmm. Bunu hiç düşünmemiştim. Ama merak ediyorsan..." Dolabının kapısını açtı, parmağını şıklattı ve duvar şeffaflaştı.

Duvara en yakın olan iki iblis çılgık attı, sonra ellerini yüzlerine kapattı.

"Çıplakım!" Kadın iblis aslında çıplak değildi. Dar kırmızı bir kazak ve ona uyan bir etek giyiyordu. Kısa boynuzlarıyla uyumlu

kıvırcık sarı saçları ve kısa boynuzlarıyla gerçekten de güzeldi. "O Envee," dedi Luke iç çekerek.

Üç tanesi daha onu kenara itti, böylece çocuklar ya da pencerede zombiler gibi kendilerini duvara yapıştırabildiler. Kırmızı gözlü ve boynuzlu sevimli bir erkek, ağzını duvara dayayıp yanaklarını şişirdi.

"Hey, patron! O kurabiyeleri paylaşır mısın?" Bu, siyah saçlı, kırmızı boynuzlu ve kırmızı gözlü sevimli bir genç kızdı.

"Xesbeth," dedi Luke, Sorcha'ya. "Çok sevimli görünüyorlar, değil mi?" "Öyle."

Parmağını şıklattı ve kızlar gölge canavarlara dönüştü. Sorcha nefesini tuttu. "Gerçekte böyle mi görünüyorlar?"

"Evet. Ve kokuyorlar."

"Hayır, kokmuyoruz!"

"Kokuyorsunuz." Sanki bir iblis diğerini itmiş gibi bir ses çıktı. "Sen daha kötü kokuyorsun!"

Şimdi, dolapta kesinlikle bir arbede çıkmıştı; bu yüzden görebildiği kişiler arkasını dönüp kavga edenlere bağırmaya başlamıştı.

"Yeter!" Luke yumruğuyla duvara iki kez vurdu ve duvar tekrar opak hale geldi. "Git Sorath'ı rahatsız et."

"Tamam."

Sonra sessizlik oldu.

Sorcha uzun ve rahat bir nefes aldı. "Onlar başa çıkması zor çocuklar."

"Biliyorum. Keşke babam sayısını tutsaydı ve evcil hayvanlarımın da normal yaratıklar gibi son kullanma tarihi olsaydı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onlar asla ölmezler. İnan bana, denedim."

Beklemediği bir şey duyunca kaşları yukarı kalktı. Bunun hangi kısmı onu daha çok rahatsız ettiğinden emin değildi. İblislerin ölümsüz olması mı, yoksa Luke'un onları öldürmeye çalışması mı? "Tanrı dışında her şeyin ölebileceğini söylemiştin, değil mi?"

"Öyle dedim. Ama bu, bunu başarmanın kolay olduğu anlamına gelmez. İblisler öldürülebilir. Sadece dolabımdakiler için henüz bir yol bulamadım. Henüz."

Buna ne cevap vereceğini bilemeyen kız, yavaşça başını salladı. "Ben şimdi işime döneceğim."

"İyi olur." Luke paltosunu daha sıkı sardıktan sonra, kadının boşlukta olduğunu sandığı yere oturdu.

Ama tam oturduğu anda, tahtı andıran siyah ofis koltuğu altında belirdi.

"Güzel. Keşke ben de yapabilsem. Birkaç kez onurumu kurtarırdı."

O şakacı bir şekilde burnunu kırıştırdı. "Düşmene izin vermeyeceğim, Sorcha. Seni yakalayacak bir sandalye olmasını her zaman sağlayacağım."

Bu sözler ona olması gerekenden daha fazla anlam ifade ediyordu ve o, onun ne kadar inanılmaz derecede seksi görüldüğünden hızla zihnini uzaklaştırıp davalarına yöneldi. "Duvardaki peri yıldızı... ne düşünüyorsun?"

"İlk aklıma gelen leannán sídhe oldu."

"Tanrı seni korusun."

Onun şakasına iç çekerek, kaşını ovuşturdu, sonra açıkladı. "Kökenleri periler, Yunan müzelerine benzerler. Bir sanatçı bulurlar ve ona ilham verirler."

İki öğrenci de sanat öğrencisi olduğu için bu mantıklı geliyordu. "Normalde insanları parçalarlar mı?"

"Evet, yaparlar. Bu onların işidir. Hedeflerinden ihtiyaç duydukları şeyi emerler ve onları şiddetli bir şekilde öldürürler. Ayrıca şekil değiştiricilerdir."

"Dur tahmin edeyim. Tilki şekline girmeyi severler mi?"

Adam başını salladı. "Bazen."

"Ruhları alıyorlar mı?"

"Alabilirler." Ama sesinde buna pek inanmadığını gösteren bir ton vardı.

"Peki?"

"Yeni bilgiler, bunun Gölge Kardeşliği'nden bir mesaj olabileceğini düşündürüyor... Sídhé aristokrasisinin seçkin bir grubu."

"Neden üniversite öğrencilerini öldürmek istesinler ki?" diye sordu.

"Normalde umurlarında olmazdı. Ama bu olayda beni rahatsız eden bir şey var."

Kız burnunu çekti. "Bu konuda beni rahatsız eden pek çok şey var."

Kadının ihtiyacı olan uzaktan kumandayı kullanmak yerine elini kullanarak ekranındaki dosyaları kaydırды. Kan lekesinin olduğu dosyaya geldiğinde, onu daha iyi görebilmesi için büyüttü.

Merkezinde bir yazı gördüğünde ağzı açık kaldı.
Büyütülmedikçe görülmesi imkansızdı. "O ne?" "Xynzara."

"Bu ne anlama
geliyor?" "Bu benim
doğum adım."

Bölüm On İki

Sorcha bir adım geri attı ve masasının kenarına çarptı. Bu, ekstra dengeye ihtiyacı olduğu için iyi oldu. "Neden kurbanımızın kan sıçramasının içine senin adın yazıyor?"

"Keşke bilseydim."

Aklı karışmıştı. "Öğrenci adını nereden biliyordu?" "Bilmesi imkansız. Bu bilgi kamuya açık değil."

Gerçek adımı çok az sayıda yaratık biliyor. Ve bunu yapan kişi, benim dikkatimi çekmek istemiş olmalı."

"Neden?"

"Hiçbir fikrim yok." Ayağa kalktı ve ekrana yaklaştı. "İngilizce ve sizin alfabenizle yazılmış. Bunu yapan kişi, insanların da okuyabilmesini istemiş."

"*Sizin* alfabeniz mi?"

Başını salladı. "Cehennem'de kullandığımız farklı bir yazı sistemi var. Cadılar ve diğer gruplar için de aynı şey geçerli."

"Yani Yunanca ya da Çivi Yazısı gibi değil mi?" "Neden onları kullanalım ki?"

"Sinir bozmak için mi?"

Sanki başı ağrıyormuş gibi parmaklarını burun köprüsüne bastırdı. "Bunda bir parça doğruluk payı olsa da, biz uzun zaman önce kendi alfabemizi yarattık." Parmağıyla ekrana tuhaf bir sembol dizisi çizdi. İlki bir göze benziyordu. Sonraki, tamamlanmamış bir yıldız, ardından şekilsiz bir E, tuhaf bir W ve sonra da gerçek bir yıldız gibi görünüyordu. Anlayamadığı bir şey ve son olarak beş köşeli bir yıldız... Bunlar, adındaki A harfleri olmalıydı.

"Çok güzel."

"Bir insan bizim harflerimizi bilseydi, adımı böyle yazardı." Sonra bunları tuhaf bir şekilde dönüştürdü. "Bu, bizim yazımızı kullanan bir cehennemli tarafından adımın nasıl yazılacağıdır."

Evet, bu çok farklıydı. Bunlar runeler ya da simya sembolleri değildi. Daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. "Yani bu sana bir mesaj değil."

"Hâlâ öyle olduğunu düşünüyorum. Bunu yapan her kim ya da her ne ise, bana tuzak kurmaya çalışıyor. Beni Cehennem'den attıran aynı pislik mi acaba diye merak ediyorum."

"Neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

"İşte soru bu, dedektif. Neden *yapsınlar* ki?"

Yüzündeki sert ifadeye bakılırsa, bunu yapan kişiye ne yapmayı planladığını tahmin edebiliyordu. Gördüğü o neşeli Luke artık yoktu.

Bu, kan isteyen şeytani ortağıydı.

"Kızmayacağına söz verirsen sana bir şey sorabilir miyim?"

Cevap vermeden önce kaşlarını çatı. "Tabii."

"Xynzara ne anlama geliyor?"

"İsyanın Kılıcı. Annem, babamın varisi olmamı istediği için bana bu ismi vermişti."

Bu rahatsız edici bir düşünceydi. "Cehennemi ele geçirmek gibi mi?"

"Dediğim gibi, her şey öldürülebilir. Ama ben babamın tahtını hiç arzulamadım. Bu yüzden de büyüdüğümde beni varisi olarak atamayı kabul etti. Ona karşı asla bir saldırı düzenlemeyeceğimi biliyordu." Dolaba doğru eliyle işaret etti. "Küçük iblis ordumu zar zor idare edebiliyorum. En son istediğim şey, babamın sürekli uğraştığı baş ağrısı. O bunu sonsuza kadar kendine saklayabilir, ben de o dramın hiçbir parçasını miras almak istemediğim için her zaman onun arkasını kolladım."

"O zaman neden seni Cehennem'den kovdular?"

Ona kızgın bir bakış attı. "Evet. Sorunu anladın mı?"

Evet, anladı. "Yani sence biri Lucifer'i devirmeye mi çalışıyor?"

"Bilmiyorum. Sırf eğlence olsun diye bana bunu yapabilecek bir sürü düşmanım ve kardeşim var. Yine şu eski "*Siktir git, Ken*" lafı.

Korkarım ki haklısın ve biri onun tahtını ele geçirmek için geliyor. Ama neden beni, aslında hiçbir tehdit oluşturmadığım bu yerde suçluyorlar?"

Keşke bir cevabı olsaydı.

Luke'un telefonunda *Hell's Bells* çaldı. Zil sesine yorum yapmadan telefonu açtı ve hoparlöre aldı. "Teivel."

"Neden beni öldürdün?"

Sorcha'nın nefesi kesilirken, Luke'un yüzü soldu. Ne?

Luke'un gözleri tehlikeli bir şekilde karardı. "Kimsin sen?"

"Kim olduğumu biliyorsun. Neden beni öldürdün?"

"Ben kimseyi öldürmedim ve saçmalıklarına tahammülüm yok."

Ses hıçkırmaya başladı. "Senin istediğini yaptım. Neden bana acı çektiğinin halde gülüyordun?"

"Siktir git!" Telefonu kapattı, sonra Sorcha'ya döndü. Gözleri artık kehribar renginde değildi. Daha önce hiç görmediği kadar ateşli bir kırmızıydı. Bu gözler parlamıyordu. Dönüyordu.

"Helly!" diye gırtlaktan gelen bir sesle homurdandı.

Kız anında ortaya çıktı ve onun halini görünce bir an durakladı. "Evet, efendim?"

"Telefonumdaki son aramanın nereden geldiğini bul."

Başını sallayarak, karanlık bir sis haline geldi ve telefonunu kapladı.

Bu da iz sürmenin bir yoluydu. Şahsen, o daha geleneksel yöntemleri tercih ediyordu.

"Bunu kaptana ya da Bernadette'e söylememiz gerekmez mi?"

"Onlara neyi söyleyelim? Taciz edildiğimi mi?"

"Takip ediliyorum ve tuzağa düşürüldüm. Bunu bilmeleri gerek." "Ne yapabilirler ki?"

Haklıydı. Bu insan işi değildi. Sıradan bir ölümlü, normal dünyanın çok ötesinde olan birine nasıl yardım edebilirdi ki?

"Bir sorum var ve lütfen bunu yanlış anlama. Sadece gerçekleri öğrenmeye çalışıyorum. Son zamanlarda kimseyi öldürdün mü?"

Ona attığı bakış çok sert ve keskin bir bakıştı. "Hayır."

"Tamam. Sinirlenme. Sadece neden senin öldürdüğünü söylediklerini merak ediyorum dediğini merak ediyorum."

"Gerçekten bilmiyorum." Ses tonundaki ve yüzündeki samimiyet ona onun masum olduğunu gösterdi.

"Sadece nefes al, Luke. Bunu atlatacağız. Peşinde olanı bulup bunu durduracağız."

Luke, gözlerinde gördüğü ve sesinde duyduğu o kararlılığa hayran kalmıştı. Ama o bir insandı.

Ne yapabilirdi ki?

Kanaması mı?

Öfkesi doruğa çıktı ve onu kontrol altında tutmak için tüm gücünü kullanması gerekti. Etrafındaki her şeyi havaya uçurmaktan daha fazla hoşuna gidecek bir şey yoktu. Tsunami büyüklüğünde bir öfke patlaması yaşamak. Ama bu hiçbir şeyi çözmezdi.

Daha da kötüsü? Sorcha'yı korkuturdu.

Sorcha elini uzattı ve Luke'un elinin üzerine koydu.

Ve hayatında ilk kez, sakinleşti.

SHADDIX, doğduğu gün babasından hediye olarak aldığı küçük şeytana tuhaf bir bakış attı. "Dikkatli ol, Enos. Yoksa kanatlarının olduğu yerden kütükleri söküp atarım."

Enos anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. "Ne dedin?"

İmpi başını salladı. "Hiçbir şey, *domina*. Sadece karnım guruldadı."

Tabii... Shaddix, canavara bakışlarını daralttı. "Vücudunu kontrol et."

"Evet, *hanımefendi*."

Ona alaycı bir bakış atarak, gerçek bir arkadaşlık arzuladı. Şu anda evcil hayvanlar onu hiç ilgilendirmiyordu. Artık babasının gözdesi olduğu için değil. Yeni kazandığı güç bağımlılık yapıcıydı.

Luke nasıl olur da bundan şikayet edebilirdi?

O, konumunu asla hak etmemişti. Hiç takdir etmemişti.

Ama ben hak ediyorum...

Odasından çıkıp, babasının hükümdarlığını denetlediği ateşli çukura doğru yöneldi.

İki metreden uzun boyuyla Samael, aşırı ve mutlak bir güzelliğe sahip bir yaratıktı. Bir zamanlar saf altından olan kanatlarının uçları artık siyahlaşmıştı ve o, kanatlarını ince, kaslı vücuduna katlamıştı. Uzun sarı saçları, mükemmellikle yontulmuş yüzünü çerçeveliyordu. İronik bir şekilde, saç rengi ve çok daha soluk teni dışında, Luke'un tıpatıp aynısıydı.

Ve buz mavisi gözleri.

Ama dudaklarının, gözlerinin, çenelerinin ve burunlarının şekli her açıdan aynıydı. Hatta duruşları bile.

Shaddix o kibirden her zaman nefret etmişti. Babası öyle davrandığında bu onu rahatsız ederdi. Luke ortaya çıktığında...

O, hak etmediği bir piçti. Kelimenin tam anlamıyla.

O safkan bir melekti. Babasının neden böyle bir mutant yarattığı tercih ettiğini asla anlayamayacaktı.

Samael, solgun, ürkütücü bir adamın yanında duruyordu. İnsan derdi, ama o tamamen insan değildi. Kan ve safra kokuyordu.

Vampir. O eşsiz kokuyu her yerde tanırdı.

Babası ona bakıp gülümsedi. "Ah, kızım.

Shaddix, buraya gel ve Antoine Dufresne ile tanış."

Yaklaşarak, başını yabancıya doğru eğdi. Onun kendisiyle eşit mi yoksa daha üstün mü olduğunu öğrenene kadar, onunla konuşmaya niyeti yoktu.

Vampir, babasına somurtkan bir bakış attı. "Oğlunun senin sağ kolun olduğunu sanıyordum?"

Samael'in kanatları açılırken gözleri öfkeli bir kırmızıya dönüştü.

Dufresne, yanlış bir konuya değindiğini çok geç fark etti. "Affedin beni, lordum. Yanlış bilgilendirilmiş olmalıyım."

Samael'in kanatları tekrar sırtına yapıştı, ama gözleri parlak kırmızı kalmaya devam etti. "Shaddix bu konuyla ilgilenecek."

"O da nedir?" diye sordu kız.

"Blackthorn Tarikatı, tarikattan kaçan bir kızını arıyor."

Shaddix babasına kaşlarını çatı. "Bu bizi neden ilgilendirsin ki?"

Dufresne de ona kaşlarını çattı. “En önemli müttefikiniz olarak, onu bulmak için bir cehennem köpeği ödünç almayı umuyorduk.”

“Neden kurtadamlarınızdan ya da diğer şekil değiştiricilerinizden birini kullanmıyorsunuz?” Elbette onlar da aynı işi görürlerdi ve kabul etmesi çok daha kolay olurdu. Cehennem köpekleri, onun onları tahammül etmesini zorlaştıran iğrenç bir kibirle gelirdi.

Babası, sorusundan pek memnun görünmüyordu. “Açıkçası, kadının peşinde olduklarını bilmesini istemiyorlar. O, kendi türlerini arayacaktır. Bir cehennem köpeğinden sakınması aklına gelmez.”

Shaddix, babasının onu aptal gibi gösteren o ses tonunu kullanmasından her zaman nefret etmişti. Bunu başkalarının önünde yaptığında ise iki kat daha fazla nefret ediyordu.

Babasının Luke'u utandırdığı hiç olmamıştı. O küçük pislik her şeyden paçayı sıyrıyordu.

Öfkesi o kadar büyüktü ki, burun deliklerinden buhar çıkmamasına şaşırılmıştı. Ama bunu belli etmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Aksi takdirde babasının öfkesi daha da artacaktı.

Lucifer, kendisine meydan okuyan kimseye tahammül edemezdi.

Aslında, daha çok buna tahammül edemiyordu ve kızın en son istediği şey, babasının ona sataşmaya başlamasıydı.

"Bay Dufresne'yi ben hallederim, baba. Bana güvenebilirsin." "O zaman seni bununla baş başa bırakayım." Anında ortadan kayboldu. Dufresne ona kaşlarını kaldırdı. "Luke'a ne oldu?" "Kardeşim hakkında ne biliyorsun?"

"Babanın biriyle görüşmesi nadirdir. Bu yüzden işlerimi hep Luke ile hallettim."

Çünkü babası vampirlere ya da pek kimseye saygı duymuyordu. “Luke artık onun güvenini kaybetmiş durumda.” Babasının paranoyası sayesinde. Hâlâ Luke'u Cehennem'den kovduğuna inanamıyordu.

“Bu ne anlama geliyor?”

“Ne yazık ki, kardeşim artık burada hoş karşılanmıyor.”

Konu bu kadar ciddi olmasaydı, vampirin gözlerindeki inanamama ifadesi komik olabilirdi. “Sanırım onun yerini sen alıyorsun.”

Shaddix başını salladı. “Evet.”

Kafasını ona doğru eğdi. "Kardeşini kaybettiğin için başın sağ olsun."
"Teşekkür ederim. Onu özledim." Aslında pek özlemiyordu, ama bunu kimsenin bilmesine gerek yoktu.

"Nereye gittiği hakkında bir fikrin var mı?"

Bu soru, ensesindeki tüyleri diken diken etti. "Neden soruyorsunuz?"

"Merak."

"Bu, insanları genellikle belaya sokar. Özellikle de vampirleri... ve kedileri."

Gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdi. "Dikkatli olacağım."

"Öyle yapmalısın ve endişelenme. Kardeşimin nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Kovulduktan sonra ortadan kayboldu."

Dufresne, karşısındaki düşmüş meleğin ne tür bir oyun oynadığından emin değildi. Bir şeyler saklıyordu. Sadece ne olduğunu bilmiyordu.

Ama bunun bir önemi yoktu. Şu anda çok daha acil sorunları vardı.

"Lütfen benim için bir cehennem köpeği çağırır mısınız?"

"Elbette." Parmaklarını şıklattı.

Meleklerin yanında, uzun boylu, güzel, koyu tenli ve kehribar rengi gözlü bir kadın ortaya çıktı.

Shaddix'i görünce gözleri öfkeyle parladı. "Bunun anlamı ne?" diye homurdandı.

"Babam, vampire yardım etmemizi istiyor. Bu doğrudan bir emir olduğu için, bunu yerine getirmek için en uygun kişinin sen olduğunu düşündüm."

Cehennem köpeğinin burun delikleri genişledi. Melek, o kadar büyük bir öfkeye karşı nasıl bu kadar kayıtsız kalabiliyordu, Antoine hiç anlamıyordu. O kadar uzakta olmasına rağmen korkmuştu. "Sen bana emir veremezsin."

Antoine bu köpekle daha önce hiç karşılaşmamıştı, ama kız korkunçtu.

Melek ya inanılmaz cesurdu ya da daha büyük olasılıkla aptaldı.

Shaddix omuz silkti. "Yardım et ya da etme. Umurumda bile değil. Ama etmemeyi seçersen, babama emirlerini reddettiğini haber vereceğim." Sonra, Lucifer'in yaptığı gibi bir anda ortadan kayboldu.

Cehennem köpeğiyle baş başa kalan Antoine ne yapacağını bilemiyordu. En son istediği şey, onun öfkesini üzerine çekmekti.

Köpek, ona doğru döndü ve tehditkar bir bakış attı; bu bakış, Antoine'ın bağırsaklarını neredeyse gevşetecek kadar korkutucuydu.

"Merhaba," dedi, onunla dost olmaya çalışarak.

Ne yazık ki bu onu hiç yatıştırmadı. "Kimsin sen, vampir?"

"Antoine Dufresne."

Bu, kadının kehribar rengi gözlerindeki öfkeyi biraz azalttı. "Seni duydum. Oğlumun arkadaşısın."

"Oğlunuz

mu?"

"Luke."

Antoine bunu nasıl yorumlayacağını bilemedi. Luke'u tanıdığı onca yüzyıl boyunca, annelerinden hiç bahsetmemişlerdi. Nedense, Luke'un annesinin ya öldüğünü ya da başka bir melek olduğunu varsaymıştı.

Ama bir cehennem

köpeği... İlginç.

"Buraya Luke için geldim. Onunla konuşmayı umuyordum."

"Neden?" Kadın pek konuşkan değildi, bu da canavarın ürkütücü havasını daha da artırıyordu.

"Kayıp bir kızım var. Kaçırıldığını söylemek isterdim, ama daha çok bir insana aşık olduğumu düşünüyorum ve kimse fark etmeden onu geri getirmem gerekiyor."

Bu, cehennem köpeğini şaşırtmış gibiydi. "Neden onun mutlu olmasını istemeyesin ki?" Ne kadar basit bir soru. Keşke o kadar kolay olsaydı.

"Vampirler ve insanlar birbirine uymaz. Yani, onlardan beslenmek sorun değil, ama onlarla yaşamak olmaz. O, en kutsal kurallarımızdan birini çiğnedi."

Cehennem köpeği başını salladı. "Anladım. İnsanlardan beslenmek sorun değil, ama asla birini yanımızda tutmamalıyız."

İşin aslı bundan çok daha fazlasıydı. Mesele sadece Amandine'in kurallarını çiğnemesi değildi. Herhangi bir insanla birlikte olmak hepsini tehlikeye atıyordu. Kural olarak, insan ırkı onların varlığından asla haberdar olmamalıydı.

Asla.

Ve yüzyıllardır onları güvende tutan bir kuralı çiğnemesi yetmezmiş gibi. Hayır. Kızı, Phoenix Topluluğu liderinin oğluyla birlikte olmuştu; tam da ateşkes yaptıkları grup.

Yüzlerce yıldır, grupları savaş halindeydi. Her iki taraf için de kanlı ve maliyetli bir savaştı.

Ta ki vampirler, Phoenix lideriyle, vampirlerin insanlarla çiftleşmesini ve sıradan insanların varlıklarını öğrenmesini kesin olarak yasaklayan bir ateşkes yapana kadar.

Buna karşılık, Phoenixler, kendi üyeleri de dahil olmak üzere, insanların vampirleri avlamasını engelliyordu. Dahası, türünü gizlemeye yardım ediyorlardı ve bir grup insan onları bulursa, vampirlerin huzur içinde yaşayabilmesi için Phoenixler bu sorunu hallediyordu.

İki yüz yılı aşkın bir süredir, halkı hayal bile edemedikleri bir huzur yaşamıştı. O piç Stoker onları gün ışığına çıkardıktan sonra bile, yine de gizli kalmayı başarmışlardı. Ateşkes, kendi çocuklarını dünyaya getirmelerini engelliyordu, ama dolaşan aptal çeteler tarafından avlanmadan yaşamanın getirdiği huzur için buna değmişti.

En savunmasız oldukları gündüz saatlerinde evlerinin yakılmasından.

Ve aptalların, onları öldüreceğine aptalca inanarak kazık saplamasından.

Hiçbir vampir bu ateşkesin sona ermesini istemiyordu.

Eğer Tarikatının herhangi bir üyesi bunu öğrenirse, kuralı ihlal ettiği için kendi kızını öldürmesini talep edeceklerdi. Sekiz yüz yıl önce kurtarmak için vampir olduğu o kızı.

Kız, onun hayatıydı. O, kızının ölümüne neden olmayı reddetti. "Lütfen kızımı bulmama yardım et."

Cehennem köpeği başını ona doğru eğdi. "Bir çocuğu koruma ihtiyacını anlıyorum. Onu bulmanızı sağlayacağım."

"Teşekkür ederim."

"Nereden başlayacağın hakkında bir fikrin var mı?"

Adam başını salladı. "İkisi de Savannah Sanat ve Tasarım Üniversitesi'nde okuyor."

Bölüm On Üç

"

Öğrencilerin fotoğrafları elimizde."

Luke, ofisinin kapısında duran Sorcha'ya bir göz attı. "Fotoğrafları yükledin mi?"

"Klasöre."

"Teşekkürler." Luke dosyayı açtı, sonra katledilmiş kızların tahrip edilmemiş yüzlerini görünce nefesini tuttu.

Sorcha içini çekerek ofisinin kapısını kapattı ve yanına geçti. Onun baş döndürücü kokusunu içine çekmemek için elinden geleni yaptı. Deri kokusu ve tanımlayamadığı tatlı bir duman kokusu. Sırf bu koku bile onu ısırmak için can atmasına neden oluyordu.

Düşüncelerini o konudan uzaklaştırmaya çalıştı. "Biliyorum. Çok üzücü. Birbirlerine o kadar benziyorlar ki, kardeş olabilirler."

Luke ayağa kalktı ve ekrana yaklaştı. "Dikkatimi çeken bu değil."

"O zaman ne?"

Elini kaldırıp ekranın önünde salladı. Güçlerini kullanarak, iki öğrenci kimliğinin ortasına üçüncü bir fotoğraf yerleştirdi. Öldürülen kadınlar gibi, bu kadının da uzun siyah saçları ve gözleri vardı. Kot pantolon, yeşil kazak ve kahverengi ceket giymişti. Görünüşleri o kadar benziyordu ki, kolayca akraba olabileceklerdi.

Bu durum giderek bir seri katil vakasına benziyordu.

Sorcha duyulur bir şekilde nefesini tuttu. "Bu da başka bir açık dava mı?"

Adam yavaşça başını salladı. "Bu Amandine Dufresne. En güçlü gizli tarikatlardan birinin liderinin kızı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana daha önce onlardan bahsetmiştim. Temelde tüm dünyayı yöneten gizli örgütler."

"Sanırım *Ancient Aliens*'ın bu bölümünü izlemiştim."

O, onun alaycı tavrına gözlerini devirdi. "O program sandığından çok daha doğru."

Sorcha yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Söylediklerine saçmalık diye bağırarak istedi, ama nasıl yapabilirdi ki? O şeytanın oğluydu. Gizli topluluklar hakkında bir şey bilen biri varsa, o da Luke'du... şeytan. "Bu örgütler tam olarak kimler?"

"Eminim Illuminati'yi duymuşsundur."

"Elbette."

"Onlar gerçek ve çok büyük bir insan grubu. Bir de Gölge Kardeşliği var. O da elfler ve sîdhelerden oluşuyor."

Sorcha, onun söylediklerinden başı dönüyordu. "Harika. Bilmem gereken başka mide ülseri yapıcı gruplar var mı?"

"Muhtemelen."

"Peki Noel Baba'nın kendi grubu var mı?"

Ona sırtarak baktı. "Ukala olma."

"Üzgünüm. Sana inanıyorum. Sadece bunu kafamda oturtmak biraz zor."

"Biliyorum. Bu yüzden insanlar onların varlığından haberdar olmasın diye her türlü çabayı gösteren gizli topluluklar."

Şaka değil. Dünya zaten yeterince kaotikken, eğer herkes perilerin ve diğerlerinin gücü olduğunu ve ipleri elinde tuttuğunu bilseydi, durumun ne kadar daha kötü olacağını hayal bile edemiyordu. "Mantıklı. Lütfen devam et."

"Yüzyıllar önce, Masonlar Phoenix Topluluğu'nu kurdu ve genellikle Dragon Topluluğu ile çatıştılar."

"Şekil değiştirenler mi?" "Hayır. Triadlar."

Bu onu şok etti. "Çin mafyası gibi mi?"

"Evet, ama bu özel mezhep, onları IA'ya uygun kılan bazı özel yeteneklere ve dostlara sahip."

Bu da onların psişik yetenekler, şekil değiştirenler, cambionlar ya da kim bilir başka nelerle dolu olduğu anlamına geliyordu. "Harika! Burada çalıştığım ve tüm bu eğlenceli varlıklar hakkında bilgi edindiğim için çok mutluyum."

"Biliyorum, ve bir sonraki grubu daha da seveceksin."

Daha kötüsü ne olabilir ki?

Ah, dur, bir Kelt paranormal grubu. "Lucky Charms Society mi?"

"Hayır. Yıldız Efendileri."

Sorcha kahkahayı bastı. Ta ki Luke'un bu durumdan hiç hoşlanmadığını fark edene kadar; bu durumda bu gerçekten gerçek olmalıydı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Luke yavaşça başını salladı. "Eski uzaylı astronot teorisyenleri onlarla çok eğlenirlerdi. Onlar, Dünya üzerinde hak iddia etmek isteyen çeşitli dünyalardan gelen temsilcilerden oluşuyor. Sence BM Uzay İşleri Ofisi'ni neden kurdular?"

Başı dönüyordu, masasının önündeki siyah süet koltuğa oturdu. "Ama grubun adı Yıldız Efendileri mi?"

"Kimse onların yaratıcı olduklarını söylemedi." "Hayır, ama biraz kibirli."

"Tekrar söylüyorum, onlar bu dünyadan değiller. İnsanlığı, bir araya toplayıp kafese kapatmak istedikleri bir parazit olarak görüyorlar. Onları uzak tutmak zor oldu, ama şu ana kadar diplomasi ve anlaşmalar işe yaradı."

Bu, kadına içini ısıtan ve huzur veren bir his verdi. "Sence E.T.'ye bir telefon alırsak, evlerine dönüp Dünya'yı rahat bırakırlar mı?"

"Denedik ama başaramadık."

Çenesi düştü. Tabii ki denemişlerdi. Bu durum giderek daha da gerçek dışı geliyordu. "Peki ya diğer Tarikatlar?" diye sordu, cevaptan korkarak.

"La Quinta Columna."

"İspanyolca mı?"

"Yaklaşık. Aztek ve Maya. İngilizcede Beşinci Kol olarak bilinirler."

"Harika. Sırada ne var?"

"Kız kardeşler of Kız Cauldron kız bazen bazen bazen "Magespawn."

"Neden Magespawn?"

"Erkeklerden bazıları ve Tarikat'ın diğer üyeleri, 'kız kardeşler' olarak anılmaktan biraz rahatsız oluyorlar. Daha cinsiyet ayrımı gözetmeyen bir lakap istiyorlardı."

"Peki Gölgeler Kardeşliği'ndekiler buna bir şey demiyor mu?"

Luke omuz silkti. "Bu grupları kuran ya da onlara katılan ben değilim. Bu konuyu atalarıyla ve üyeleriyle konuş."

"Peki. Kaç kişi kaldı?"

"Infernal Order gibi birkaç tane daha var..."

"Baban mı?"

"Öyle sanırsın, ama hayır. O grup Tapınak Şövalyeleri tarafından kuruldu ve onların torunları tarafından yönetiliyor."

Tapınak Şövalyeleri. Onların dünya meselelerine karıştıklarını bilmeliydi. "Aralarından Oak Adası'nın sırrını bilen var mı?" Sormadan edemedi.

"Muhtemelen. Ayrıca, yakında senin yayın izleme bağımlılığın hakkında ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor."

Sorcha buna itiraz ederdi, ama o haklıydı. Hulu ve Netflix'in sunduğu her şeyi izlemekle çok fazla zaman harcıyordu. *Amazon Prime'dan bahsetmeye bile gerek yok.* "Peki. Babanın kendi grubu var mı?"

"Elbette var. Circle of Fyre."

Bu mantıklıydı. "Bu biraz fazla açık değil mi?"

"Infernal Order kadar değil."

"Anladım. Bilmem gereken, gözden kaçırdığımız başka bir grup var mı?"

"Sadece Order of Blackthorn." Ekranındaki resimleri işaret etti. "Bu yüzden bunun bir seri katil tarafından yapıldığını düşünmüyorum."

"Neden? Kurbanların hepsi birbirine benziyor. Mantıklı ve basit bir yöntem."

"Evet, ama Blackthorn Tarikatı'nın varisini öldürmek çok daha mantıklı."

Olabilir, ama o henüz o noktaya gelmeye hazır değildi. Bunun doğası gereği insani bir mesele olmasını ve doğaüstü güçler arasındaki bir rekabet haline gelmemesini gerçekten istiyordu. "Düşüncelerini bana anlatır mısın?"

"Birkaç hafta önce Amandine'e rastladım. Gece geç saatlerde bir kafede bir arkadaşıyla ders çalışıyordu, o yüzden pek önemsemedim. Yani, yanlış anlama, garipti. Ölümsüz bir varlık yerel bir üniversitede derslere mi katılıyor? Elbette sonsuzluk sıkıcı olabilir. Bana sorarsan dersler kadar sıkıcı değil. Ama ben kimim ki bu tuhaflığı yargılayayım? Her neyse, şimdiye kadar bunu aklımdan çıkarmıştım. Şimdi ise şunu düşünüyorum

ya suçlumuz Amandine'i yakalamaya çalışıyorsa ve diğerleri bir hataysa? Bu, cesetlerin durumunu açıklardı."

"Nasıl yani?"

"Blackthorn Tarikatı, daha sıradan doğaüstü yaratıklardan oluşur. Vampirler, kurtadamlar, öcüler, vesaire."

"Peki Amandine ne?"

"Vampir. Onları öldürmek zordur. Ama kanlarını akıtıp bedenlerini parçalarsan, yenilenemezler."

Haklıydı. Bu, aşırı şiddeti açıklardı. "Ama kalplerine kazık saplamak daha hızlı ve kolay olmaz mıydı?" Çok daha az kanlı olacağından bahsetmiyorum bile.

Luke, yoktan bir şişe su yaratıp açtı ve bir yudum aldı. "Film ve kötü televizyon programlarını izlemeyi bırak. Hiçbir şey *o kadar* kolay öldürülmez... şey, belki bir Daimon. Ama onların işaretleri de hep göğüslerinin ortasında değil, ve o işarete kazığı saplarken bir Dark-Hunter'ın gücüne sahip olsan iyi olur, yoksa tek yapacağın şey Daimon'u kızdırmak olur."

Sorcha, tabletine bununla ilgili bir not alırken gözlerini genişletti. "Daimonlar... işaretlerini delmeliyiz. Ben tenis ayakkabısı giymediğim sürece vampirleri kazığa oturtma."

Luke yanına geldi. "Aynen öyle. O kazıkları alıp sana aynısını yapma eğilimindedirler."

Kafasından geçen görüntüye irkildi. "Ah. Not aldım. Ama bunların birbiriyle nasıl bağlantılı olduğunu hâlâ anlamıyorum."

Luke elindeki su şişesiyle fotoğrafları işaret etti. "Şunlara bak. Birbirleriyle kolayca karıştırılabilirler."

"Doğru. Peki?"

"Amandine'i bulabilmen için sana onun bir fotoğrafı verilseydi..."

"Onları karıştırmak çok kolay olurdu." Sonunda onun ne demek istediğini anladı. "Ama neden onları öldürüp suçu sana atmak istesinler ki?"

"Ben babamın varisiydim. Gizli gruplar arasında bir savaş başlatmak isteseydin..."

"Bir örgütün varisini öldür ve suçu başka bir örgütün varisine at."

Suyu bir kenara koyan Luke, yavaşça başını salladı. “Katilin her ikisini de Amandine sanıp, babasının benim kellemini istemesini sağlamak için cinayeti bana yıkmış olabileceğini düşünüyorum.”

“Ama artık varis değilsin. Neden uğraşsın ki?”

“Eminim babam kimseye gittiğimi söylememiştir. O paranoyaktır ve işlerini kimsenin bilmesini istemez. Yokluğumu bilen tek kişiler, buna tanık olanlar olurdu. Ve eminim ki bunların çoğu, hatta yarısı bile olsa, muhtemelen ölmüş ya da hapse atılmıştır.”

Sorcha yüzünü buruşturarak tabletini kapattı ve göğsüne bastırdı. “Bu çok berbat.”

“Evet, öyle. Ama çok mantıklı. Antoine Dufresne kanıtlardan herhangi birini görseydi, bunun bana işaret ettiğine inanır ve benim sevimli, tatlı kızıma kesme tahtasına koymak isterdi.”

Onun yorumunu görmezden geldi çünkü gerçekten de sevimli, çekici bir kızı vardı. “Dufresne ile hiç tanıştın mı?”

“Birçok kez. Babam, küçümsediği kişilerle nadiren iş yapar. Geçmişte, diğer örgütlerle iletişim kurmam için beni gönderirdi.” “Yani sen bir tür elçi misin?”

“Aynen öyle.” O kehribar rengi gözlerde, vahşi bir avcı gibi ileri geri yürürken hâlâ tüm bunları kafasında tarttığını gösteren yabancı bir ışık vardı.

“Başka ne düşünüyorsun?”

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve iç geçirdi. “Başlangıçta, ilk cinayetin benimle uğraşan biri tarafından işlendiğini düşünüyordum.”

“Evet... ‘Siktir git, Ken’ senaryosu. Şimdi de sürgününün bununla ilgisi olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Hayır... Hayır... Belki... Bilmiyorum. Her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğu hissinden kurtulamıyorum. Ama nasıl olduğunu bilmiyorum. Biri anlaşmaları bozmaya çalışıyorsa, mirasçıları hedef almaktan daha iyi bir yol olabilir mi?”

Tabletini bir kenara koydu. “Ama sürgününle bu ölümler arasında neden bir yıl beklesin ki?”

“Aynen öyle. Peki ya bir yıl değilse? Dediğim gibi, babam gittiğimi kimseye haber vermek için kartpostal göndermezdi. Diğer gruplar için de durum aynı. Ya diğer mirasçılar öldü ya da kayıplarsa ve biz sadece haber almamışsak? Belki de bu olaylar uzun süredir devam ediyor ve

bu düzeni fark etmemiştir. Sürgünden önce bile başlamış olabilir. Bunu nereden bileceğiz?”

Bu düşünce, omurgasından bir ürperti geçirdi. İnkâr etmek istedi, ama Luke haklıydı. Çok mantıklıydı.

Tek bir şey hariç... “Gerekçe ne?” “En yaşlı olan... dünyayı yönetir.”

Sorcha, onun basit cevabına yüzünü buruşturdu. “Bu biraz basmakalıp, sence de öyle değil mi?”

“Occam’ın usturası. Bazen basmakalıp olan tek cevaptır. Ayrıca, karşında insanlar yok. İnsanları yiyecek olarak gören yaratıklardan bahsediyoruz. İnsanlığı, dondurucudaki et gibi inkübatörlere ya da insanların sığır gibi muamele gördüğü çiftliklere tıkma yeteneğine sahip olmaktan daha çok sevecekleri bir şey yok.” Acı bir kahkaha attı. “Lanet olsun, babamın en çok seveceği şey, bu gezegenin her bir parçasını ele geçirmek ve Yüce Tanrı’nın yarattığı her şeyi yok etmekten başka bir neden olmaksızın yerle bir etmek olurdu.”

Bu sözler kulağına hiç hoş gelmedi. “Onun nihai planı bu mu?”

Ellerini ceplerine sokan Luke iç geçirdi. “Buraya geldiğinde planı buydu. Ama bunu yapamadan durduruldu. Eğer görevini yeniden başlatabilseydi, bunu yapmaktan çekinmezdi. Tekrar söylüyorum, ben şeytanı güzelleştirmek ya da onun sadece yanlış anlaşıldığını söylemek için burada değilim. Öyle değil. O, duyduğunuz her şey ve daha kötüsü. Kimse onunla dans etmek istemez, tabii bir korku yazarı tarafından hayal edilebilecek her şeyden çok daha kötü bir yere mahkum olmaya hazır değillerse.”

Başı ağrımaya başlamıştı. Dışarıda, onun bildiğinden çok daha fazla avcı vardı. Onu dehşete düşüren gerçek avcılar.

İşini düşün.

Nedense cinayet daha güvenli bir konuydu. “Havadan su alabilir miyim?”

Adam burnunu çekti. “Tabii ki.” Avucunu açtı ve bir şişe su ortaya çıktı, sonra onu ona uzattı.

Güzel. O yeteneğe sahip olmayı çok isterdi. Şişeyi alıp bir yudum içtikten sonra konuya geri döndü. “Tamam.

haklı olduğunu varsayarsak,” ve onun haklı olduğundan hiç şüphesi yoktu, “bu kızla konuşmamız gerekiyor... Amandine.”

"Hemen hallediyorum." IA veritabanını kullanarak Amandine'in adresini bulduğu telefonunu ona gösterdi.

Kız ona eğlenceli bir sırıtış attı ve onun sözlerini kullandı. “Onu aramak daha kolay olmaz mıydı?”

Adam başını salladı. “Bu kızda kaçma riski yüksek.”

"Teşekkürler, Yoda." Ve o da kadının dizi izleme bağımlılığı hakkında yorum yapmaya cüret etti. O da en az kadının kadar, hatta belki daha fazla filminden alıntı yapıyordu. "Gidelim mi?"

Gülerek, kapısını işaret etti, böylece kız onları garaja götürebilsin.

Delilah'a bindiler ve Forsyth Park'tan çok uzak olmayan, Amandine'in kiraladığı mütevazı eve doğru yola çıktılar.

“Vampir hanedanının varisi olan biri için burası biraz sönük kalıyor. Sence de öyle değil mi?”

Luke omuz silkti. “Asla bilemezsin. Annem her ziyaret ettiğinde kurdeşen döken bir garajın üstündeki dairede yaşıyorum. Bazılarımız o kadar lüks ve gösterişe ihtiyaç duymuyor.”

Haklıydı. “Neden küçük bir dairede yaşıyorsun?” Onun için büyük bir saray ya da malikanede yaşaması daha uygun olurdu.

"Burası kullanışlı ve dikkatleri üzerime çekmek istemiyorum."

İçinden fışkıran çılgın kahkahayı durduramadı.

Luke başını çevirip ona sinirli bir bakış attı. “O neydi öyle?”

“Ah, evet, ortama uyum sağlıyorsun,” dedi, *My Cousin Vinny* filmindeki Marisa Tomei'yi taklit ederek. “Aynan yok mu sende? Boyun üç metreden uzun, olağanüstü yakışıklısın ve yazın en kavurucu sıcakta siyah deri ceket giyiyorsun. Dostum! *Tek* yaptığın göze batmak.”

"Dostum mu?" diye tekrarladı.

"En sevdiğim sözlerden biri. Birçok insanı rahatsız ettiğini biliyorum, bu yüzden yabancılarla konuşurken kullanmamaya çalışıyorum."

Adam ona çarpık bir gülümseme attı. "Beni rahatsız etmiyor. Ve... görünüşümden ben sorumlu değilim."

“Sen bir şekil değiştiren değil misin?”

“İnsan görünümü ya da cehennem köpeği. Sadece iki formum var. Tabii, sakladığım kanatları saymazsan. Sanırım o da üçüncü bir form sayılabilir.”

Nedense bu onu şaşırttı. “Kanatların mı var?” “Evet.”

İlginç. “Yani gerekirse uçabilirsin?”

“Evet, ama pek istemem. İnsanların paranoyası göz önüne alındığında, vurulabilirim. Bu beni öldürmez ama kesinlikle canımı yakar ve sonsuza kadar sinirlendirir. Şansıma bakılırsa, bir yerlerde yaşlı bir kadın beni bulur, kafesine kapatır ve sonsuza kadar ‘Sanırım bir kedi gördüm’ dememi zorlar.”

Sorcha, onun kuru mizahına gülmemeye çalıştı, ama...

Adam kaşlarını kaldırdı. “Sakin gülme. Hâlâ bir yerlerde benim çıplak fotoğraflarımın ortaya çıkmasını bekliyorum. Bu yüzden seçimlere aday olmaya cesaret edemiyorum.”

Artık o kadar çok gülüyordu ki, arabada oturduğu için şükrediyordu. Aksi takdirde düşebilirdi.

Luke saçlarını indirirken biraz sinirli görünüyordu.

Nedenini bilmiyordu, ama hareketleri onu normalden daha da çekici gösteriyordu. Varlığı çok rahatsız ediciydi. Gerçek hayatta böyle erkekler yoktu ve o kadar müthiş bir seksapel yayıyorken onun normalmiş gibi davranması zordu.

Arabadan inerek, aralarında biraz mesafe bırakması gerekiyordu.

Luke kaldırıma çıktı ve onu apartmana dönüştürülmüş sıradan beyaz eve doğru yönlendirdi. Onu merdivenlerden ikinci kata çıkardı, sonra soldaki ilk kapının önünde durdu ve kapıyı çaldı.

Kapıyı yirmili yaşlarının başında bir adam açtı. Koyu sarı saçlı adam, Luke'un omzuna zar zor ulaşıyordu. Luke'un koridoru domine ettiğini görünce mavi gözleri fal taşı gibi açıldı.

Luke ona sert bir bakış attı. “Eli... burada ne işin var?”

“Aynı soru sana da geçerli.”

İkisinin yüzündeki şaşkınlık, Sorcha'nın anlayamadığı bir vahşetle gölgelenmemiş olsaydı komik olabilirdi.

“İş için buradayım,” dedi Luke basitçe.

"Şeytan'ın mı?"

Luke tsk diye ses çıkardı. "O, öyle çağrılmaktan hoşlanmaz." Sonra bir saniye durakladı. "Sanki umurumda. Boş ver. Şeytan olsun. Ve hayır, onun işi için burada değilim. Ama bu resmi ve önemli bir iş." Rozetini gösterdi. "Amandine nerede?"

"Eli? Bir sorun mu var?"

Luke'un yüzüne kapıyı kapatmaya başladı, ama Luke kapıyı yakaladı ve açık tuttu. "Benim, Amandine. Seninle konuşmam lazım."

"Lucian?" Kapıyı daha geniş açabilmek için Eli'yi nazıkçe kenara itti. "Neden buradasın?"

"İçeri girebilir miyim?"

"Hayır!" Eli'nin sesi kararlıydı.

"Elbette." Amandine kapıyı daha da geniş açtı. Uzun boylu ve ince yapılı olan vampir kadında bir tür peri havası vardı. Uzun siyah saçları vardı ve dalgalı siyah bir etek ve bluz giymişti.

Kız, Sorch'a'ya pek de övgü dolu olmayan bir bakış attı.

Eli'nin yüzü o kadar kızarmıştı ki, onlara bağırmadığı için şaşırmıştı.

Ta ki Amandine elini Eli'nin yanağına koyup ona gülümsene kadar. "Nefes al, aşkım. Luke'la kaçmayacağım. O benim tipim değil."

Luke alaycı bir şekilde güldü. "Ben herkesin tipiyim." Eli'ye çekici bir gülümseme attı ve Eli sonunda sakinleşti.

"Neden buradasın?" diye sordu Eli.

Amandine tsk etti. "Biraz daha misafirperver ol. Luke iyi bir nedeni olmadan gelmezdi. Değil mi, Luke?"

"Doğru." Geri adım attı. "Bunu sen halletmek ister misin, Sorch'a?"

Tüm dikkatler ona yöneldi, bu da birdenbire çok rahatsız edici oldu. Kendini toparlayarak öne çıktı. "Tabii. Son zamanlarda öldürülen öğrencilerden haberin var mı?"

Amandine yüzünü buruşturdu. "Bu korkunç. Kanlarının boşaltıldığını biliyorum, ama bununla bir ilgim olduğunu düşünemezsin. Vampirler öyle öldürmez."

"Biliyorum. Ama Luke, polislerin fark etmediği bir şey fark etti." Defterini açtı ve Amandine'e buldukları

kadınların gerçek fotoğraflarını gösterdi.

Amandine ve Eli nefeslerini tuttular. "Bana mı benziyorlar?"

Sorcha başını salladı. "Luke, katilin peşinde olduğunu ve onları öldürmesinin bir hata olduğunu düşünüyor." Birine peşinde bir katil olduğunu söylemek için en iyi anı değildi, ama bu mesajı iletmenin daha nazik bir yolunu henüz bulamamıştı.

Amandine bir adım geri çekilip afgan örtülü kanepesine otururken yüzü daha da soldu. Kurbanlara bakarken Sorcha'nın not defterini iki eliyle tuttu. "Kim benim ölmemi ister ki?" Luke'a, sonra Eli'ye baktı. "Baban mı?"

"Hayır. İlişkimizden pek memnun olmayabilir, ama sana saldırmaya cesaret edemez. Bu tam anlamıyla intihar olur. Biri bunu yaparsa diğer Tarikatlar çığına döner. Değil mi?" diye sordu Luke'a.

Luke, Sorcha'ya baktı. "Evet demek istiyorum, ama..."

"Bunu babam yapmadı!" diye ısrar etti Eli.

"Buna inanıyorum. Ancak..." Luke düşüncesini yarım bıraktı. "Ne?" diye sordu Sorcha.

"Hellfire Kulübü ile uzun bir geçmişim var. Onlardan birinin peşimden gelmek isteyebileceğini tahmin edebiliyorum."

Bu onu şaşırttı. "Eli'nin Phoenix Society'nin bir üyesi olduğunu sanıyordum?"

"Onların modern adı. İki yüz yıl önce, onlar Hellfire Kulübüydü... babama bir gönderme. Aramızda kesin bir geçmiş var. Bunun çoğu genç izleyiciler için uygun değil."

Bu, Eli'nin kaba karşılmasını açıklıyordu. Ayrıca, neden Luke'u cinayetlerin suçlusu olarak göstermeye çalıştıklarını da açıklayabilirdi.

Her şey anlam kazanmaya başlamıştı.

Ve o bir şey söyleyemeden, yanında yüksek bir patlama sesi duyuldu. Birinin pencereden bir şişe attığını anlaması biraz zaman aldı. İçinde yanıcı bir madde olan bir şişe. Ne olduğunu anlamadan, şişe kapalı perdeler ateş tutuşturdu ve alevler odaya yayıldı.

Bölüm

On Dördüncü

Çığlık atarak Amandine yan odaya doğru koştu.

Luke, o aptalca bir şey yapmadan onu yakaladı. "Buradan çıkmalıyız."

Amandine'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dışarı çıkamam. Gün ışığı var."

"Yangından da kurtulamazsın," diye hatırlattı Luke, Eli ve Sorch'a'ya gitmelerini söylemeden önce. Deri ceketini çıkardı. Amandine'i baştan aşağı örttü, onu kucağına aldı ve kapıdan çıkıp merdivenlere doğru koştu.

Koridor diğer sakinlerle doluyordu. "O da neydi?" "Yangın!" diye bağırdı

Luke. "Binadan çıkın!" Merdivenlerden aşağı koştu

Eli ve Sorch'a'nın arabasının yanında onu beklediğini gördü. "Delilah! Motoru çalıştır ve tavanı aç." Sorch'a'ya döndü. "Bin. Amandine'i olabildiğince çabuk ofise götürmeliyiz."

Luke, Amandine'i nazikçe arka koltuğa oturttu; bu sırada üstü açılır arabanın tavanı onları korumak için açıldı. Eli de arabaya biner binmez ve Sorch'a emniyet kemerini takar takmaz, ofislerine doğru hızla yola çıktılar.

Garaja girer girmez Luke seslendi. "Helly!"

Helly anında ortaya çıktı, sonra Eli ve Amandine'i görünce nefesini tuttu.

"Garaj kapısını kapat ve Delilah'la ilgilen, lütfen." O, Amandine'i arkadan ofisine taşıırken, onlar da onu yakalamak için arkasında koştu.

Sorch'a, Luke'un ofisine girdiğinde, Luke çoktan panjurları kapatmış, perişan haldeki Amandine'in üzerinden ceketini çıkarmış ve tekrar giymişti.

"İyi misin?" diye sordu Sorch'a, Luke'a.

Amandine'e dönerek başını salladı. "Ya sen, prenses?"

Amandine vücudunu elleriyle yoklayarak yaralanıp yaralanmadığını kontrol ediyordu. "Sanırım iyiyim. Beni oradan bu kadar çabuk çıkardığın için teşekkür ederim."

Bu, Sorch'a'nın kafasını karıştırdı. "Vampirler ve gün ışığı konusunda şaka yapmıyordun, değil mi?"

Eli, Amandine'in yanına diz çöktü. "Güneş ışığı onları öldürmez, ama öldürülebilecek kadar zayıflatır."

"Ve korkunç kabarcıklar oluşturur. Acısı dayanılmazdır." Amandine Luke'a baktı. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Luke başını ona doğru eğdi ve Sorch'a'ya öfkeli bir bakış attı. "Ve ateş kesinlikle onları öldürür." Telefonunu çıkardı.

Ona kimi aradığını sormadan, konuşmaya başladı. "Selam patron. Sorch'a ve ben az önce Forsyth yakınlarındaki bir apartmandan kaçtık. Biri pencereden bir molotof kokteyli attı. Bir üniversite öğrencisini acilen dışarı çıkarmak zorunda kaldım ve yerel polislerin bununla bir ilgimiz olduğunu düşünmesini istemiyorum." Birkaç dakika durakladı. "Evet, ofisimdeyiz. Burada kalıp bekleyeceğiz. Teşekkürler." Telefonu kapattı.

"Reyes?" diye sordu kadın.

Reyes başını salladı. "Sanırım bu, gerçek hedef hakkındaki teorimizi doğruluyor." Çenesini misafirlerine doğru salladı.

Amandine ayağa kalktı. "Ne korkutulum ne de tehdit edilirim!" "Ölmektense korkutulmak daha iyidir."

Amandine, Luke'un bu yorumuna öfkeyle baktı. "Ne yapmam gerekiyor? Biri babamla bir sorunu var diye hayatımdan vaz mı geçeyim?"

Luke, bakışlarını Amandine'den Eli'ye kaydırdı. "Eğer Tarikat ikinizi öğrenirse, başa çıkman gereken tek kişi baban olmayacak."

Eli dişlerini gıcırdatarak, "Onlar Orta Çağ'da takılıp kalmışlar. İlişkimizde yanlış bir şey yok. Onların aşırı katı duyarlılıkları dışında hiçbir şeyi tehdit etmiyor." dedi.

Luke, atın kişnemesi gibi küçümseyici bir ses çıkardı. "Tarihsel olarak bakıldığında, bu doğru değil. İki Tarikat birleştiğinde, diğerlerine ve dünyaya ciddi zarar verme gücüne sahip olurlar. Ama bir uzlaşma yolu olabilir."

Luke'a umutla baktılar. "Ne?" diye sordu Eli.

"Tahttan çekilin. İkinizden biri ya da ikiniz de. Mirasınızı bırakın, diğer Tarikatlar da şikayet edemez. Çatışma yoksa, çatışma yoktur."

Sorcha, Kral Süleyman'ı andıran bu yaklaşımdan etkilendi. Bu tamamen mantıklıydı.

Amandine'in yüzü aydınlandı. "Mükemmel! Bunu kendimiz düşünmeliydik!"

Eli hemen kabul etmedi. "Bekle... Ne?"

Ayağa kalkan Amandine, Eli'nin elini tuttu. "Bir düşün. Eğer mirasçı olmazsak, birliğimiz diğerlerini tedirgin etmez. Hadi yapalım şunu!"

Eli başını salladı. "Bunu yapamam."

Eli'nin tepkisine yüzünü buruşturan Sorcha, konuşmamak için dudağını ısırırdı. Bu doğru değildi. Onu gerçekten seviyorsa, bu kadar basit bir isteği nasıl reddedebilirdi?

Bu durum Amandine'i de sinirlendirdi. "Ne demek bunu yapamam?" Son dört kelimedeki öfke vahşiydi.

Eli'nin yüzü soldu. "Kardeşim bir aptal. Eğer o devralırsa... Onunla tanıştın. O işe yaramaz biri."

Amandine'in gözlerindeki öfke, Eli'nin konuşmayı kesmesi gerektiğini söylüyordu. Hemen. "O iyi olacak."

Ne yazık ki, çenesini kapatacak kadar akıllı değildi. "Kardeşinin senin yerine hüküm sürmesi senin için sorun olur mu?"

"Sen o tonda konuşana kadar sorun yoktu. Kardeşini umursadığından çok, iktidarı ve parayı bırakmak istemediğin izlenimi veriyorsun."

"O da var," dedi Eli, aynı derecede sinirli bir ses tonuyla. "Burada bir servetten bahsediyoruz. Bana dürüstçe bakıp, okul ücretini ödemek için üç işte birden çalışmak zorunda kalmayı sorun etmez miydin?"

Yüzüne öfke çöktü. "Babam haklıymış. Sen beni *hiç* . Sen sadece vampir seksin peşindeydin. Defol!"

Sorcha istem dışı bir şekilde kapıya doğru bir adım attı. Karşı koyması zor olan o derin, şeytani emir.

"Mandy," diye yalvardı Eli.

"Sakın yapma, seni piç. Defol!"

Eli sözünü dinlemeyince Amandine ellerini havaya kaldırdı ve görünmez bir itme Eli'yi kapıya doğru itti, onu kapıya yapıştırdı.

"Mandy, dur!" O çığlık atan ses tonu etkileyiciydi. Kapı kendiliğinden açılırken onun kenara itilmesi ve sonra dışarıya zorla çıkarılması da öyle.

Kapı, yankılanan bir kararlılıkla kapandı.

"Beceriksiz piç!" Amandine, ellerini havaya kaldırıp bir adım geri atmış olan Luke'a döndü.

"Piç olabilirim, ama beceriksiz değilim."

Bu sözler Amandine'in gözyaşlarını durdurmayı başardı. "Bütün erkekler değersiz mi?"

Luke, Sorch'a'ya bir göz attı. "Evet, sayıca az olduğum için doğru cevap bu gibi görünüyor."

Luke'a dişlerini göstererek, Sorch'a'ya döndü. "Doğru şeyi mi yaptım?"

"Yanlışı kişiye soruyorsun. Erkeklerle kötü bir geçmişim var. Eğer bir ezik varsa, her zaman ona doğru çekilirim." Sorch'a bir saniye tereddüt etti, çünkü bu konu gerçekten konudan sapıyordu. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Amandine kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını kaldırdı. "Tabii."

"Vampir seksi nedir?"

Luke ona sırıttı. "Tantrik seks diye bir şey duydun mu hiç? O da *bunun* steroidli hali."

Sorch'a buna hem inanabiliyordu hem de inanamıyordu. Schrödinger'in seksi gibi miydi? Hiçbir fikri yoktu. "O haklı mı?" diye sordu Amandine'e.

Amandine cevap veremedi, kapalı kapının önünde iri siyah bir köpek belirdi. Alman çoban köpeği kadar büyük olmasa da, yine de ürkütücü bir hayvandı. Pürüzsüz ve tüysüz olan köpeğin geniş omuzları ve parlayan kırmızı gözleri vardı.

Sorch'a daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Ama tahmin etmek zorunda kalsaydı, aklına cehennem köpeği gelirdi. Onay için Luke'a baktı.

"Anne?"

Luke başını salladı. "Ve av peşinde."

Bu sözlerle karşılık, cehennem köpeği, gözleri Luke'unkilerle birebir aynı olan uzun boylu, zarif bir kadına dönüştü.

Bunun dışında, Sorcha hiçbir aile benzerliği görmedi.

Tabii, dikkatleri üzerine çeken o yıkıcı varlığı saymazsak. Bu, kalıtsal bir özellik miydi, yoksa Luke'un annesiyle yaşarken edindiği bir şey miydi?

"Mirasçıyı buldun mu?" Sesi yumuşak ve derindi. Luke'un sesinin kadın versiyonu gibiydi.

Luke annesine tsk diye seslendi. "O kaybolmamıştı." "Babasına göre kaybolmuştu."

Luke bu yorumu görmezden geldi. "Sorcha? Annem Senka ile tanış. Anne, bu benim yeni ortağım, Amandine'i de tanıyorsun herhalde."

O, odaya göz gezdirmeden önce Sorcha'ya başını eğdi. "Yaramazın nerede?"

"Onu Delilah'a gönderdim."

"İyi." Amandine'e döndü. "Gel, evlat. Baban seni bekliyor."

Amandine çocukça bir başkaldırıyla çenesini çıkardı. "Gitmiyorum."

Senka sinirli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Anlamadım?"

Luke, Amandine'in dikkatini çekmek için boğazını temizledi. "Ona hayır demek istemezsin. Bu, onun sık duyduğu bir kelime değil ve bunu söyleyen kişi için hiç de iyiye işaret değil."

"Ben Amandine Dufresne, Blackthorn Tarikatı'nın lideri Antoine'ın kızıyım. Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez."

Senka'nın gözlerinin parlamasından, Sorcha yaklaşan felaketi hissetti. Hatta havada bile elektriklenme hissediliyordu. Çatışma ve öfkeyle doluydu.

Bu, "*hayır*" kelimesini küçümseyen iki yaratık arasında epik bir hesaplaşma olacaktı. Ve Senka'nın ısırtığının havlamasından çok daha acımasız olacağından emindi.

Luke aralarına girmeye çalıştı. "Ofisimi mahvetme anne. Ciddiyim." Amandine'e döndü. "O bir cehennem köpeği. En son isteyeceğin şey, seni buradan sürükleyip götürmesidir. Gitmek istemeyenleri yakalamak onun uzmanlık alanıdır. Kaçma ya da savaşma. Seni avlayacak ve bu senin için iyi bitmeyecek."

"Babam..."

“Onu peşine gönderen kişi. Yani annemin türünün nasıl işlediğini biliyor ve senin için de bunu istedi. Barış içinde git. Lütfen. Kendi iyiliğin için.”

Sorcha, genç kadının gözlerinde parıldayan isyanı gördü. Kaçmak istediği belliydi. Kaçmayı arzuluyordu.

Ve Sorcha onu suçlayamazdı. O da emir almaktan hoşlanmazdı. Ama geri adım atmak ya da kaçmak Sorcha’nın doğasında yoktu. Sonuna kadar savaşıacaktı.

Neyse ki Amandine, Luke’un gözlerindeki gerçeği gördü ve içini çekti. “Peki. Eve gideceğim.”

Senka, Luke’a doğru ilerledi ve başını aşağı çekerek alınlarını birbirine değdirdi. “Teşekkür ederim.” Onun yanağına bir öpücük kondurdu. “Ve bilginiz olsun, eski ortağınızdan çok daha çok onu seviyorum. Kokusu da daha güzel.” Bunun üzerine kolunu kaldırdı ve ikisini de içine alacak mor bir bulut çağırdı. Sonra Amandine ile birlikte ortadan kayboldu.

Şaşkınlık içinde, Sorcha orada durdu. “Ben mi daha güzel kokuyorum?” O güldü. “Sorma.”

Tamamdır.

Aniden, biri Luke’un kapısını öfkeyle çalmaya başladı. “Amandine! Konuş benimle!”

Sorcha, acı dolu ses tonuna içini sızladı. Zavallı çocuk derdi, ama o Amandine’e çok kötü davranmıştı. Eğer onlara gösterdiği şey gerçek kişiliğiye, Amandine bunu yıllar sonra öğrenmektense şimdi öğrenmesi daha iyi olurdu.

Luke kapıyı açtı ama Eli’nin ofisine girmesine izin vermedi. “Çok geç kaldın. O eve gidiyor.”

Eli’nin çenesi gevşedi, yanakları bembeyaz oldu. “Ne? Nasıl?”

“Babası onu almaya bir cehennem köpeği gönderdi.”

Eli hırladı derin içinden boğazından boğazından

“Ben kaybettim kadını kadını Dairem... bu doğru değil!”

“Hayat böyle.” Luke, Eli’nin yüzüne kapıyı kapattı. Sorcha gülmemek için kendini zor tuttu. “Bu çok kabaydı.”

“Aslında değil. Kabalık, ona önce bir tokat atmak olurdu. Ve canım çok çekmişti. Kendimi tuttuğum için biraz takdir edilmeyi isterim. Bu,

."

Sorcha buna bir yorum yapacaktı ama bir şey fark etti. "Dur... az önce davamızı çözdük mü?"

"Bir kısmını."

"Kısmen mi? Hayır, katılmıyorum. Bence çözdük. Hedef Amandine'di. Ortada dolaşan bir seri katil yok. Değil mi?"

"Doğru, ama öğrencileri kimin öldürdüğünü ya da bana tuzak kuran kişinin kim olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Tek bildiğimiz, hedeflerinin kim olduğu. Bunu yapan acımasız ahmağı bulana kadar Amandine güvende değil."

Haklıydı ve o, aceleci davrandığı için kendinden nefret ediyordu. Cinayetlerin ardındaki nedeni öğrendiği için çok sevinmişti. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kahretsin!

Luke neden güçlerini kullanıp bu işi çözemiyordu? Keşke hayat da öyle işleseydi...

Kollarını göğsünde kavuşturup Luke'a baktı. "Sen de güvende değilsin. Her kim ise, senden bir bedel ödemeni istiyor."

O omuz silkti. "Korkmuyorum. Beni tuzağa düşürüp sonsuza dek mutlu yaşayabileceğini sanan o pisliğin boğazını sıkmak istiyorum. Ama en azından Amandine artık evde ve umarım bu, katilin başka birini hedef almasını engeller."

"Ya durdurmazsa?"

"Bu yüzden hâlâ araştırıyoruz ve dava kapanmadı." Kapı yine çalındı.

Luke homurdandı. "Eli! Sana kaç kez söylemem gerekiyor..." Kapıyı açtığı anda, karşısında gözleri fal taşı gibi açılmış Rory'yi görünce sözleri kesildi.

Luke yüzünü buruşturarak kapıyı kapattı ve Sorcha'ya sert bir bakış attı. "Bu da ne? Yıllık Pislik Günü mü?"

"Ne?" diye sordu Sorcha gülerek.

Rory tekrar kapıyı çaldı. "Kapıyı aç, Teivel. İfade almak için geldim."

Luke, açıkça isteksiz bir şekilde kapıyı açtı ve Rory'ye öfkeyle baktı. "İfadem mi? Senin bir pislik olduğun gerçeğinin arkasındayım."

“Ne kadar olgunca.” Çelik bir dosya tutan Rory, davet edilmeden odaya girdi. “Kız nerede?”

Luke, Sorch'a'yı işaret etti.

Rory ona homurdandı. "O değil. Yangından kaçarken görüldüğün kız."

“O gitti.”

Rory'nin ağzı açık kaldı. "Ve ifade almadan gitmesine izin mi verdin?" "Onun diz kapağını kırmam gerektiğini bilmiyordum. En son kontrol ettiğimde, birini iradesi dışında alıkoymak hürriyeti tahdit suçuydu." *Buraya ilk geldiğimde bu dersi nasıl öğrendiğimi sana bir ara anlatayım.*

Luke bu düşünceyi ona iletğinde Sorch'a içinden inledi. Bu boyutta kurallar olduğunu öğrenmeden önce o delinin neler yaptığını ancak tahmin edebilirdi.

Zavallı kurban...

Rory, klipsli dosyasını açıp bir sayfa kağıt çıkardı ve alçak, sinirli bir homurtu çıkardı. “Neden seninle yapılan tüm konuşmalar imkansız ve migreni tetikliyor?”

“Çünkü biz konuşmuyoruz. Seninle konuşmayı tamamen önemsiz ve sıkıcı buluyorum.”

Sorch'a, Luke'un yüzündeki ifadeye gerçekten gülmek istiyordu. Ama en son istediği şey, aralarındaki karşılıklı küçümsemeye katkıda bulunmaktı. Bu yüzden, dikkatlerini başka yöne çekmeye karar verdi. “İfademi ister misin, Rory?”

"Lütfen." Luke'a öfkeli bir bakış attıktan sonra odanın diğer ucuna, Sorch'a'nın durduğu yere doğru yürüdü. Ancak o zaman şiddetli bir tiksinti ifadesiyle etrafa bakındı. "Dekoratorünü kov. Burası çoğu mağaradan bile daha karanlık. Kim bu ortamda çalışabilir ki? Sanki genç bir gotik genç kusmuş gibi görünüyor."

Hiç pişmanlık duymadan Luke, çalışma masasındaki sandalyeye doğru yürüdü ve sanki... şey, cehennemden prensiymiş gibi oturdu. “Mağaramı beğenmiyorsan, kapı duvarda.” Çizmeli ayaklarını masanın üzerine koydu, sonra akıllı tahtasını açtı ve bir şekilde beyzbol maçı izlemeye başladı.

Rory dudaklarını kıvırdı. “Ne yapıyorsun?”

“Savannah Bananas'ı izliyorum. Sen neden izlemiyorsun?”

Bir kağıt parçasını not defterine tutturarak Rory başını salladı. "Onunla nasıl çalışıyorsun?" diye sordu Sorch'a'ya.

"Bence komik biri." Ama izlediği tuhaf top oyunu kadar komik değildi. "O da ne?"

"Banana Ball. Beni bunu izlemeye teşvik eden maymuna ifadenizi verdikten sonra siz de denemelisiniz."

Bu ikisinin nesi vardı ki, iyi anlaşıyormuş gibi bile davranamıyorlardı?

"Bunu yapmak için gidebileceğimiz başka bir yer var mı? Başka bir yer?" diye sordu Rory.

Luke ona sert bir bakış attı. "Burası gayet iyi."

"İkinizden de ifade almam gerekiyor. Bunu ayrı ayrı yapmayı tercih ederim."

"Neden?" Luke huysuz bir çocuk gibi sordu. "İkimiz de profesyoneliz ve ortağımı seninle yalnız bırakmak içime sinmiyor. Kuduz falan kapabilir."

Rory gözlerini devirdi. "Peki. İfadelerinizi burada alacağım." Sorch'a'ya bir göz attı. "Normalde bunun için onu karakola götürürdüm, ama patronumla arkadaş olup muhtemelen beni kovduracağını biliyorum. Ya da rapor ettireceğini... yine."

Luke'un yüzüne yayılan alaycı gülümseme, bunu yine de yapabileceğini gösteriyordu. "Beni tutuklamaya cesaretin var mı?"

"Uslu dur!" dedi Luke'a.

"Neden? Yaramazlık yapmak çok daha eğlenceli."

Luke'u görmezden gelen Rory, boğazını temizledi. "Dairede neler olduğunu bana anlatabilir misin?"

"Tabii." Luke Banana Ball'unu izlerken, Sorch'a geldikleri andan Amandine ve Eli ile buraya döndükleri ana kadar olan her şeyi anlattı. Luke'un annesinden ve Amandine'in aslında nasıl gittiğinden bahsetmedi.

Bunun yerine omuz silktili. "Kız erkek arkadaşına kızdı ve buradan fırlayıp çıktı. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Teşekkürler." Luke'a baktı. "Sen?"

"Hemen hemen öyle," dedi Luke, yapmacık bir Güneyli aksanıyla. "Evrak işlerini sevmiyorsanız iki rapor yazmanıza gerek yok. Dedektif O'Malley'nin söylediklerine ekleyecek bir şeyim yok."

"Tamam." Doldurduğu kağıdı metal klipsli dosya kutusuna koydu. "Başka bir şey yoksa..." Kapıya doğru yürüdü ve durup Sorcha'ya baktı. "Yedi mi demiştik, sekiz mi?"

"Altı demiştik sanırım, ama yedi de olur."
Nazikçe gülümsedi. "O zaman görüşürüz."

O gider gitmez Luke, düşünceleriyle panoyu kapattı. "Bu da ne? Snozzle ile mi buluşacaksın?"

"Snozzle mı? Ne?"

"Onun için normalde kullandığım terimi kullanırsam, çok kırılırsın. Snozzle, daha uygun bir alternatif."

Uzun bir nefes aldı ve masasının önüne oturdu. "İkiniz arasındaki düşmanlığı gerçekten anlamıyorum. Ne yaptı? Kemiklerini mi çaldı?"

Luke, kökenine yönelik bu iğnelemeyi görmezden geldi. "O kendini beğenmiş bir pislik.

Onun yanında nasıl durabiliyorsun?" Kız ona kuru ve keskin bir bakış attı.

"Peki. Ben de bir pisliğim. Tüm pisliğimi kabul ediyorum." Rory'nin az önce içinden geçtiği kapıyı işaret etti. "O bir cambion ve bunu bilemeyecek kadar aptal."

Bu sözler kızı dehşete düşürdü. "Ne?"

"Oh evet. Onunla randevuya çıkmadan önce dikkatli ol. Prens—hassas duygularını incitmemek için sansürledim—tamamen insan değil."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Ona attığı bakış tüyler ürperticiydi. "Kokusu geliyor. Bu, hiç şüpheye yer bırakmayan bir *koku*."

Bu ilginçti, ama kız hâlâ onun bu konuda neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyordu. "Bence bu, sizin daha iyi anlaşmanızı sağlar."

"O benim için iğrenç bir şey olduğu sürece olmaz." "Peki o nedir?"

"Nephilim." Luke, sanki o heceleri telaffuz etmek bile onu boğuyormuş gibi bu kelimeyi tükürdü.

Oh. Bu mantıklıydı. Bir nevi... "Bunu nereden biliyorsun?"

"O da *benim gibi* o çaresizliği yayıyor, *benim gibi* çünkü ben iyi bir feromonum var. O canavarın yanına her yaklaştığımda boğuluyorum."

Bu sözlerde açıklanacak o kadar çok şey vardı ki, nereden başlayacağını bilemedi. Ama tek bir şeye takılıp kalıyordu. "Bir melek arkadaşsın. Rory seni neden bu kadar sinirlendiriyor?"

"Remi, Remi'dir. Asla yargılamaz, çünkü bu ona düşmez. Rory beni deli gibi yargılar, ben de aynısını yaparım. Faiziyle birlikte. Hiçbir sıksa pislik, sanki ben yavrularımın en küçüğüyümüşüm ya da bacağına işemiş bir şeymişim gibi, o aşırı uzun burnuyla bana tepeden bakamaz."

Bunu söyledi, ama anlattıklarından daha fazlası vardı. Çok daha fazlası.

"Aman Tanrım! Kıskanıyorsun!"

Luke alaycı bir şekilde güldü. "Kıskanmıyorum," dedi huysuzca. Hatta dudağını bile çıkardı.

"O zaman çocukçusun."

Bunu birkaç saniye düşündükten sonra Luke başını salladı. "Bunu kabul ederim. Özellikle de yaramazlık yaptığım için bana şaplak atmak istiyorsan." Ona o sırıtışını gösterdi.

Bu sefer işe yaramadı. Ona çok kızmıştı. "Ugh. Bize bir İK departmanı lazım."

"Bir faydası olmaz. Helly'yi sıkıcı derse sokmaktan başka bir şey yapmam." Oturdu. "Ee... Dedektif. Şimdi ne tür bir eğlenceye atılalım?"

Ses tonundaki bir şey, onun yapabileceği kötülükleri hayal ederken kadının ensesindeki tüyleri diken diken etti. "Sanırım sen tekrar tutuklanmadan önce yapacak bir şeyler bulmamız gerekiyor."

"Eh, gerçekten yaptığım bir şey için olduğu sürece sorun değil. Başkasının saçmalığı yüzünden tutuklanmak beni çok sinirlendirmişti. İçimdeki canavar, sorumlu olan piçi bulup boğazını parçalamak istiyor. Her şey bitmeden bunu yapabilirim bile."

"Onun bir erkek olduğunu nereden biliyorsun?"

"Kadınlar beni başka şeyler için istiyor... bazı erkekler de öyle. Ama beni bir suçla suçlamak isteyen bir kadınla henüz karşılaşmadım... bu tam bir erkek pisliği."

"Öyle diyorsun ama kadınlar son derece kindar olabilirler. Suçlunun bir kadın olması bana mantıklı geliyor."

"Peki. Seçeneklerimi açık tutacağım."

Onun fikrini değiştirmesi kızı şaşırttı. Özellikle de bu kadar ani olması. "Öylece mi?"

O kayıtsızca omuz silkti. "Neden olmasın?"

Artık Rory'nin Luke hakkındaki şikayetini tam olarak anlıyordu. Bu ruh haline girdiğinde onunla konuşmak zordu.

Ve Rory demişken...

"Aklımın başına gelmesi için bunu tam olarak anlayabilmek amacıyla açıklayabilir misin?"

Luke ofis koltuğuna yaslanarak ellerini başının arkasına koydu. "Tabii."

"Sen bir... cehennem köpeğisin, iblis değilsin." "Evet."

"Helly bir cin. Annen ise tam kanlı bir cehennem köpeği." "Ve İsa Rab'dir, ne demeye çalışıyorsun?"

Gözlerini kısarak, onun küfürlü sorusuna alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Tanıştığımızda, benim de tam olarak insan olmadığımı söylemiştin."

"Doğru."

"Ve Rory'nin bir cambion olduğunu kesin olarak biliyor musun? Nephilim?" "İyi gidiyorsun."

Kadın onun alaycı tavrını görmezden geldi. "Bu, Savannah'daki herkesin insan olmadığı bir televizyon dizisi gibi mi?"

Cevap vermeden önce, sinirli bir şekilde boğazından derin bir ses çıkardı. "Hayır. Cambionlar nadirdir. Aslında, normalde çocukluk çağını atlatabadıkları için nadir denilemez."

"Neden?"

"Biz iğrenç yaratıklarız. Dünyanın bir parçasıyız, ama aslında değiliz. Geceleri ortalıkta dolaşan çoğu yaratık, melezlerin var olmamasını tercih eder, bu yüzden kendimizi korumayı öğrenmeden önce bizi avlayıp yemeye çalışırlar. Snozzle'ın hâlâ hayatta olması, insan olmayan ebeveyninin onu şiddetle koruduğu ya da bize söylemediği güçlere sahip olduğu anlamına gelir. Her iki durumda da bu beni sinirlendiriyor çünkü ya kökeni hakkında herkese yalan söylüyor ya da ana ebeveyni benim algılama yeteneğimin ötesinde. Ve algılayamadığım şeylerin ortalıkta dolaşmasından hoşlanmam."

Anlıyorum. Tüm bu olasılık rahatsız ediciydi. Ve Rory'nin uyum sağlayamadığına dair sözleri yepyeni bir anlam kazandı.

Rory, tamamen insan olmadığını biliyor muydu?

Ve daha da rahatsız edici olan... "Kimin ne olduğunu nasıl anlıyorsun? Sen dışında birinin, birinin doğaüstü

kökenleri olup olmadığını bilmesinin bir yolu var mı?”

“İşin eğlenceli kısmı da bu. Çoğu insan, iş işten geçene kadar bunu bilemez. Sonra mayın patlar ve onlar kanlar içinde kalır... ya da ölür. Reyes beni bu yüzden işe aldı. Ekte paranormal olayları koklayabilen tek kişi benim. Sadece bazı şeyleri değil. Senin gibi bir şeyin arkasına saklanmış birini bile. Senin bizden biri olduğunu biliyorum. Sadece ayrıntıları tespit edemiyorum... henüz. Ama birinin doğaüstü şeylerden etkilendiğini ya da onlardan biri olduğunu anlarım.”

Sorcha bununla başa çıkmaya çalışırken ellerini yüzüne götürdü. “Bu işi neden kabul etmiştim ben?”

“Günlerini benim sevimli, tatlı kıcımlı hayranlıkla seyrederek geçirebilmen için.” Kendine rağmen güldü. “*O kadar da sevimli değil.*”

“İkimiz de aksini biliyoruz. Ama merak etme. Benim cazibemden uzaksın.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Burası seks yapmak için çok soğuk. Ben dalış kıyafeti giyip kaynar suda banyo yapıyorum. İnsan dünyasında çıplak kalma düşüncesi bile...” Gözle görülür şekilde titredi. “Siz bunu nasıl yapıyorsunuz, hiç bilmiyorum. Hem gerçek hem de mecazi anlamda. Evde dondurma gibi yalanmayı seviyorum ama burada dondurma olmak istemiyorum.”

Bundan eğlenmek istemiyordu, ama yine de onu çok komik buluyordu.

Buradaki sıcaklığın onu seksten alıkoyması daha da üzücüydü. Tabii ki o, bir iş arkadaşıyla yatmak için bu kuralları çiğnemezdi. Ama cinsel perhiz yapmaya alışkın olmadığı belli olan birinin buna zorlanması çok yazık olmuştu.

“Biraz kısıtlama sana iyi gelir.”

Kollarını indirip alaycı bir şekilde güldü. “Yeterince çektim. Amandine’in peşinde olanın kim olduğunu bulalım ve sürgüne gönderilmem için öldürmem gereken o küçük pislik olup olmadığını görelim. Dondurma bir yana, eve gitmeye hazırım.”

Sorcha bunu anlıyordu. New Orleans’ı özlüyordu.

Hayır, *evini* özlüyordu. Onun durumunda bu, kız kardeşiyle birlikte, anne babasının evinde güvende bir çocuk olmak anlamına geliyordu. Kız kardeşinin kaçırıldığı gün kaybettiği bir parçasını özlüyordu.

Bir daha asla göremeyeceği parçası. Siobhan.

Sonsuza kadar birlikte olmaları gerekiyordu. Annesine göre, bu dünyaya el ele tutuşarak gelmişlerdi. Sezaryen sırasında doktor ve hemşireler, ikisinin ellerini birbirine dolamış halde bulduklarında şok olmuştu... zaten sezaryeni bu yüzden yapmışlardı. Ultrasonu inceledikten sonra, doktor ellerinin birbirine yapışmış olmasından korkmuştu.

Doktor ellerini nazikçe ayırıp birbirinden uzaklaştıran kadar ikisi de ağlamamıştı. Sonra, hemşirelerden biri onları yan yana yatırıp birbirlerine dokunabilmelerini sağlayana kadar teselli edilemez bir haldeydiler.

Anında sakinleşmişlerdi.

Ve ayrı üniversitelere gitene kadar o şekilde uyudular.

Okuldaki o ilk gece, hayatının en zor gecesiydi.

Kız kardeşinin öldürülmesine kadar.

Kalbindeki boşluk o kadar şiddetliydi ki, bazı günler nefes almakta zorlanıyordu. Siobhan'sız geçen her gün gerçek bir cehennemdi. Kız kardeşini tek bir günlüğüne geri alabilseydi, ruhunu seve seve feda eder ve sonsuza kadar cehennemde yanardı.

Tek bir konuşma.

Aniden Luke yanına geldi. Nazikçe çenesini yukarı kaldırdı, ta ki o kehribar rengi gözlere bakana kadar. “Böyle tekliflerde bulunma, Sorcha. Kafanın içinde bile. Biri cevap verebilir. Elimde olsaydı, sana hiçbir bedel ödmeden o günü verirdim, çünkü kimse başıboş bırakılmamalı. Ama durum bu.”

Anladı ve onun haklı olduğunu biliyordu. Yine de zordu. “Kardeşin var mı?”

“Çok var ve hiçbirini özlemiyorum.”

Kız kardeşi ile yakın olmadığı bir hayatı hayal edemiyordu. Onun için ne kadar korkunç bir durumdu. “Üzgünüm.”

“Üzülme. Onlar alçak insanlar, özlemeye değmezler. Ama senin kardeşlerin olmadığı için senin adına üzülüyorum.” Bunu içtenlikle söylüyordu. Onun samimiyetini hissedebiliyordu.

“Kişisel bir soru sorabilir miyim?”

Şüphe, bakışlarını kararttı. “Tabii.”

“Cehennemde neyi özlüyorsun? Gerçekten?”

Ağzının bir köşesi, inanılmaz bir şekilde yana doğru kıvrıldı. “Hava durumu. Yatağım. Çıplak uyuyabilmek. Müzik... Orada o kadar çok harika müzisyen var ki. İnanamazsın. Konserler hiç bitmiyor. Ve kaplan fındıklı kek... Denemeye değer.”

“Tigernut kek mi?”

Başını salladı. “Eski bir Mısır tarifi ve inanılmaz derecede lezzetli.”

Ona inanacaktı ve listesinde eksik olan bir şey fark etti. “Orada özlediğin birinden bahsetmedin.”

“Helly benimle geldi.”

Bu, ona karşı çok kötü hissetmesine neden oldu. “Sadece Helly mi?”

“Biz bağlanmayız, Sorch. İnsanlar gibi değil. Kız kardeşine karşı hissettiğin o duygu, bizim hissetmediğimiz bir şey.”

“O zaman neden eve gidiyorsun?”

Bölüm

On Beş

Neden eve gidiyorsun...

Luke masasında tek başına oturmuş, Sorcha'nın sözlerinin kendisini gerçekten etkilemiş olmasından nefret ediyordu.

Orası benim evim. Neden geri dönmek istemeyeyim ki?

Ama o tek kelimenin ne kadar boş olduğunu hiç fark etmemişti.

Ev.

Birinin ait olduğu yer.

Ailesi dışında sadece annesi ve Helly'ye karşı bir şeyler hissediyordu.

Babasına da birazcık. Ama Old

Scratch'i annesi ya da Helly'ye olduğu gibi korumuyordu. Babasının da dediği gibi, kendini koruyamıyorsan, başkalarının seni korumasını bekleme.

Ve Sorath'la eğlenmiş olsa da, düşmüş meleği istediği zaman görebilirdi. Aslında onu burada Cehennem'de gördüğünden daha sık görüyordu.

Aynı şey annesi için de geçerliydi.

Öyleyse neden geri dönmeye bu kadar kararlıydı?

"Aptal olma. Senin yerin burası değil," diye alaycı bir şekilde kendi melankolisine seslendi.

Ne yapması gerekiyordu? Banliyöde bir ev mi alsaydı? Kendi küçük iblislerini mi yapsaydı?

Bu düşünce bile midesini bulandırıyor. O da Lucifer kadar babalık yapamazdı.

O zar zor zar zor toplayamıyordu Helly'yi ve ve

Dolap Şeytanlar imkansızdı. Bir şeye gerçekten ebeveynlik yapmaya çalışmayı hayal bile edemiyordu.

Sanki onun karamsar ruh halini hissetmiş gibi, Helly karşısına çıktı. "Ne yapıyorsun patron?"

"Moralim bozuk."

"Yardımcı olabilir miyim?"

Onun sorusuna burun kıvrıldı. "Sen de somurtmak mı istiyorsun?"

"Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse." Masasının önündeki sandalyeye kendini bıraktı. Sonra, en sevdiği oyuncağını kırmış bir çocuk gibi dudaklarını bükerek somurtmaya başladı. "Peki, ne hakkında somurtuyoruz?"

Ona söylememeye karar verdi, ama onun fikrini merak ediyordu. "Cehennemi özlüyor musun?"

"Hiç de değil. Neden?"

O da öyle düşünmüştü. Yine de... "Orada arkadaşların ya da ailen var mıydı?"

Kaşları yukarı kalktı. "Ne?" Soru sorma şekli komikti.

"Ciddiyim. Arkada arkadaşların ya da ailen kaldı mı?"

Sorusu karşısında şaşkın görünüyordu. "Bunca yüzyıl geçtikten sonra, bunu bana şimdi mi soruyorsun?"

"Daha önce sana bunu hiç sormadığımı fark ettim. Büyük bir ihmal."

Kafasını yana eğip ona baktı. "Sen kimsin ve *dominusum* nerede?"

"Benim, Imp. Sadece merak ettim."

Ayağa kalktı ve başını masasına dayadı, böylece küçük bir çocuk gibi ona bakıp bir şey arayabilir gibi. "Sen benim tek ailemsin, *dominus*. Bunu bilmiyor muydun? Bu yüzden seninle geldim."

O, kendini ailesi olmaktan çok onun için bir yük olarak görürdü...

Ama yine de, aile de bir yük olabilir, değil mi? "Elbette başka arkadaşların ve gerçek bir ailen vardır."

Kız başını salladı. "Sen benim gerçek ailemsin. Sen doğduğundan beri, annen beni boynumdan yakalayıp seni korumamı yoksa öleceğimi söylediğinden beri. Senden başka kimsem yok."

"Bu pek bir bağ oluşturmaz."

"Ölmek istemiyorsan, bağ oluşturur."

Dudaklarını büzdü. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

“Biliyorum ve itiraf ediyorum ki, tek yaptığın ağlamak, işemek, sıçmak ve kusmakken seni sevmek biraz zordu. Ama bir süre sonra çeneni silmeyi, tuvaleti kullanmayı ve konuşmayı öğrendin. Sonunda eğlenceli bir çocuk oldun.”

“Sonunda mı?” diye sordu inanamayan bir tavırla.

Kadın başını salladı. “Ve eğer senin için önemliyse, sen eğlenceli birine dönüşmeden önce de seni sevmeyi öğrenmiştim.”

Ona daha önce hiç söylemediği bir şey için delici bir bakış attı. Anlaşılmaz bir şeydi. “Beni seviyor musun?”

“Seviyorum.” Ona parlak bir gülümseme gösterdi. “Uzun zamandır seviyorum. Sen benim bebeğimsin, *dominus*. Seni neden sevmeyeyim ki?”

Adam alaycı bir şekilde güldü. “Ben senin görevimsin.”

“Sen benim en arkadaşım Benim tek arkadaşım, aslında. Ve birlikte geçirdiğimiz yüzyılları çok değer verdim.”

Bu onu çok kötü hissettirdi. “Sana karşı nazik davranmadım.”

“Herkesten daha iyi davrandım.”

Bu, her şeyi daha da kötü hale getirdi. Ve o anda, ona söylediği her sert söz için kendinden nefret etti. Bağırduğu ya da homurdandığı her emir için. O, bundan çok daha iyisini hak ediyordu ve gelecekte onun da ailesi olduğunu hatırlamaya çalışacaktı. “Ben tam bir pisliğim.”

“Sen benim pisliğimsin ve sende hiçbir kusur görmüyorum.”

O, annesi gibiydi. Aslında, ondan daha iyiydi. Annesi ona sürekli kusur bulurdu.

Helly ise hiç böyle bir şey yapmamıştı.

Helly kaşlarını çatarak aralarındaki mesafeyi kapattı. “Ne oldu? Gerçekten?”

“Bugüne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim.”

Başını geriye çekti ve kaşlarını çattı. “Yalnız değilsin, *dominus*. Ben buradayım. Her zaman.” Onu kollarına çekmek için harekete geçti.

Normalde Luke bu harekete karşı çıkardı. Ama bu gece...

Küçük cin'i kollarına aldı ve ona sıkıca sarıldı. Gözlerini kapatıp kucaklaşmanın tadını çıkardı. “Bu bir ilk.”

Kız omzuna yaslanarak başını salladı. “Tuhaf, değil mi?” Gülerек onu bıraktı. “Belki. Biraz.”

“Bundan bir daha asla bahsetmemiz gerekmez.”

Bu onu gerçekten gülümsetti ve bunun için minnettardı. “Teşekkür ederim, İmp.”

“Ben hizmet etmek için buradayım. Çoğu konuda. Unutma, sen benim için bir oğul gibisin, o yüzden hizmet etmenin de sınırları var. Umarım öyledir. Lütfen benden asla *öyle bir* hizmet bekleme. Bu her açıdan iğrenç olur.”

Başını sallayarak, onu nazikçe itti. O haklıydı, onlar bir aileydi. Ve bunu daha önce fark etmeliydi.

Hayatı boyunca, kız onun tek gerçek sabiti olmuştu. En kötü anlarında yanında olan tek kişi. Şimdi bile, sürgün edildiğinde kızın ortaya çıktığını görebiliyordu. Nereye giderse gitsin onunla kalmaya kararlıydı.

Oyunbazca kızın saçlarını karıştırdı. “Cehenneme geri dönmek ister misin, İmp?”

“Seni cehennemin ta dibine kadar takip ederim.” Dişlerini göstererek ona sırıttı. “Sen nereye gidersen, *dominus*, ben de oraya giderim.”

Bu düşünceyi takdir ediyordu, ama bu onun sorusuna cevap vermiyordu. “Bunu *yapıp yapmayacağını* sormuyorum. Ne istediğini soruyorum. Evini özlüyor musun?”

“Oh. Orayı hiç özlemiyorum.”

Nedense bu onu şaşırttı. “Hiçbir şey mi?”

Kız ona keskin bir bakış attı. “Cehennemin prensi olmayanlar için bu tamamen farklı bir deneyimdi.”

Bu mantıklıydı. Ve bu konuda kendini suçlu hissetti. Özellikle de kız söz konusu olduğunda. “Hiç fark etmemiştim.”

“Neden fark edesin ki? İstediyin her şeye sahiptin.”

Belki. Ama Sorcha'nın yanında geçirdiği zamanın ardından bir şeyin farkına varmıştı... O, hiçbir zaman odadaki en önemli varlık değildi . Diğerleri de önemliydi.

Çok basit bir kavramdı ama bunu fark etmesi çok uzun sürmüştü.

“Hadi, *dominus*... ofisinden çıkıp biraz eğlenelim.” “Bana Luke dersin.”

Helly boğuldu. “A-af?”

“Artık bana lord dışında bir şey demenin zamanı geldi. Burada kimsenin lordu değilim ve senin de dediğin gibi, biz bir aileyiz.”

"Tamam, deneyeceğim. Ama söz veremem."

CUMARTESİ GECESİ... Sorchâ hâlâ bir randevuya çıktığına inanamıyordu. O kadar uzun zaman olmuştu ki, bir tanesini bile zar zor hatırlıyordu.

Annesine söylese şoktan ölürdü.

Bu yüzden bunu bilen tek kişi Luke'du. Ve o da bu durumdan hiç memnun değildi. Bütün gün küfürler savurup durmuştu.

Ama şikâyet etmeye devam etse de, Rory hakkında kötü bir şey söyleyemiyordu.

Adam yarı melek. Ne kadar kötü olabilir ki?

Sorchâ sürekli bu gerçeğe geri dönüyordu. Asıl tek sorusu, Rory'nin bunu bilip bilmediği idi.

Sorchâ, ahşap bir kabindeki koltuğundan eşsiz korsan dekoruna göz attı. "Korsan temasına gerçekten kapılmışlar, değil mi?" "Evet, öyle. Burası aslen 1753'te bir korsan sığınağıymış.

Menünün arkasındaki tarihi okuyabilirsin."

Hmm... O sayfayı sayfayı . Yeterince , o bitti hepsi oradaydı. İlginç.

Menüyü okuyabilmek için ters çevirdi. "Burada ne tavsiye edersiniz?"

"Kızarmış tavuk benim favorim. Ama hepsi lezzetli, söz veriyorum. Hiç lezzetli olmayan bir şey yemedim."

Sorchâ elindeki kağıda odaklanmaya çalıştı, ama sağındaki hayalet bunu gerçekten zorlaştırıyordu. Hayaletin ona tuhaf bir şekilde Jack Sparrow'u hatırlatması da işleri kolaylaştırmıyordu. Biraz daha temiz tıraşlıydı, ama Johnny Depp'in burada ciddi bir rakibi vardı.

Daha da kötüsü, ona bir şey anlatmaya çalışıp duruyordu. Konuşmuyordu. Sadece kapılı mahzen merdivenine doğru işaret ediyordu. Oradaki tuğlalar, eski ahşap merdivenler ve ürkütücü kırmızı ışığın üzerinde duran yeşil panjurlar gibi, yaklaşık üç yüz yıllık görünüyordu.

Yine de hayalet kararlı bir şekilde orayı işaret etmeye devam ediyordu. Bu o kadar sinir bozucuydu ki, sonunda okumayı bırakmak zorunda kaldı. "Şuradaki yer ne?"

Rory, hayaletin durduğu merdivenlere bir göz attı. "Oradan mahzene iniliyor ve söylentilere göre eskiden, baygın erkekleri buradan gemilere sürükleyip denizcileri kaçırmak için tüneller varmış."

Mantıklıydı. Hayaletin bu kadar üzgün görünmesine şaşmamalıydı. Muhtemelen müşterileri çok fazla içip kaçırılma kurbanı olmamaları için uyarmaya çalışıyordu.

Güçlerinden ne kadar nefret ediyordu.

Bu da ona bir şey merak ettirdi. "Senin de tuhaf alışkanlıkların ya da yeteneklerin var mı?"

Rory kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Ne gibi? Üçüncü bir meme ucu mu?" "Ya da tam olarak insan olmayan bir ebeveyn?"

Rory yüksek sesle güldü. "Annem çok erken uyandırılırsa ayı gibi olabilir. Onun dışında yok. Neden sordun?"

Omuz silkti. "Sadece merak ettim. Şahsen ben ayak parmaklarımla eşya kaldırılabiliyorum."

"Tamam."

O menüyü incelerken garip bir sessizlik çöktü ve kız, Luke'un dedektif hakkında yanılıyor olabileceğini düşünmeye devam etti. O kadar "normal" görünüyordu ki.

Bu da düşüncelerini partnerine geri götürdü.

Sorcha, Luke'un eşlik etmesinden ne kadar keyif aldığını ancak o anda fark etti. Eğer o burada olsaydı, zavallı merhumun ne istediğini ona anlatırdı. Ayrıca bu yerin tarihini de.

Eğer burada bir masada oturup babası için ruhları dolandırmış olsa bile hiç şaşırmazdı. Hatta, korsan kılığına girip, çaresiz denizcilerle sohbet ederken bir bardaktan içki içtiğini gözünde canlandırabilirdi.

İçinden bir ses, telefonunu alıp onu arayıp bunu sormak istiyordu. Ama başka bir adamla randevudayken bunun ne kadar kaba bir davranış olacağını o da biliyordu. Rory kötü ya da sıkıcı biri değildi. Sadece o kadar...

Normal.

Bert adındaki korkunç, kıllı canavarla çıktığı yıllarda normalliği arzulamış olsa da, Luke ona sıra dışı olanların da bir değeri olduğunu öğretmişti.

Ama sen Luke ile randevuda değilsin...

En azından bu gece onu aklından çıkarmalı ve başka biriyle randevuda olduğunu hatırlamalıydı.

Rory ile konuşmak için ağzını açtığı anda telefonu çaldı. Tabii ki çaldı.

Luke olduğunu düşünerek aşağıya baktı ve şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Arayan annesiydi. "Ah, lanet olsun." Eğer telefonu açmazsa, annesi endişeden deliye dönecekti.

En son istediği şey, annesinin kendisine bir şey olduğunu düşünerek histerik bir hal almasını görmektir. Kız kardeşiyle ilgili o kabusu yaşamış biri olarak, annesini de aynı acıyı yaşatmaya niyeti yoktu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Rory.

"Hayır, sadece bir saniye kaba davranmam gerekiyor. Bekle." Telefonu açtı. "Merhaba anne."

"Bebeğim! Nasılsın?"

"İyiyim, aslında bir randevum var. Seni sonra arasam olur mu?" "Tabii ki olur! Ona selamımı söyle." Annesi hemen telefonu kapattı. Telefonunu bir kenara koydu. "Annem selam söylüyor."

"Tamam."

"Biliyorum ve özür dilerim. Sadece benim için endişeleniyor, bu yüzden aramalarını asla reddetmemeye çalışıyorum. Reddedersen, kafası kötü yerlere kayıyor. Mesaj atarsam da aynı şey oluyor. Sesimi duymazsa, birinin beni kaçırdığını ve onunla oynamak için telefonumu kullandığını düşünüyor." Annesi, Siobhan'ın ölümünden önce de kötüydü. O zamandan beri...

Sorcha her zaman telefonu açardı.

"Tamamen anlıyorum. Ben de anneme karşı aynı şeyi yapıyorum. Polis olduğu için, her zaman bir yerlerde bir hendekte öldüğümü düşünüyor." Ona ne dediğini fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani... Ben..."

"Sorun değil, Rory. Duyarsız davranmadığını biliyorum." Onun kabusunu hiç yaşamamış insanların böyle yorumlar yapması kolaydı. Ve bu bazen canını yansa da, trajedinin ona ve ailesine saldırmaya karar vermiş olması nedeniyle başkalarının da yumurta kabukları üzerinde dans etmek zorunda kalmasını istemiyordu. Kimsenin onların kabusunu yaşamasını istemiyordu.

O bir şey söylemeden önce, telefonu çaldı. Telefona bir göz attı, sonra kaşlarını çattı. "Annem değil... daha kötüsü." Telefonu açtı. "Corvan."

Garson kız masalarına yaklaşırken, Sorcha onu uzaklaştırdı, çünkü o aramanın ne kadar kişisel olduğunu bilmiyordu. İşle ilgili bir şeyse, Rory'nin bir yabancının bunu duymasını istemeyeceğinden emindi.

"Yoldayım."

Kesinlikle kişisel bir şey değildi. "Suç ihbarı mı?"

Rory derin bir nefes aldı. "İşte bu yüzden kimseyle çıkmıyorum. Çoğu kişi, sipariş bile vermeden gitmek zorunda kalmamdan hoşlanmazdı."

Rory haklıydı. Daha önce onun yerinde olduğu için bunu anlıyordu. Bir anda kalkıp gitmek zorunda kaldığında birinin yüzündeki o hayal kırıklığı dolu bakıştan daha kötü bir şey yoktu. Randevularından biri bir keresinde şöyle demişti bile: "Ölmüşler. Bekleyemezler mi?"

Söylemeye gerek yok, o

aptalla bir daha

randevuya Ama Rory anlıyordu, o da öyle. "Ben de çıkmamıştı. gelebilir miyim?" diye sordu ona.

"Tabii. Özellikle de bu benimkinden çok senin meselen olduğu için biri olabilir."

Ne güzel. "Ne oldu?" "Başka bir öğrenci."

Bu sözler midelerini burktu. *Lütfen bizim bilinmeyen parçalayıcımız olmasın...* Başka bir parçalanmış çocuk görmek istemiyordu. "Diğerleri gibi mi?"

"Evet."

Amandine artık burada değilken, fail neden onun peşini bırakmıyordu? Bildiriyi kaçırmış mıydı?

Luke'u aramak istedi, ama onunla Rory arasındaki düşmanlığı düşününce vazgeçti. Olay yerinde tekrar kavga etmelerine gerek yoktu.

Rory, restorandan ayrılmadan önce içeceklerin parasını ödemek için masaya bir avuç banknot bıraktı.

Wormsloe tarihi alanına vardıklarında hava neredeyse kararmıştı. Yine de, altından geçtikleri devasa taş kemer gözden kaçması imkansızdı. "Burası neresi?"

"Eski bir koloni bölgesi."

Asfalt yoldan ilerlerken, İspanyol yosunuyla kaplı ağaçlar ürkütücü bir perde oluştuyordu. Sanki bir korku filminden çıkmış gibiydi.

Başka koşullar altında, bu yolculuk çok hoş olabilirdi. Ama azalan ışıkta, oldukça ürkütücüydü.

Şimdi... Sıcaklığa rağmen, başka bir ailenin parçalanması yüzünden içten bir acıyla titriyordu.

Arabadan indiler ve arazide bulunan başka bir mezarlık gibi görünen yere doğru yürüdüler.

Polis ışıkları, onları adli tıp uzmanı ve diğer memurların halihazırda çalıştığı yere yönlendirdi. O, rozetini çıkarıp kemerine taktıktan sonra bir çift lateks eldiven giydi.

Rory haklıydı. Burası diğer olay yerlerine tıpatıp benziyordu. Etrafı küçük bir kapıyla çevrili bir mezarın yanına atılmış, parçalanmış ceset de dahil.

"Inigo Jones mu?"

Rory ona boş boş baktı. "Öyle görünüyor."

"Inigo?" diye tekrarladı, onun bu referansı anlayacağını düşünerek. Anlamadı. "Evet?"

Benim adım Inigo Montoya... Sen babamı öldürdün... Ölmeye hazırlan! Belli ki Rory, *The Princess Bride*'ı hiç izlememiş ya da okumamıştı.

Belki de Luke haklıydı ve Rory gerçekten de dizi bağımlısıydı.

Rory, Rory bir polise yaklaşırken onun arkasında yürüdü.

"Selam Brian. Burada neler oluyor?"

"Geocaching yapan bir öğrenci." "Geo ne?" diye sordu.

Memur kulağını kaşıdı. "Adli tıp uzmanı açıklayana kadar ben de bilmiyordum. Geocaching. İnsanların bir uygulamaya giriş yapıp, içinde notlar veya başka şeyler bulunan nesneleri bulmak için kullandıkları devasa bir küresel hazine avı gibi bir şey. Sonra o nesneyle fotoğraflarını çekip, başkalarının da keyif alması için uygulamaya kaydediyorlar. Ben anlamıyorum ama görünüşe göre bu bir moda."

Bu ona gerçekten ilginç geldi. Bu yüzden bu trendi araştırmak için telefonunu çıkardı.

"Başka ayrıntı var mı?" diye sordu Rory.

“Öğrenci aramasından dönmeyince, oda arkadaşı onu bulmak için buraya geldi. Öğeyi takip etmek için telefonlarını kullandıkları için, oda arkadaşının cesedi bulması kolay oldu. Bizi aramadan önce hiçbir şeye dokunmadığını söylüyor.” Çenesini ambulansa doğru salladı. “Eğer onunla röportaj yapmak istersen, o şurada.”

Oda arkadaşının acısını paylaşan Sorcha, rahatlaması için ağırlıklı battaniyeye sarılmış kıza doğru yürüdü.

Genç kadın solgun ve titriyordu. “Lütfen bana başka soru sorma. Bunu tekrar tekrar yaşamaya dayanamıyorum.”

“Biliyorum ve üzgünüm. Sadece sana sarılmak istedim.”

Kız kendini Sorcha’ya attı ve daha da şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı.

Sorcha, onu kucakladı; kız, o soğuk kış gecesinde polisin evine geldiği ana geri dönmüştü.

Mono yüzünden okulda, yurt odasında olmak yerine evdeydi.

Hâlâ anlayamadığı nedenlerden dolayı, o gece giyinik olarak yatmıştı. Sanki içinden bir ses, ailesinin başına geleceklerle başa çıkmak için giyinik olması gerektiğini biliyormuş gibiydi.

Şafak sökmeden hemen önce, annesi işe gitmek için hazırlanıyordu. Sorcha, yatak odasının penceresine birinin vurduğu sesle uyanmıştı.

"Sorcha?"

Ses tıpkı kız kardeşinin sesine benziyordu. Siobhan'ın onu görmek için gizlice eve geldiğini düşünerek pencereye gitti ve perdeleri açtı.

Tam o anda, polis arabası evlerinin garaj yoluna girmişti.

Annesi onları karşılamak için dışarı çıkmış, Sorcha ise her şeyin yavaş çekimde gelişmesini merakla izlemişti. "Ne oldu? Kızım bir kaza mı yaptı?"

Ne kadar basit bir soruydu.

"Hayır, hanımefendi. Size bir şey bildirmek için geldik..."

Sorcha, o sözlerin bitmesine şimdi bile izin vermezdi. Bin yıl yaşasa bile, onları asla unutmazdı. Ya da annesinin

Annesinin ılık atıp yere yıılmasını. Polislerin minyon annesini, SORCHA'nın akın bir sessizlik içinde beklediği eve taşımak zorunda kalmasını.

Annesinin histerik çığlıkları babasını uyandırmıtı.

SORCHA sendeleyerek yatağına geri dönmüş ve orada oturmuş, bu deheti kavramaya alımıtı.

Kızı kucağına alırken gözleri yalarla doldu ve her şeyi verip de unutmak isteyeceği o anı hatırlamamaya çalıştı.

Birkaç dakika sonra, ğrenci geri çekildi ve elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Biliyorsunuz, değil mi?"

Konuamayacak kadar boğulmuş bir halde başını salladı. "Bayan Norton..."

SORCHA, RORY'nin sözünü kesmek için elini kaldırdı. "Polise zaten ifade verdi. Bence eve götürülmesi gerekiyor."

Rory başını salladı. "Bir memur gönderirim."

O uzaklaşırken, SORCHA'nın omurgasından tuhaf bir ürperti geçti. Gzetlendiğini hissettiren o tüyler ürpertici duygu.

Yavaa arkasını döndüğünde, gördüğü tek şey polisler ve destek ekibi... polis arabaları, bir ambulans, yanıp sönen ııklar. Yosun kaplı ağaçlar.

Dışarıda hiçbir şey yoktu...

alılıkların arasında siyah bir köpek gördüğünde düşünceleri dağıldı. İlk bakışta Luke'un annesine benziyordu. Ama bir şey farklıydı.

Dnmeden köpeğe doğru yürümeye baladı.

Dilerini göstererek ona hırladıktan sonra gri bir duman bulutunun içinde kayboldu.

"Neyi kaçırdım?"

SORCHA, kulağında yankılanan derin bas sesine karşı ılık attı. "Tanrım!"

"Yaklaamadın bile." Luke ona sırttı. "İyi misin?"

"Bilmiyorum." Köpeğin bulunduğu çalıları işaret etti. "Sanırım az önce bir cehennem köpeği gördüm."

Luke ona kaşlarını çattı. "Nerede?"

"urada."

Tek kelime etmeden oraya doğru yöneldi.

Birkaç dakika sonra, yanına geri döndü. "Cehennem köpeği değil."

"O zaman neydi?"

"Kesinlikle bir şekil değiştiren. Ama bizden biri değil."

Kısa cevapları onu sinirlendirmeye başlamıştı. "Neden öyle diyorsun?"

"Her yer çikolata kokuyor. Kokuyu kaçırmak imkansız. Gerçek bir köpek olamaz, çünkü ölü ya da hasta olsalar bir çalılarının arasında yatıyor olurlardı. Ayrıca, iz bulamıyorum, yani her kimse buradan ışınlanarak gitmiş."

Ona söylemeden bunu bilmesi korkutucuydu.

O, grubun vazgeçilmez bir üyesiydi. Reyes onu işe almakla

O şeytanın ta kendisi olsa bile.

Bunun artık ona eskisi kadar korkutucu gelmemesi garipti.

Ve o başka bir şey söyleyemeden, Rory kararlı adımlarla onlara kararlı adımlarla onlara doğru geldi. Karanlık gözlerindeki öfke elle tutulur gibiydi. Elini Luke'un burnunun dibine tuttu. "Yıldız puanları doğru mu?"

Rory'nin elini geri çekerek, Luke Rory'nin tuttuğu kolyeye baktı. "Hâlâ benim değil."

"Bu çok uygun."

"Gerçekler genellikle
öyledir."

Rory, Luke'a bakışlarını daralttı. "Sende bir terslik var."

"Pireler yüzünden. Beni kaşıdırıyorlar."

Gözlerini deviren Rory, kolyeyi yumruğunda sıktı. "Hâlâ senin bu işin içinde olduğunu düşünüyorum."

"Ödeşтик. Ben de senin bir pislik olduğunu düşünüyorum."

Rory o kadar kızgındı ki, burun deliklerinden duman çıkmamasına şaşırdı. "Randevumuzun böyle biteceğine inanamıyorum."

Daha kötüsünü de yaşamıştım. Sorcha bu sözleri zar zor yuttu.

"Kişisel hayatıma bir cinayetin karıştığı ilk sefer değil bu."

Rory sakinleşti. "Aynı yöntemle işlenmiş gibi görünüyor. Ama ilk cesede daha çok benziyor. Başka bir yerde öldürölüp buraya atılmış."

"Bir mezarlıkta," diye fısıldadı.

Onlar konuşurken, Luke cesedin yanına doğru yürüdü.

"Neyi gözden geçiriyoruz?" diye sordu Rory.

"Uykudan başka mı? Olası bir şüpheli." Sorcha midesi bulanıyordu. "Bu piç kurusu başka birine zarar vermeden onu yakalamak istiyorum."

"Ben de."

"Corvan!" Polis memurlarından biri onu çağırdı.

O uzaklaşırken, Sorcha Luke'un cesedin yanında durduğu yere doğru yürüdü.

Mezarın üzerindeki isme bakarken o sevimli sırıtışını koruyordu. "Benim adım Inigo Jones... Babamı öldürdün... Ölmeye hazırlan."

Onun mükemmel taklidine güldü. İsim hariç. "Anlayacağınızı biliyordum."

"Ben yaptım olduğu kadar kadar bir hayat olabildiğince yaşadığın yaptığınVe görünüşe göre bazı ülkelerin GSMH'si kadar büyük bir abonelik faturası."

Rory'den gerçekten hoşlansa da, Luke'ta bulaşıcı bir şey vardı. Onu ısırma istemesine neden olan bir şey.

Ama bu son derece profesyonelce olmazdı. "Kimi arıyoruz?"

Luke omuz silkti. "Dürüst olmalıyım. Ruhları yutan tek bir şekil değiştirici bile tanımıyorum. Listeyi baştan sona inceledik. Ve bilmediğimiz bir yaratık olduğuna inanamıyorum."

O sözleri daha ağzından çıkmıştı ki, o kehribar rengi derinliklerde yabancı bir ışık parladı. "Ankou."

"Çok yaşa."

Ona somurtarak baktı. "Normalde hapşırduğumuzda 'lanet olsun' deriz."

"Ciddi misin?"

"Ne düşünüyorsun?"

Mantıklıydı, ama vay canına... ne acımasızca.

"Peki, az önce ne tür bir anevrizma geçirdin?"

"Ankou," diye tekrarladı Luke. "Kelt kökenli yaratıklar. Oldukça iğrenç küçük yaratıklar. Üstelik şekil değiştiriyorlar."

"Neden biri seni tuzağa düşürmek istesin ki?"

Luke cevap vermedi. Bunun yerine, toplanan kalabalıktan uzaklaşarak ormana doğru yürüdü.

Merakla, onu takip etti. "Ne yapıyoruz?" "Bir peri höyüğü arıyoruz."

"Anlamadım?"

"Buradalar. Güven bana. O küçük piçler asla uzaklarda olmazlar. Ve gecenin bu saatinde eğlenmeyi severler. Alacakaranlık, onlar için özel ve mutlu bir zamandır."

Neden olmasın? Başa çıktıkları diğer her şey kadar mantıklıydı. Ama ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe, kalbi hızla çarpmaya başladı. "Savannah'da timsahlar yok mu?" Babasının ona timsahlara karşı dikkatli olması konusunda uyardığını hatırladı. New Orleans'ta yaşamış ve çalışmış biri olarak, timsahların en beklenmedik yerlerde ortaya çıkabileceğini biliyordu.

Su kenarındaki herhangi bir suç mahalli gibi. Hatta bir soruşturma sırasında bir yüzme havuzunda timsah bulmuşlardı.

O deneyimi tekrarlamak istemiyordu.

Luke durup ona müstehcen bir gülümseme attı. Konuştuğunda, sesinde derin bir Cajun aksanı vardı. "Küçük bir timsahdan mı korkuyorsun, *canım*? Sana söz veriyorum, bu ormandaki en korkutucu şey o değil."

"Senin kim olduğunu düşünürsek, sana katılıyorum. Ama ölümcül bir saldırıya uğramak ya da vücudumun bir parçasını kaybetmek istemem."

O tsk diye ses çıkardı. "Seni hiçbir vahşi hayvanın almasına izin vermem, tatlım. Merak etme."

Bunu takdir etse de endişelenmekten vazgeçmedi. Her gölge hareket ediyor gibiydi. Dahası, ağustosböceklerinin ritmik cıvıltıları da ortama ürkütücü bir hava katıyordu. "Eğer bir şey tarafından yutulursam, yemin ederim ki sonsuza kadar peşini bırakmam."

"İlk sen olmayacaksın."

İlginçti, çünkü onun yanında hiç hayalet görmemişti.

Luke'tan onu geri götürmesini isteyecekken, Luke bir adımda durdu. Yan tarafta yosun kaplı kayalardan oluşan küçük bir yığın vardı. Aslında oldukça güzeldi.

Sorcha, daha iyi görebilmek için telefonunu çıkarıp ışığı yaktı.

Luke, güçlerini kullanarak telefonunu elinden aldı ve ışığı kapattı. "Onları korkutup kaçırma."

"Kimi?"

O, yere diz çöküp kaya oluşumunun daha fazlasını ortaya çıkarırken ona cevap vermedi. Sonra garip bir cıvıltı sesi çıkarmaya başladı. Ağustosböceklerine benziyordu, ama çok farklıydı. O hoş sesi nasıl tarif edeceğini bilmiyordu.

Aniden, höyükten bir ışık belirdi. Boyutu bir ateşböceğine benziyordu. Ancak bu ışık ürkütücü bir yeşil renkteydi.

Işık, Luke onu avucunda yakalayana kadar çimlerin üzerinde düzensiz bir şekilde dans etti.

Sorcha, korkunç bir çığlık duyulunca tıslayarak kulaklarını kapattı.

"Kes şunu," diye Luke yumruğuna homurdandı. "Yoksa kanatlarını koparıyorum." Ses anında kesildi.

"Daha iyi. Şimdi kendini göster." Luke yumruğunu açtı.

Işık, karanlıkta dairesel bir parlaklık oluşturdu. Büyüyerek yirmili yaşlarının başında yakışıklı bir adamın vücudunu oluşturdu. Kısa, siyah kıvrıkcık saçlı adam, Luke'un göğsünün ortasına kadar geliyordu. Kanatları o kadar berraktı ki, sanki tül gibi görünüyordu. Ayrıca o kadar yumuşak görünüyorlardı ki, Sorcha elini uzatıp onlara dokunmak istedi.

Bu da Luke'un kanatlarının nasıl görüldüğünü merak etmesine neden oldu. Kesinlikle bu kadar narin olmazdı.

Hayır. Onunkiler muhtemelen bir yarasanınkine daha çok benzeyecekti. Deri gibi ve savaşa hazır.

Çok daha kısa boylu peri, partnerine alaycı bir şekilde baktı. "Ne istiyorsun, Kıyamet Prensi?"

Luke tsk etti. "Bu zor bir soru. Koleksiyonuma eklemek için bir çift kanat koparmayı düşünüyorum. Seninkiler çok güzel..."

Fey ayrılmaya başladı ama sonra hayal kırıklığıyla haykırdı. "Bana ne yaptın?"

"Fey tuzağı. Onları yem olarak kullanıyorum. Ailen sana bunlardan nasıl kaçınacağını öğretmemiş, ne yazık sana."

Fey gülmeye başladı. "Haklısın. Öğretmediler. Ama kardeşlerim bana daha önemli bir şey öğretiler."

Sözünü bitirir bitirmez kayalardan bir düzine ışık daha fırladı. Perinin yaptığı gibi, bunlar da spiral şeklinde dönerek çok daha büyük hale geldi.

Sorcha silahına uzandı, ama Reyes'in ona henüz bir silah vermediğini hatırladı. Kahretsin!

Kanı damarlarında kaynarken, Luke hiç de sarsılmış görünmüyordu.

Hatta onlara gülüyordu. "Yaptığınız şeyi bir daha düşünseniz iyi olur, çocuklar."

"Kardeşimizi serbest bırakmak isteyebilirsiniz." Bu adam Luke kadar uzundu. O kadar kaslı değildi, ama ses tonundan, boy, kilo ve dövüş yetenekleri açısından Luke ile eşit olduğunu düşündüğünü anladı.

Luke derin bir nefes alıp başını salladı. "Kim daha iyi diye yarışmaya girmeyelim. Benimkinin daha büyük ve daha uzağa attığına söz veriyorum."

İğrenç! Bunu düşünmek bile istemiyordu.

Sarışın bir fey, boyunu üç katına çıkararak Luke'un üzerinde yükseldi.

Luke gülerek ilk fey'den geri çekildi, böylece devasa olanı yumruklayabilecekti. O darbe, fey'i karanlığa doğru uçurdu. Luke diğerlerine döndü. "Sıradaki kurban. Öne çık."

Hemen saldırdılar.

Sorcha yardım etmeye başladı, sonra Reyes'in neden Luke'un yanında silahlı olmaktan endişelenmemesini söylediğini anladı.

Luke, güçlerini kullanarak bir fey'i havaya fırlattı ve ikinciye yönelirken, keskin bir ışık parladı ve Sorcha'nın gözlerini kör etti. Gözlerini korumak için kapattı, ama şiddetli bir hırlama duyabiliyordu.

Gözleri alışana kadar, tüm fey'ler Luke'un etrafına dağılmış olarak yerde yatıyordu. Her birinin göğsünde kocaman siyah bir köpek vardı. Luke'a ilk saldıran hariç. Onu öfkeli bir Helly boğazından tutarak yerde tutuyordu.

Sorcha bu manzarayı nasıl yorumlayacağını bilemedi. "Cehennem köpekleri mi?" diye sordu Luke'a.

"Bana saldırıldığında genellikle ortaya çıkarlar. Buna güvenebilirsiniz."

"Helly de öyle." İmp, Sorcha'ya sırttı. "Ve sen

korkutucu bir Helly'sin."

Yumruklarını kaldırıp sert bir yüz ifadesi takındı, sonra bir canavar gibi kükredi.

Luke yakaladığı ilk feyi gömleğinden tutup zavallı yaratığı önüne tuttu. "Hadi bunu bir daha deneyelim. Ben kötüyüm ve sen de bana saldırıp keyifle yoluna devam edebileceğini düşünerek aptallık ettin. Az önce yaptığın şeyin ne kadar aptalca olduğunu anlıyor musun?"

Fey başını salladı.

"Güzel. Şimdi bize adını söyle."

"Oliver."

Kaşlarını çatarak, ismi Luke'a fısıldadı. Bir fey yaratığı için çok tuhaf bir isimdi. Oberon ya da Aeron gibi bir isim bekliyordu.

Ama Oliver mi? Bu hiç de doğru gelmiyordu.

Luke ismi sakın bir şekilde kabul etti. "Teşekkürler, Oliver. Şimdi uslu bir peri ol ve bana konseyinin emirlerini uyguluyor ya da uygulamıyor olabilecek başıboş bir Ankou'dan bahset."

"Bütün Ankou'lar başıboş. Soruyu anlamadım."

Bu durumda ikisi de aynı durumdaydı. Sorcha, Ankou'nun ne olduğunu hiç bilmiyordu.

Luke uzun ve hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdi. "Tamam, Ollie. Dinle ve beni takip et. Ankou'yu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette."

"Seni az önce çıkardığım bu küçük peri geçidini sevdin, değil mi?" "Evet."

Luke devam etmeden önce yüzünü buruşturdu. "Kısa süre önce oradan geçen bir Ankou var. Değil mi?"

"Bilmiyorum."

Luke'un gözleri parlak kırmızıya döndü. "Babam için ne yapardım, biliyor musun?"

Oliver'in yüzü soldu. "Biliyorum."

"Yaptığım şeyi ne kadar sevdiğimi ve onu ne kadar özlediğimi biliyor musun?"

Oliver başını salladı. "Hayır."

Luke o kadar şeytani bir kahkaha attı ki, bu onu gerçekten korkuttu. "Şimdiye kadar yaşadığın en harika orgazmı hayal et. Onu steroidlerle güçlendir ve yüz kat büyüt, o zaman eski işimi ne kadar sevdiğime yaklaştım olursun."

Oliver gözlerini genişleterek, duyulacak şekilde yutkundu.

Luke onun yanağına hafifçe vurdu. “Şimdi sorularıma cevap verebilirsin, ya derin üzerinde kalır ya da ayaklarının dibinde iğrenç bir yığın halinde yatar. Seçim senin.”

Bunu gerçekten yapabilir miydi? Bu, onu birçok açıdan rahatsız etti.

Oliver yutkundu. “Derimin vücudumda kalmasını istiyorum.”

“İyi seçim.” Luke, hala köpekler tarafından yakalanmış olan diğer perilere göz attı. “Şimdi... Bana cevap ver yoksa köpeklerden birinin arkadaşlarından birine saldırmasına izin veririm. Anlaşıldı mı?”

“Anladım.”

“Son zamanlarda hangi Ankou senin küçük geçidine girdi?” “Gerçekten bilmiyorum, yemin ederim. Ama Matilda biliyor.”

Luke ona soğuk bir gülümseme attı.

“Onu getirin.” “Matilda!”

Sorcha, sevimli bir Tinker Bell ortaya çıkınca gözlerini kırptı. Onu tanımlamak için başka bir yol yoktu. Üzerinde ince, kat kat yeşil bir elbise ve korse bile vardı. Adil olmak gerekirse, sarı saçlı değil, siyah saçlıydı ve saçları uzundu, başında da çiçeklerden yapılmış bir taç vardı.

Onu tarif etmenin tek yolu “mükemmel” kelimesiydi.

Luke ve diğerlerini görür görmez, aniden durdu ve yeşil kanatlarını yanlarına indirdi. “Burada neler oluyor?”

“Matilda mı?” diye sordu

Luke. “Evet.”

“Kısa bir süre önce portalınıza giren bir Ankou'yu arıyorum. Ollie, onun kim olduğunu senin bileceğini söyledi.”

Cehennem köpekleri tarafından köşeye sıkıştırılmış peri grubuna göz attı. “Nedenini sorabilir miyim? Umarım onu bağlayıp dövmeyi düşünüyorsunuzdur. Ya da köpeklerinize yem etmeyi.”

“Söz veremem. Ne söyleyeceğini bilmediğim için, seçeneklerimi açık tutmak istiyorum.”

“Yapma bunu, Tilly!” dedi Oliver. “Şeytanın adamlarına güvenemeyeceğini biliyorsun.”

“Ankou'lara da güvenilmez.” Tilly sonunda Sorcha'yı gördü. Narin kaşları çatıldı. “Bir insan, ama insan değil.” Luke'a döndü. “İlginç arkadaşların var.”

“Öyle söylendi.”

Tilly yüzünü buruşturdu. "Elizar, portaldan geçen son Ankou'ydu. Belki iki saat önce."

Bu, Sorcha'nın beklediği türden bir isimdi ve zaman da zavallı çocuğun cinayetiyle örtüşüyordu.

"Bu Elizar'ı nerede bulabilirim?" diye sordu Luke.

Matilda, Luke'un yanındaki fey'e baktı. Söylemek istemediği belliydi, ama Oliver tutsakken yalan söylemek ya da sessiz kalmak akıllıca olmazdı. "Kraliçemizin sağ kolunda oturuyor."

Sorcha bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. Ankou'nun ne olduğu hakkında da hiçbir fikri yoktu. Ama kendini koruma içgüdüğü bu konuşmayı durdurmuyacaktı.

Ancak Luke'un yüzündeki ifade, bunun onlar için iyi bir şey olmadığını gösteriyordu. O her şeyi anlamıştı belli ki.

Luke'un burun delikleri genişledi. "Siz küçük parazitlerden hangisinin kraliyet kanı var?"

Kimse ses çıkarmadı.

"Pekala, Helly. Öldüreceğin birini seç. Eğer kraliyet kanı taşıyan oysa, oops. Ama kafaları kesmeye başlarsak, ya doğru kişi konuşur, ya bir arkadaşı onu ele verir ya da yatak odan için bir kafa koleksiyonumuz olur. Her halükarda kazan-kazan durumu."

Şaşkınlık içindeki Sorcha bir şey söylemeye çalıştı. Ama ağzından tek kelime bile

Elbette, o kadar acımasız olamazdı.

Yine de Helly gözlerini kapattı ve rastgele birine işaret etti. "Şu!"

Luke, Oliver'ı Helly'ye teslim ederken, Helly'nin seçtiği çocuğa doğru yöneldi. "Şanslısın."

Fey gerçekten altına işedi. "O prens!" Sorcha'dan çok uzak olmayan yakışıklı, siyah saçlı bir feyi işaret etti.

"Teşekkürler. Yaşamaya devam edebilirsin." Luke onu bıraktı ve yerde yatan feye doğru gitti. "Şimdi sen ve ben biraz sohbet edeceğiz."

"Annem bunun için canını isteyecek. Kimse bana zarar veremez!"

Luke cehennem köpeğini kenara itti ve korkutucu bir kolaylıkla onu yerden kaldırdı. "Korkmadığımı söylememe gerek yok. Şimdi, nasıl olmasını istersin? Seni fena halde dövmem mi? Hiç zarar görmeden kendi isteğinle bilgileri vermek mi? Boğazını parçalamam mı... Seçim senin ve zaman akıyor."

Fey, konuşmadan önce duyulur bir şekilde yutkundu. "Seni Elizar'a götürebilirim."

"İyi seçim. Seçeneklerimden biri değildi ama biliyor musun? Bu akşam biraz merhametli hissediyorum. Şanslısın." Tilly'ye baktı. "Hepimiz için geçidi aç."

"Sadece yap," dedi prens. "Bırak annem onunla ilgilensin."

Tek kelime etmeden, Tilly prensinin dediğini yaptı ve parıldayan portalı açtı. Çok güzeldi. Sanki önlerinde dalgalanan dalgalar gibiydi.

Luke parmaklarını şıklattı ve cehennem köpekleri esirlerini bıraktı, sonra onları geçide kadar eşlik etti. Tek tek geçtiler.

Tilly geçide girmeye başladığında, Luke elini nazikçe omzuna koydu. "İzin ver, önce ben gireyim. Bir tuzak varsa, sen oraya varmadan onu etkisiz hale getirmek istiyorum."

"Silahsız olduğum ve senin korumalarınla yeteneklerin bende olmadığına göre, sen gir bakalım koca adam."

O, geçitten geçmeden önce ona göz kırptı.

Sorcha içeri girmeye başladı, ama bir adım attığı anda kapı tamamen kapandı.

Nefes nefese, kendisi kadar şaşkın olan Helly'ye döndü. "*Dominus!*" diye bağırdı Helly.

Ama nafileydi. Luke tamamen gitmişti ve yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Bölüm On Altı

Luke, arkasında portal kapanıp Sorcha, Helly ve cehennem köpeklerini dışarıda bırakırken kaşlarını kaldırdı.

"Yakalayın onu!" minik prens çığlık attı. Peri muhafızlar ona doğru koştu.

Luke tüm gruba ateş püskürttü, sonra prenslerine döndü. "Başka kim ekstra çıtır çıtır olmak ister?"

"Variance, dur!"

Luke o keskin sesin kime ait olduğunu biliyordu. Tanith. Saraydan bağımsız olarak tüm perilerin kraliçesi. Başkalarına kral ya da kraliçe unvanı verebilirlerdi, ama babasınıninkiyle rekabet edecek şekilde hepsini demir yumrukla yöneten kişi oydu.

Prens Variance, kraliçenin yaklaşmasıyla kenara çekildi ve önünde eğildi. "Özür dilerim, Anne. Ben sadece..."

"Önemli değil." Luke'a, Savannah'ın soğuk bir gecesinden bile daha fazla ürperten sıcak bir gülümseme sundu. Beyaz saçlarıyla keskin bir kontrast oluşturan koyu teni ve siyah gözleriyle, onu şahsen tanımiyorsa çok güzel bir kadın olurdu. Güzelliğin vücut bulmuş hali gibi görünebilirdi, ama içi...

Cehennemde kucaklamak isteyeceği şeytanlar vardı. Aslında, dolabı onlarla doluydu.

Ve eğer kadın onun önünde eğilmesini bekliyorsa, babası daha önce buzdağlarını güdmeye başladı.

Yüzünü sertleştirerek boğazını temizledi. "Kraliçe Tanith."

Kraliçe ona tsk diye seslendi. "Bu kadar resmiyete gerek yok, Luke. Krallığıma hoş geldin. Sanırım buraya ilk kez geliyorsun, değil mi?"

"Evet."

Kadının koluyla etraflarındaki soğuk beyaz duvarları işaret ettiğini sandı, ama aslında işaret ettiği şey, mükemmel vücudunu saran tül gibi beyaz elbisesindeki ışıltılı mücevherlerdi.

“Mag Mell hakkında ne düşünüyorsun?”

“Ziyaret etmek için güzel bir yer, ama burada bir yazlık ev inşa etmek istemezdim.”

Kadın şakacı bir şekilde tsk diye ses çıkardı, öne doğru adım attı ve adamın koluna girdi. “Zamanla seveceksin.”

“İspanyol yosunu için de öyle derler, ama bunun olması için o kadar uzun kalmayı düşünmüyorum.”

Boğazını temizleyip, ona sempatik bir şekilde dudak bükerek baktı. “Babanı duydum. Kendini gerçekten ait hissedebileceğin bir yeri tercih etmez misin? Sana burada barınak sunuyorum.”

Bu, vücudundaki tüm alarmları tetikledi. “Anlamadım?”

“Mag Mell çok güzel bir diyardır. Bir süre burada dinlenip ne düşüneceğine karar vermelisin.”

“Hayır, teşekkürler. Üç insanı öldüren bir Ankou’yu yakalamak için uğradım sadece. Bana Elizar’ın yolunu gösterir misin?”

Kadın ona tsk diye seslendi. “Bunu istemezsin, canım.”

Bu sözler... onu çileden çıkardı. Bu, babasının icat ettiği bir oyundu ve onu en kötü şekilde tetikleyen bir oyundu. “Beni manipüle etme, Tanith. Bundan hoşlanmıyorum.”

“Üzgünüm, canım. Ama burada olmana çok sevindim.”

Bu ne anlama geliyordu? Sesinde tuhaf bir ton vardı. Tam olarak anlayamadığı bir tondu ve kadın onu bir kapıya doğru yönlendirirken, kafasının tamamen sessiz olduğunu fark etti. Buradaki kimsenin ne düşündüğünü bilmiyordu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

O sessizlik kulakları sağır ediyordu.

Tanith ona gülümsedi. “Çok mutluyum.”

O fısıldanan sözler, hipnotik bir rüya gibi zihninden geçti. Bir sonraki anda, oda dönmeye başladı.

Sonra her şey karardı.

"SORCHA!"

Helly, Rory'nin sesini duyunca dişlerini gösterdi. "Onu ısırabilir miyim?"

"Lütfen yapma. Ben ondan kurtulurken sen portala devam et." Bu, onun demek istediğinden çok daha kötü gelmişti.

Endişeli görünmemeye çalışarak Rory'nin yanına döndü.

"Buradayım."

"Neden ormanda bulunuyorsun?"

"Luke bir şey gördüğünü sandı."

"Gördü mü?"

Kafasını salladı. "Neden mezara ve cesede geri dönmüyorsun, biz de birazdan sana geleceğiz."

Bu, istediğinin tam tersi bir etki yarattı. Onu sakinleştirmek yerine, anında paranoyaklaştırdı. "Neler oluyor?"

Lanet olası dedektifler ve meraklılıkları. Evet, kendini de buna dahil ediyordu. Ailesinin ona karşı sık sık sabrını yitirmesine şaşmamalıydı.

"Her şey yolunda. Gerçekten." Her ne kadar öyle olmasa da.

Sabırsızlığını belli etmemeye çalışarak, gruba ulaşana kadar onunla birlikte gitti. Zavallı kurbanı inceleyen Jedi'nin yanına gitmek için izin istedi.

Jedi ona bakıp gülümsedi. "Merhaba, Dedektif. Sizin için ne yapabilirim?"

"Rory'yi birkaç dakikalığına alabilir miyim?"

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Böylece sana bir iyilik borcum olsun."

O güldü. "Tamam. Mahremiyetine saygı duyacağım. Onu buraya gönder, elimden geleni yapacağım."

"Teşekkürler!" Omzuna hafifçe vurduktan sonra Rory'nin yanına döndü. "Hey, az önce Jedi ile konuşuyordum, sana bir saniye ihtiyacı var. Sanırım sana göstereceği bir şey var."

Rory başını salladı. "Buradaki işim biter bitmez gelirim." Bu tam da istediği şeydi.

O gözden kaybolana kadar bakışlarını ondan ayırmadan, yavaşça Helly'nin ormanda beklediği yere geri döndü.

Küçük şey, ona yaklaşınca sinirli bir nefes verdi. “İçeri girmek için her şeyi denedim. Nasıl açılacağını bilmiyorum.”

“Peki ya annesi? O girebilir mi?”

“Belki. Ama ona söylemeye korkuyorum. Onu korumadığım için bana kızabilir.”

“Bunu yapmamaktan ve onun yardıma ihtiyacı olduğu halde yardım alamaması riskini almaktan daha çok korkmuyor musun? O tehlikedeyken biz onu kendi haline bırakırsak annesi daha çok üzülmez mi?”

Helly ona yüzünü buruşturdu. “Çok acımasızsın!” Sonra ciddileşti. “Ama haklısın. Hemen dönerim. Yerimi sıcak tut.”

Bunu nasıl yorumlayacağını bilemeyen Sorcha, geçidin yanında bekledi. Yalnız.

Bu, şimdiye kadar yaptığı en iyi plan değildi. Ve ağustosböceklerinin sesi gittikçe yükselirken, bu plan hakkında giderek daha fazla şüpheye düştü. Ne düşünmüştü ki?

Annesi ne yapardı?

Bu durum hoşuma gitmiyor.

Her gölge bir öncekinden daha kötü görünüyordu. Kalbi deli gibi çarpıyordu, özellikle de burada, tek başına, tek bir silahı bile olmadan olduğunu hatırladığında.

Kahretsın...

Reyes'in ona bir silah vermesi gerekiyordu. Luke'un yanındayken buna ihtiyacı olmayabilirdi, ama onunla birlikte olmadığında kesinlikle ihtiyacı vardı.

Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Şimdi tam zamanı.

Ormanda bir şey homurdandı. Polisin bulunduğu yönde değil, daha içlerinde. Aç mıydı, yoksa kızgın mı?

Aç ve kızgın olması muhtemelen en kötüsü olurdu.

Tam Rory'nin yanına koşmaya hazırlanırken, bir ışık parlaması gözlerini geçici olarak kör etti. Gözlerini korumak için elini kaldırdı ve ışık kaybolana kadar elini indirmede.

Senka insan formunda duruyordu ve yanında yarım düzine sessiz cehennem köpeği duruyordu. Bu korkunç bir manzaraydı. “Oğlum

?”

Görünmez olmayı dileyerek, Sorcha, Luke'un Oliver'ı yakaladığı küçük höyüğü işaret etti. "Bir geçit açtılar ve sanırım onu oraya götürdüler."

Senka, şiddetli bir hırıltıyla oraya baktı. "Mag Mell mi? O kaltağın cesareti var."

Sorcha onun kim olduğunu soracaktı, ama bu bir şey söylemek için en uygun an gibi görünmüyordu. Annesinin öfkesi bunun için çok yoğundu.

Senka elini bir hareketle geçidi açtı ve içinden geçti.

Helly, Sorcha'nın yanında belirdi, sonra onu çekerek ileri koştu. "Yine geride kalmayalım."

Helly'yi daha sıkı tutarak, güvenli bir şekilde diğer tarafa geçene kadar onunla birlikte koştu.

Ancak geçitten geçer geçmez Sorcha onu bıraktı. Güzelliği karşısında şaşkına dönen Sorcha, bunun bir grup mantardan çıktığına inanamıyordu.

Tabii biri mantarları yemediği sürece.

Alice olmuştum. Aynen öyle hissediyordum. Her şey etrafında daha büyük görünüyordu, aslında öyle olmasa da. Her yer sert bir beyazla kaplıydı. Tavan, mermer zemin, duvarlar. Sanki biri renklerden korkuyormuş gibiydi.

O, perilerin yeşil, orman benzeri ortamlarda yaşadığını düşünürdü. Burası ise modern ve sert bir ortamdı. Gördüğü çizgi filmlerle hiç uyuşmayan bir ortam...

Gördüğü çizgi filmlerle çelişiyordu.

Evet, tamam. Periler hakkında anime ve Disney filmlerinde gördüklerinden başka hiçbir şey bilmiyordu. Ve bu, ne kadar az şey bildiğini ona kanıtladı.

"Daha önce buraya geldin mi?" diye sordu Helly'ye.

"Hayır. Ama Kraliçe Tanith'ten beklediğim gibi görünüyor." Helly, taç takmış, uzun boylu, ince yapılı bir fey olan kraliçeyi işaret etti. Saçları duvarlarla ve ışıltılı elbisesiyle uyumluydu.

Aynı kraliçe, şu anda Senka tarafından köşeye sıkıştırılmıştı; diğer cehennem köpekleri ise bir grup peri muhafızı tarafından uzak tutuluyordu.

"Oğlum nerede?"

Tanith, annesine küçümseyen bir gülümseme attıktan sonra meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Bana soru sorma, canavar. Asla."

"Ve sen de elbiseni kanla lekelemek istemezsin. Bana çocuğumu göster. Hemen!"

Yine de Tanith reddetti. "Burada kraliçe benim. Bana emir veremezsin!"

Senka'nın gözleri parladı. "Ve ben, şimdiye kadar var olmuş en güçlü Tarikat'ın liderinin yanındayım. Efendimi çağırmamı ister misin?"

Bu tehdit, kraliçenin Senka'ya alaycı bir gülümseme atmasına neden oldu. "Duyduğuma göre, Luke artık babasının gözünde bir değeri yok. Hatta, Yüce Olan'ın oğlumuzla hiçbir ilgisi kalmadığını duydum. Öyleyse neden, onun bir prens olarak muamele göreceği yepyeni bir varoluşa müdahale ediyorsun?"

"Eğer dediğin gibi burada prens olacaksa, onu görmeme izin ver, o bana neyi tercih ettiğini söyleyecektir."

"Korkarım bunu yapamam. Şu anda oldukça meşgul."

Senka'nın kehribar rengi gözlerindeki öfke korkutucuydu. Kraliçeye doğru bir adım attı, ancak fey muhafızlar mızraklarının uçlarıyla önünü kesti.

Kimse kıpırdamadan önce, Senka zarif görünüşüne yakışmayacak bir uluma çıkardı. O kadar keskin bir sesdi ki, Sorcha ve Tanith kulaklarını tıkamak zorunda kaldı.

Bu ses, muhafızların mızraklarını düşürmesine neden olurken, diğer cehennem köpekleri sol taraftaki koridora doğru koştu.

Yere düşen Tanith, parmaklarını hâlâ kulaklarına bastırarak kıvrıldı. Bir kraliçe için pek de onurlu bir duruş değildi.

Helly, ellerini Sorcha'nın ellerinin üzerine koydu. "Artık iyi olacaksın." İsteksizce, imp'in ellerini çekmesine izin verdi. Ulumayı hâlâ duyabiliyordu, ama artık o kadar keskin ve zayıflatıcı değildi.

Bu rahatlamaya minnettar olan Sorcha, Helly'ye sarıldı. "Hadi Luke'u bulalım."

Cehennem köpeklerinin peşinden koridordan ilerlediler. Onu bulmak için giderken, yerde yatmış ve

ve onlar da kulaklarını tutuyorlardı.

"Annesinin çıkardığı bu ses de ne?" diye sordu Helly'ye.

"Bale ılığı. Cehennem köpekleri yaralandıklarında birbirlerini bu şekilde bulurlar."

Mantıklıydı.

Ve kulağımda kötü bir yankı bıraktı.

Diğer köpekleri takip ederek, ilk girdikleri oda ve koştukları koridor kadar sade ve beyaz olan devasa bir yatak odasına geldiler.

Köpekler, sanki fiziksel acı çekiyormuş gibi inleyerek, yerde yatan bir cesedin etrafında daireler iziyorlardı.

Sorcha'nın Luke'u tanınması tam bir dakika sürdü. zerinde sadece siyah bir şort olan Luke, yerde cenin pozisyonunda yatıyor ve titriyordu.

Onu bu kadar acı içinde görmek Sorcha'nın kalbini parçaladı. "Donuyor. Lütfen bir battaniye getir," dedi Helly'ye.

Düşünmeden onu kendine çekti ve onu ısıtmaya çalıştı

"Sorun yok, Luke. Biz buradayız."

Dişleri o kadar şiddetle takırdıyordu ki, kırılmamış olmalarına şaşırdı kırılmadıklarına şaşırdı.

Helly bir yorgan ve battaniyelerle geri döndü.

Sorcha onu battaniyelere sardı ama yine de soğuktan titriyordu. Dudakları bile maviye dönmüştü. "Onu ısıtmalıyız." Etrafta başka bir şey var mı diye baktı.

Hiçbir şey yoktu.

Sorcha'nın aklına tek bir şey daha geldi. "Giysilerini bul." Helly aramaya koştu.

Sorcha, dudaklarının bu kadar maviye dönmemesi için kan dolaşımını hızlandırmak amacıyla sakallı yanaklarını nazikçe ovuşturdu. Bu işe yaramayınca, vücudunun ısısının yardımcı olacağını umarak yanağını onun yanağına bastırdı.

Luke elini kızın saçlarına gömdü.

Hely biraz geri çekildiğinde, gözlerinin altın renginden kırmızıya dönüştüğünü gördü.

O ateşli bakışlar, Sorcha'yı büyüledi. Onun ıstırabını ve umudunu görünce nefesini tuttu. Elektriklenmişti.

Sonra dudaklarını onun dudaklarına bastırđı.

Sorcha, bu temasta bir sıcaklık dalgası hissetti. Bu, hayatında daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi. Tüm vücudu alev alev yanarken, Luke'tan vahşî bir homurtu koparana kadar öpücüğünü derinleştirdi.

Bu çok profesyonelce değildi ama kendini durduramıyordu. Tadı tatlı ve baş döndürücüydü. Hiç kimse onu böyle öpmemişti.

Sanki o, Luke'un ihtiyaç duyduğu hava gibiydi.

Luke'un başı, içinden akan hoş bir sıcaklıkla doldu. Öpücüğünün neyi bu kadar özel kıldığını bilmiyordu, ama onu o kadar şiddetli bir şekilde sarmış olan soğuşu, ayakta duramayacak kadar, son damlasına kadar kovmuştu.

"Şey... Ceketine hala ihtiyacın var mı?"

Luke, Helly'nin sorusuna gülerek öpüşmeden ayrıldı. "Evet!" Ceketini elinden aldı ve Sorcha'nın yardımıyla hızla giydi.

"İyi misin?" diye sordu Sorcha nefes nefese.

"Şu anda daha iyi olamazdım." Sonunda yeterince ısınmıştı ve güçlerini kullanarak kendine giysi yaratabilirdi.

Bu da onu daha da öfkeliendirdi.

Tanith'e soğuşun onu savunmasız hale getirdiğini kim söylemişti? Soğuşa oldukça dayanıklı olsa da, bir noktadan sonra çok üşüdüğü için güçlerine erişemez hale geliyordu. Bu, pek çok yaratığın bilmediğı bir şeydi.

Sorcha o anda ortaya çıkmasaydı...

Tanith'in kendisi için ne planladığını bilmiyordu, ama ona karşı çaresiz kalacaktı.

Şimdi ise Sorcha karşısında çaresizdi. Sorcha sadece vücut ısını normalle döndürmekle kalmamış, sürgüne gönderildiğinden beri uykuda olan bir şeyi uyandırmıştı.

Ve tanımadığı bir şeyi uyandırmıştı. Daha önce hiç hissetmediğı bir şeyi.

Bu onu dehşete düşürdü.

Yeniden doğmuş gibi hissediyordu.

Her zamankinden daha güçlü. Daha ölümcül.

"Xynzara? İyi misin?" diye sordu annesi yanlarına yaklaşırken.

O başını salladı. "Uyarı ve yardımın için teşekkürler." Annesinin omzunun üzerinden periler var mı diye baktı. O anki ruh haliyle, kafaları toplamaya başlamak istiyordu. "Kraliçe nerede?"

"Geçit odasında. Boğazını parçalama şerefine nail olmak ister misin?"

Annesi onu çok iyi tanıyordu.

"Önce birkaç cevap alayım."

Sorcha onun önüne geçti. "Onu gerçekten öldürmeyeceksin, değil mi?"

Kendini durduramadan, dudaklarına bir kez daha hızlıca öptü.

Evet, o hissi yanlışı anlaması imkansızdı. Damarlarında bir ateş dalgası daha patladı ve kararmış kalbinin derinliklerine kadar onu ısıttı. Ve Tanith'le işini hallettikten sonra bunu biraz daha derinlemesine keşfedebilmeyi umdu...

Tanith'in icabına baktıktan sonra.

Sorcha'yı strese sokmak istemeyen adam, ona göz kırptı. "Onu paramparça etmek ne kadar istesem de, yapmayacağım. Bu, gruplar arasında çok büyük bir bölünmeye neden olur ve bu tür bir iktidar boşluğuna ihtiyacımız yok. Ama aramızda sağlam bir anlaşma olmadan bu konuyu kapatmaya niyetim yok."

Bunun üzerine, onları bırakıp, daha fazla cehennem köpeği tarafından çevrili, hâlâ yerde kıvrılmış duran kraliçenin yanına geri döndü.

Hadi anne.

Tanith onu gördüğü anda, saçları kadar solgun bir hal aldı.

Güçlerini kullanmaya çalıştı, ama annesi onu tuzağa düşürmüştü. Kraliçenin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onu çaresiz bıraktığı kadar çaresizdi.

Sırf bunun için bile Luke annesine öpücük gönderebilirdi. "O kadar da eğlenceli değil, değil mi?" diye sordu acı bir şekilde.

Tanith kendini duvara dayadı. "Bana ne yapacaksın?"

"Kanatlarını koleksiyonuma eklemek isterdim." Ama bu şüphesiz Sorcha'yı üzecekti ve şu anda yapmak istediği en son şey buydu.

Tanith, sanki bu onu gerçekten isterse kanatlarını almasını engelleyecekmiş gibi kanatlarını vücuduna sardı. "Sana adil bir teklifte bulundum!"

Luke dehşete kapıldı. "Senin cariyen olmak hiç de bir teklif değil."

Senka'nın gözleri parladı. "Oğlumu evcil hayvana mı dönüştürmek istedin?" "Hayır! Sadece cariyeye."

"Bu da evcil hayvanın süslü bir ifadesi." Senka kraliçeye yaklaştı, sonra boğazına uzandı.

Luke annesinin bileğini yakaladı. "Bu ayrıcalık sadece bana ait."

Annesi ellerini kaldırdı. "Öyleyse yap. Ona öfkemi hissettir."

Luke ceketini bir çekişle düzeltti. "Elizar hakkında konuşalım..."

Tanith cevap vermeden önce annesine bir göz attı. "O benim hizmetçim."

"Amandine Dufresne'ye tıpatıp benzeyen kadınları öldüren."

"Hayır. Onun görevi sadece onu yakalayıp bana getirmek. Kimseyi öldürmek değil. Bazen kafası karışıyor."

Sorcha nefesini tuttu.

Luke bu sözlerle şaşkınlık içinde kaldı. Gerçekten az önce bunu mu söyledi?

Kraliçenin yanına çömeldi. "Yani şunu bir netleştirelim, seni bırakmak yerine boğazını kesersem, varisin emirlerimden kafam karıştığı için hiçbir şey söylemeyecek mi?"

"O tamamen farklı bir durum olurdu."

Aslında pek de değil.

"Onu şimdi öldürebilir miyim?" diye sordu annesi.

"Çok cazip geliyor." *Çünkü peri mantığına göre ne fark ederdi ki?* Öldürmekle serbest bırakmak görünüşe göre aynı şeydi.

Luke tiksiniş bir şekilde iç geçirdi. "Neden Amandine'i yakalamaya çalışıyorsun ve daha da önemlisi, neden suçları bana yıkmaya çalışıyorsun?"

Yüzünde gerçek bir şaşkınlık belirdi. Buna şüphe yoktu. Cinayetlerin suçu ona atıldığını hiç bilmiyordu.

İlginç.

Dizlerinin üzerine eğildi. “Görünüşe göre burada bir sorunumuz var. Neden yaşlı Elizar’ı çağırmıyorsun da onunla biraz sohbet etmeme izin vermiyorsun?”

Tanith yavaşça başını salladı, ardından Luke elini uzatarak onu yerden kaldırdı.

Tanith’in ne kadar çabuk asil tavrını geri kazanıp ona burun kıvrarak bakması garipti. Özellikle de onu yatak odası evcil hayvanı yapmaya ramak kalmışken. Luke bu konuda hâlâ kızgındı.

Cehennemdeyken bile bundan daha fazla nezaketi vardı. Hiç kimseyi yatağına zorla sokmamıştı. Ama sonuçta orası cehennemdi. Tek yapması gereken, ilgisini çeken kişilere işkence görmedikleri bir yere gitmek isteyip istemediklerini sormaktı ve onlar da hemen kabul ederdi.

Çoğu, o sormaya fırsat bulamadan kendilerini ona sunmuştu.

Yine de hepsinin bir seçeneği vardı. Kimseyi iradesine karşı tutmamıştı ve bir başkasına zorla sahip olmadan önce ölmeyi tercih ederdi. Ne kadar şeytani olursa olsun, asla yapmayacağı bazı zulümler ve ihlaller vardı.

"Bana ne yapacaksın?" diye sordu Tanith.

"Henüz karar vermedim. Ankou'nun ne diyeceğine bağlı." Muhtemelen onun korkularını hafifletmesi gerekirdi, ama babasına ait olan kısmı, onun korkularını uzatmak istiyordu. Özellikle de ona yaptıklarını düşünürsek.

Soğuktan nefret etmesi yeterince kötüydü. Ama kız, onun özerkliğini elinden almaya çalışmıştı. Onu kontrol etmeye çalışmıştı ve işte o anda cehennem köpeği genleri devreye girmişti.

O kimsenin kölesi değildi. Hiç kimse onun üzerinde egemenlik kuramazdı

Babası bile.

Tanith, koridorun sonundaki bir odaya yaklaşırken adımlarını hızlandırdı. Soldaki bir kapıyı açtı, sonra çıkmaya başladı.

Luke kolunu tuttu ve ona soğuk bir gülümseme attı. “Benim eşlik etmemi istediğinizi sanıyordum Majesteleri. Neden bu kadar çabuk gitmeye çalışıyorsunuz?”

"Halletmem gereken işlerim var."

"Ama bizim işimiz çok daha acil. Lütfen" —eliyle odayı işaret etti— "beni tanıştırın."

O, omzunun üzerinden Sorcha ve Helly'nin durduğu yere bir göz attıktan sonra, toplayabildiği tüm asil zarafetiyle odaya girdi. Luke, onun ne kadar çabuk kendine geldiğine hayran kaldı.

Kuşkusuz, Ankou'sunun onu yalvarırken ve zayıfken görmesini istemiyordu. Bu asla iyi karşılanmazdı.

Boğazını temizleyip tahtına doğru yürüdü ve sanki dünyadaki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi oturdu.

"Seni çağırıyorum, Elizar."

Hemen ardından, başlıklı figür ortaya çıktı ve kraliçesine selam verdi. Ankou'ların, bir peri yarattığı şekli bozulduğunda ya da herhangi bir hastalıkla doğduğunda yaratıldığı söylenirdi. Kendi türlerinden diğerleri tarafından kovulmamaları için onlara büyü yapma ve itici olmayan bir şekle dönüşme yeteneği verilmişti.

Ancak bu yeterli değildi. Efsaneye göre, kıskançlıkları o kadar büyüktü ki kalplerini karartmıştı. "Normal" peri yaratıklara karşı o kadar öfkelenildiler ki, zamanla daha da çirkin ve çarpık hale geldiler.

Bu gerçekleştiğinde, Ankou ruhu kontrolü ele geçirdi ve onlar artık sadece ölen perilerin ruhlarını toplayıp onları Ebedi Yaz Diyarlarına götürmek için kullanışlı hale geldiler.

Cehennemden farklı olarak, burası harika bir sonsuzluk olacaktı. Perilerin cezalandırılacağı bir yer yoktu. Ankou'ya dönüşmek, onların tek cehennem versiyonuydu.

Dürüst olmak gerekirse, o kendi cehenneminden çok onlarınkini tercih ederdi.

Gerçi şimdi, aşırı acı çekiyor gibi görünen bu bükülmüş, iğrenç yaratığa bakarken...

Belki de Cehennem o kadar da kötü değildi.

"Kraliçem," diye fısıldadı Elizar. "Sizin için ne yapabilirim?"

Luke'u işaret etti.

Luke arkasına dönüp onu gördüğü anda, kendini korumak için kolunu kaldırdı, çığlık attı ve yaldızlı tahtın yanına çekildi.

Luke'un ruh hali göz önüne alındığında uygun bir tepkiydi. "Kurtarın beni, Majesteleri."

Luke, sızlanan ses tonuna gözlerini devirdi. "Korkup altını ıslatmayı bırak, dostum. Sana sormam gereken birkaç şey var."

Elizar kolunu indirdi ve tahtın arkasından gizlice baktı. Başka bir ruh hali içinde olsaydı bu durum komik gelirdi. "Beni öldürmeye gelmedin, değil mi?"

Luke, Sorcha ile şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu. "Bunu bana karşı kullanmamamı gerçekten isterdim."

Sorcha yüzünü buruşturdu. "Önce ne söyleyeceğini dinleyelim. Fikrimi değiştirebilirim."

Yanık bir gülümsemeyle Ankou'ya döndü. "O zaman konuşmaya başlayayım, ihtiyar. İlk sorum, Amandine Dufresne'nin peşine düşmeni kim söyledi?"

Elizar kraliçesine baktı.

"Sakin bana yapmadığım bir şeyi yükleme." Soğuk bakışlarını Luke'a çevirdi. "Yapsaydım, sana söyledim. İyi ya da kötü, yaptıklarımın sorumluluğunu üstlenirim."

"Biliyorum. O halde soru şu: suikastçını başka kim kontrol ediyor?"

"Başka kimsenin olmaması gerekiyor." Tanith tahtından öyle bir güçle kalktı ki, elbisesi küçük çanların çınlaması gibi ses çıkardı. "Cevap ver ona! Kim benim yerime sana emir verme cüretini gösterdi?"

"Prens Elwin."

Luke öfkeli olduğunu sanıyordu, ama kadının yüzündeki öfke onunkini çok aşıyordu.

"Mutlak Muhafızlar!"

Senka, Luke'a başını eğerek, av köpeklerinin kraliçenin seçkin muhafızlarını serbest bırakmasına izin verdiğini belli etti.

Muhafızlar anında tahtın etrafında belirdiler ve kraliçelerinin önünde diz çöktüler. Mavi ve yeşil zırhları içindeki muhafızlar, hayranlık uyandıran bir manzara oluşturluyorlardı.

"Elwin'i bulun ve bana getirin. Hemen!"

Anında ortadan kayboldular.

Senka tahtın yanına yaklaştı. "Neden oğlumu kaçırmaya çalıştın?"

Tanith ona küstahça baktı. Senka elini ona doğru uzattı. "Doğurduğun canavara bir bak. Onun annesi olman, onun ne kadar olağanüstü bir

. Bu arada, bunun için tebrikler. Onca yüzyıl boyunca ona hayran hayran bakıp durduktan sonra, o benim portalımdan içeri girdiğinde şansına inanamadım. DNA'mı *onunla* birleştirebilecekken, neden bir çocuk sahibi olmak için bir insan erkeğini kaçırayım ki?"

Sorcha, kraliçenin ses tonuna gülmek için kendini zor tuttu. Perinin haklı olduğu bir nokta vardı. "İnsanları kaçırıyor musun?"

"Sürekli. Ama merak etme. İhtiyacım olanı aldığımda, hiç zarar görmeden geri gönderilirler."

Ağız açık kalan Sorcha, Luke arkasına geldiğinde bunu nasıl yorumlayacağını bilemedi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu ona.

"Biraz korunmaya ihtiyacım var. O kadın beni gerçekten korkutuyor ."

Sorcha güldü. "Kalmayı kabul etmemene şaşırdım."

"Hayır, teşekkürler," dedi çabucak. "Yine de sorulsaydı hoş olurdu ." Sonraki sözlerini kraliçeye yöneltti. "Belki de gelecekte birini uyuşturup yatağına zincirlemek yerine bunu denemelisin."

"Nasıl kurtuldun?" diye sordu Tanith.

"Ulumam, onun otomatik olarak cehennem köpeği formuna dönüşmesine neden oldu."

"Bu da zincirlerin düşmesine neden oldu." Tanith'e sertçe baktı. "Kendi kendime gelip üzerimde zincirleri bulmadığım için şükretmelisiniz. Sonuç sizin için çok farklı olurdu, Majesteleri." O derin sesindeki hırıltı, Sorcha'yı ürpertti.

Dürüst olmak gerekirse, onu bulduğum durum göz önüne alındığında, onun pek bir şey yapabileceğinden emin değildi. Ama kraliçenin bunu bilmesine gerek yoktu.

Luke nazikçe elini tuttu ve hafifçe sıktıktan sonra uzaklaştı.

Buna şaşırmış olan Sorcha, ona neden elini sıktığını sormak istedi. Ama bu soru için ortam çok kalabalıktı.

Birkaç dakika sonra, peri muhafız son derece öfkeli bir peri prensi ile geri döndü.

Hepsine öfkeyle baktı. "Bunun anlamı ne?"

Luke elini uzattı ve prensin ayaklarının altında gözle görülür bir peri tuzağı belirdi. Bu sefer sadece görünmez bir güç alanı değildi,

bu tuzakta onun anlayamadığı semboller vardı. O garip şekillerden ikisi yerden yükselerek prensin bacaklarını sardı. Vücudunun üzerinde sürünerek kollarını ve hatta boynunu da sarmaladılar.

"Berbat, değil mi?" Luke prene yaklaştı. "Hareket edememek. İraden dışında tutsak kalmak."

Çok daha küçük olan prensin üzerinde dikildi. "O zaman cevap ver, neden bana komplo kurdun? Dikkatli konuş. Yalanı duyduğumda anlarım ve bunu kolayca yutmayacağım."

Paniklemiş bir ifadeyle Tanith'e baktı. "Anne?"

Annesinin cevabı acımasızdı. "Şeytanın kapısını çaldın, Elwin. Kötü arkadaşlık etmek konusunda sana ne demiştim? Sorularını cevapla, sonra sana benim sorularım var."

Bu, prensin yüzünü daha da solgunlaştırdı. Öfkeli bir çığlık atarak, kurtulmaya çalıştı.

Luke ona tsk diye seslendi. "Olmaz, evlat. Amandine'in peşine düşüp beni suçlamayı kim söyledi?"

Elwin hırpalanmış bir nefes aldı. "Kimse. En azından bir insan değil."

Luke, güçlerini kullanarak prensi burnu neredeyse birbirine değecek kadar yakına çekti. "Açıkla."

"Bir şahin bana bir mektup getirdi. Mektupta, Ankou'yu Amandine'i öldürmesi ve suçu sana atması için göndermezsem, gelip annemin krallığını yerle bir edecekleri ve küllerimizi rüzgârlara savuracakları yazıyordu."

Luke'un yüzündeki ifade, prensin hikayesine pek inanmak istemediğini gösteriyordu. "Bu emir şimdi nerede?"

"Okuduğum anda yok oldu." Luke alaycı bir gülümseme attı. "Ne kadar da uygun."

"Bu doğru! Yemin ederim."

Luke bunu inkar etmek istedi, ama prensin gözlerinde Elwin'in doğruyu söylediğini gördü. Bir parçası, sırf prensip meselesi olsun diye prensin boynunu kırıp kafasını kraliçeye hediye etmek için can atıyordu.

Eğer cehennemde olsaydı...

Ama burası farklı bir zaman ve yerdi.

Geri adım atarak, onu rahatsız edici bir yoğunlukla izleyen Sorcha'ya baktı. Kız, onun bir sonraki hamlesinden korkuyordu.

Onun bir parçası da öyle. Ama en son istediği şey, o güzel mavi gözlerde hayal kırıklığı görmektir.

Şu anda, ona saygı ve dostlukla bakıyordu. *Bunu feda etmeyeceğim.* Bu değersiz peri pisliği için değil.

İsteksizce prensi bıraktı ve onu Tanith'e doğru itti. "Artık öldürmek yok. Ve artık bana komplo kurmak yok. Bir ceset daha ya da kanıt yerleştirme daha olursa, söz veriyorum öfkem o tehdidi Disneyland'a VIP gezisi gibi gösterecek."

Dikkatini Ankou'ya çevirdi.

Elizar tekrar tahtın arkasına saklanmak için geri çekildi.

"Anladın mı, Elizar?"

"Evet, efendim."

"Elwin?"

Peri prensi başını salladı. "Peki ya bize saldırırlarsa ne yapacağız?"

Luke annesine bir göz attı.

Tanith kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tarikatlar arasındaki antlaşma bizi koruyacak. Eğer saldırıya uğrarsak, diğer Tarikatlar bizim savunmamıza gelecek. Antlaşmamızın amacı da bu. İşleri kendi başına halletmek yerine bana gelseydin, sana bunu söyledim." Luke'un gözlerine baktı. "Şimdi neden geldiğinde bu kadar kızgındın anlıyorum. Ama merak etme. Bu iş bitecek. Halkımın seni rahat bırakmasını sağlayacağım."

"Teşekkür ederim."

Senka o kadar kolay tatmin olmazdı. "Uyumun sağlanması için birkaç adamımı burada bırakayım mı?"

Tanith kaşlarını kaldırdı. "Duruma bağlı. Aralarında oğlun kadar yakışıklı olan var mı?"

Luke boğazından bir homurtu çıkardı. "Anlaştık, *Mata*. Lütfen kimseyi burada bırakma. Bence bu bir hata olur."

Senka başını ona doğru eğdi. "Ama geri dönersem... ordumun başında döneceğim. Ve hiçbir antlaşma sizi koruyamayacak."

Tanith'in gözlerinde isyan parıldasa da, cehennem köpeği Alfa'yı kışkırtmayacak kadar akıllıydı. "Anlaşıldı."

Bunun üzerine Luke, hayatındaki en önemli üç kadına döndü. İmbiğine, annesine ve partnerine.

Daha çok ailesi olarak bilinen. İlk kez o kelimenin anlamını anladı. Onlara bakarken, bu kelime gerçekten bir anlam ifade ediyordu ve içini bir sıcaklık dalgası daha kapladı.

"Gidelim mi?" Fey portalı odalarına giden kapıyı işaret etti.

Annesi acı bir gülümsemeyle, "Önden buyur, oğlum," dedi. O ses tonu...

Annesinin bir planı vardı ve o buna tanık olmak istemiyordu. Daha da önemlisi, ne Sorcha'yı ne de Helly'yi bu işe karıştırmak istemiyordu. Bu yüzden onları hızla portala götürüp Sorcha'nın dünyasına geri döndü.

Karanlık ormanda, Sorcha ona meraklı bir bakış attı. "Bu raporu nasıl yazacağız? Yani, suçları çözdük, ama..."

"Rory bunları çözülmemiş vakalar listesine ekleyebilir. Sicilinde kara bir leke. Hoşuma gitti."

Sorcha başını salladı. "Cinayetlerden seni şüpheli olarak görmeye devam edecek."

Luke omuz silkti. "Evet, ama o zaten benden nefret ediyor." Boynunda bir şey batıp kaşındırdı.

Yüzünü buruşturarak orayı ovuşturdu, sonra ne olduğunu görünce donakaldı. Tamamen şaşkın bir halde elini çekti ve parmak uçlarına hayretle baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Sorcha.

Buna inanamayan Luke alnını sildi. Bu bir rüya değildi. Orada daha fazla nem vardı.

"Terliyorum."

Sorcha ona güldü. "İnsanlar sıcak olduğunda terler."

"Evet, ama..." Sorcha'nın haklı olduğunu fark edince sözünü yarıda kesti.

Sıcak *hissediyordu*.

Dünyaya atıldığından beri ilk kez, buradaki sıcığını hissetti. Georgia yazın sıcaktı. Ceketini çıkarıp, çok şaşkın olan Helly'ye uzattı.

"*Dominus?*"

"Luke," diye hatırlattı ona. Donmadığını görünce şaşkınlık içinde, yüzük takılı eliyle çıplak kolunu ovuşturdu.

Sorcha ona kaşlarını çatı. "Gerçekten üşümüyor musun?"

"Birazcık bile değil." Bu, dünyadaki en inanılmaz şeydi. Sevinç onu sararken bağırmak istedi. Evet, bu önemsiz bir şeydi.

Ama aynı zamanda çok önemli bir şeydi.

"Sorcha?"

Luke, ormanın içinden gelen Rory'nin sesini duyunca küfretti. "O her zaman başımın belası olacak, değil mi?"

"Muhtemelen. Gidip ona iyi olduğumuzu söyleyelim."

"Söz veriyorum, endişelendiği kişi ben değilim." Sorcha Rory'ye doğru ilerlerken Luke, Helly ile birlikte geride kaldı.

"O, değil mi?"

Helly'nin sorusuna yüzünü buruşturdu. "Ne?"

"Bence o senin ruhunu onarıyor."

Bu fikre alaycı bir şekilde güldü. "Bu mümkün değil."

Helly, neredeyse komik denebilecek bir şekilde ağzını kapattı. "Eskisi gibi değilsin, dom... Luke. Değiştin. Artık sıcakkanlısın. Onu öpüşünü gördüm."

"Önemli bir şey değildi."

Helly kaşlarını kaldırdı.

Çünkü aslında yalan söylüyordu ve ikisi de bunu biliyordu.

"Bu da senin için yeni bir şey, *dominus*. Yalan söyleyenler hakkında hep ne derdin?"

Haklıydı. Ve içinin derinliklerinde, asla bakmak istemediği bir yerde, gerçeği biliyordu.

Korkuyordu. Bunca yüzyıl boyunca, kim ve ne olduğunu tam olarak biliyordu. Hedefi yoktu. Hırsı yoktu. Sadece hedonistik zevkler vardı.

Güzel bir hayat olmuştu. Her anını çok değerli bulmuştu. Ta ki dışarı atılana kadar.

Bunun öfkesi ve hiddeti hâlâ içinde kaynıyordu. Ama Sorcha ile tanıştığından bu yana geçen birkaç gün içinde, o öfke yatışmıştı. Tamamen yok olmamıştı, ama artık onu kontrol etmiyordu.

Ve o sükûneti seviyordu.

Onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordu.

Benim neyim var? Ben cehennemin prensiyim.

Ve o...

Hâlâ bilmiyordu. Bunu ona kimin yaptığını bildiği kadar.

Annesi geçitten çıktı. "Neden bu kadar

geciktin?" diye sordu. "Bitmemiş işler."

Kadının ses tonuna yüzünü buruşturdu. "Kraliçe öldü mü?"

"Hayır. Vücudunun tüm parçaları yerinde. Ama bir daha sana zarar veremeyecek. Bunun için gerekli önlemleri aldım."

Bunun için gerçekten minnettardı. "Teşekkür ederim."

Annesi aralarındaki mesafeyi kapattı ve elini onun saçlarına gömdü. Nazik bir şiddetle, alınları birbirine değene kadar başını kendine doğru çekti. "Sen benimsin, Xynzara. Benim gazabım olmadan kimse sana zarar veremez."

Babam bile mi? O soruyu içinden yuttu çünkü sonuçta, kadının onu seçeceğinden emin değildi. Ve onu sınamak istemiyordu.

"Anneni aramak benim için her zaman bir onurdur."

Kadın gülümsedi, sonra alına şefkatle bir öpücük kondurdu. "Seni eve götüreceğim. İnanç, çocuğum."

"Senden hiç şüphe etmedim."

Helly'ye bir göz attı. "Onu koru, Imp." "Her zaman, *domina*."

Sonra ortadan kayboldu.

Luke karanlıkta durdu, insanların fısıltılarını ve ağustosböceklerinin serenadını dinledi. Hafif bir esinti kollarını okşadı ve alıştığı dondurucu öpücük yerine, onu ısıttı.

Değişiyorum.

Ve içinden bir parça bunu gerçekten hoş buluyordu. "Luke?"

Sorcha'nın sesini duyunca derin bir nefes aldı. Hayatı boyunca, kimsenin emrine uymamaktan gurur duymuştu. Annesininkine bile.

Özellikle de babasınıninkine.

Yine de Sorchan'ın yanına, onu şaşkına çeviren bir partnerle birlikte, son derece belirsiz bir geleceğe doğru yola çıktı.

Hafifçe kıkırdayarak gökyüzüne baktı ve fısıldadı. "Gerçekten çok sıkılmış olmalısın. Ama nereye götürürsen götür, ben peşinden geleceğim."

Babası, onun dedesiyle konuştuğunu bilseydi, çılgına dönerdi. Cehennem'de bu yasaktı.

Luke, Büyük Yaratıcı ile asla tanışamayacağını biliyordu, ama bu gece yaratılmış olduğu için minnettardı. Onu bilinmeyen yollara götürecek bu belirsiz yolculuk için minnettardı.

Epilog

Luke'un dairesinin dışında, Sorch'a gürültülü seslere kaşlarını çatı...

K-Pop Demon Hunters mı?

Soda Pop mu? Çalan müziğin ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Bu, gürültücü partneri için kesinlikle normal bir şey değildi. Normal çalma listesi için çok fazla yumuşaktı.

Ve neşeli.

Yine kaçırılmış mıydı?

Kapı kendiliğinden açılana kadar hiçbir fikri yoktu. Aniden, siyah şort ve ona uyan tişört giymiş Luke ortaya çıktı. Sevimli bir gülümsemeyle onu içeri çekti; orada o, Helly ve Feral Closet Demons bir parti veriyor gibi görünüyordu.

Odanın tavanında bir disko topu bile vardı ve siyah duvarlara parıltıyan prizmalar dans ediyordu.

Sorch'a hala sesleri ve manzarayı sindirmeye çalışırken, Luke elini tuttu ve boynuzları ve kanatları tam olarak görünen Helly ile birlikte dans etmesini sağladı.

Luke'un aksine, Helly şarkıyı falsolu söylüyordu.

Hala dolaba kilitli olan iblisler de öyle. Sadece duvarlar şeffaftı, böylece hepsini görebiliyordu. Dolap, dar ve sessiz bir disko gibi görünüyordu. Yine de iblisler şarkıya kendilerini kaptırmışlardı ve şarkıyı kasten detone söylüyor olmalı. Bazıları twerking bile yapıyordu.

Bu manzaraya titreyerek, şarkı bitene kadar dans etti... ama kendisi twerking yapmadı. "Ne yapıyorsunuz siz?" diye sordu gülerek.

O bulaşıcı gülümseme ona cevap verdi. "Bugün cuma. Biz her zaman kutlarız."

"Neden?"

"Neden olmasın? Hepimiz karnımız doydu ve kimse ölmedi. En iyisi de, donmuyorum."

O çekici vücuda aç bir bakış attı. "Anlıyorum." Sonra dolaba göz attı. "Odasına iblislerin girmesinin yasak olduğunu sanıyordum."

"Ona hatırlatma!" diye bağırdı Dohlar.

"Müziğe ne oldu?" diye sordu bir başkası. "Dans etmek istiyorum!"

"Bana daha fazla *Soda Pop* verin!" "Abby'yi verin!"

"Son pizza parçasını kim yedi?"

"Kuyruğuma basmayı kes, seni hayvan."

"Hala tuvalete gitmem lazım!"

Luke başını geriye yaslayıp inledi. "Gidip filminizi izleyin, sırtlanlar." Duvar sertleşti.

"Lütfen efendim. Bir pizza daha!"

"Kapa çeneni!" diye bağırdı Envee. "Filmimizi elimizden alabilir." "İmdat! *Chuck E Cheese Cehennemindeyim!*"

Sorcha ağzını açtı ve son yoruma bir surat yaptı. "*Chuck E Cheese Cehennemi'ni* sormalı mıyım?"

Luke güldü. "Bu, hiçbirinin duymasına izin vermemem gereken bir şarkı. Aptal ben, bunun *onlar* için işkence olacağını düşünmüştüm. Meğer çok sevmişler ve şimdi bunu talep ediyorlar, böylece cezalandırılan ben oldum. *Çünkü, Siktir git Ken.*"

"Bu gerçekten bir şey mi olacak?"

"Evet, olacak. Çünkü olan biten onca saçmalığa çok iyi uyuyor."

Haklıydı.

Luke, alnındaki teri silmek için mutfak tezgahından bir havlu aldı. "Peki, seni kapıma getiren nedir? Başka bir ceset mi?"

"Sadece hızlıca teşekkür etmek için." Çantasından küçük, paketlenmiş bir kutu çıkardı ve ona uzattı.

Luke, sert bir ifadeyle kutuyu inceledi. "Bu ne?"

"Bir hediye. Nehir kenarındaki bir dükkanda gördüm. Neden bilmiyorum ama aklıma seni getirdi. O yüzden, beni IA'ya kabul ettiğin için

Beni IA'ya kabul ettiğin için *teşekkür etmek istedim.*"

Luke ne diyeceğini bilemedi. Kimsenin kendisine takdirini göstermesine alışık değildi. Özellikle de samimi bir şekilde.

Hımm... paketi alıp açtığında içinde gümüş bir kolye buldu. Dört adet birbirine kenetlenmiş Kelt kalbi, güneş ışınlarının yayılıp birbirine dolandığı bir daire ile çevriliydi. Oldukça güzeldi.

Sorcha gülümseyerek kolyeyi elinden aldı ve boynuna taktı. Narin parmakları tenine dokunduğunda, tüm vücudunu bir ürperti sardı.

Vücudu kontrolünü kaybetmişti, tek yapabildiği, onun dokunuşunun verdiği hisle nefesini tutmaktı. Gerçekten arzuladığı tek şey buydu. "Teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk." Kız uzaklaşmaya başladığında, adam nazikçe onun yanağını avuçladı.

Sonsuza dek onun eşine rastlamamıştı. Sarışın saçları, yüzünü içine gömmesi için yalvarıyordu ve yastıklarının üzerine yayılmış halini görmekten daha çok istediği bir şey yoktu.

Özellikle de kızın şu anda yaptığı gibi ona baktığı zamanlarda. Korku ya da yargılama ile değil. Şefkatle.

Bu, daha önce kimseden görmediği bir bakıştı. Bu bakış ona...

O diyebilir insanderdi o bu imkansızdı.

O insanlıkla hiçbir şeyi paylaşmıyordu. Ve yine de...

Belki de Helly haklıydı.

Ruh sahibi olmak böyle bir şey miydi?

Ve üzüntünün kadının bakışlarını kararttığını gördüğünde, bu onun kalbinde gerçek bir acı yarattı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

Başparmağını kızın yanağına sürttü. "Hiçbir şey değil, Sorcha. Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyor musun?"

"Tahmin edebilirim. Ama sana mahremiyetini vermek istiyorum. Düşüncelerini kurcalamamın seni ne kadar rahatsız ettiğini biliyorum."

Sorcha gülümsedi. Son iki ayda, onda en çok takdir ettiği şey buydu. Artık eskisi kadar kötü yanlarına teslim olmuyordu.

Saygılı ve nazikti.

“Sadece, sen eve döndüğünde ve ben çoktan gitmiş olduğumda, bu sana beni hatırlatacak bir hatıra olacak diye düşünüyordum.”

Sanki bu düşünce ona acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu. “Seni asla unutmayacağım.”

Sorcha uzaklaşmaya başladığında, adam dudaklarına doğru eğildi.

Sağduyu ona uzaklaşmasını söylüyordu.

Hayır, kaç.

Ama nasıl yapabilirdi ki? O, ona o kadar çok şey ifade etmeye başlamıştı ki, bunu kelimelerle ifade edemiyordu bile.

Onun kokusunu içlerine çekerek, onu öpebilmek için parmak uçlarına yükseldi.

Luke, onun sıcaklığını içlerine çekti. Sebebi ne olursa olsun, kız, onun insan dünyasını tolere edebilmesinin anahtarıydı. Bunu, kızın ailesini ziyaret etmek için eve gittiğinde öğrenmişti.

Hayatının en uzun haftasıydı.

Onu özlemiş olmakla kalmamış, beşinci gün geldiğinde yine kalın giysiler giymeye başlamıştı. Yedinci gün, donma tehlikesi olduğunu düşünerek korkmuştu.

Sonra kız geri dönmüştü.

Sadece gülümsemesi bile onu ısıtmıştı.

Ve öpücüğü onu ateşe vermişti. Ve kız onun yanında kaldığı sürece, hiç üşümedi. Bu, onun anlayamadığı bir mucizeydi.

Ama kesinlikle tadını alabileceği bir mucizeydi.

Aniden Helly, varlıklarını hatırlatmak için boğazını temizledi. "Gideyim mi patron?"

Gülerek, Sorcha ondan uzaklaştı. "Daha fazla gürültü yapmalısın."

"Öyle yaptığımı sanıyordum. İstersen, FCD ile *The Conjuring*'i izlemeye gidebilirim. Şeytan çıkarma sahnesi başladığında çıkardıkları seslere bayılıyorum."

Sorcha gözlerini genişletti. "Bu gerçekten Feral Closet Demons'u etkiliyor mu?"

Luke başını salladı. "Sadece kovuluyormuş gibi davranıyorlar. Ama bunu yaparken eğleniyorlar."

Bu ilginçti. "Kovulabilirler mi?"

"Herkes kovulabilir. Bazen sadece bir bakış ya da kaba bir söz yeter."
Sesindeki tonu fark etti. O sadece şeytan kovma işleminden bahsetmiyordu. Bu da ona karşı içten bir sempati duymasına neden oldu.
"Üzgünüm."

"Neden?"

"Kaybettiğin her şey için."

Luke, kızın samimiyeti karşısında hazırlıksız yakalandı. Kız buraya gelmeden önce, o acıyı hissetmişti.

Şimdi ise...

Çok daha fazlasını kazanmıştı. Evinden kovulmanın eskisi gibi acısı kalmamıştı. Aslında burayı sevmeye başlamıştı. "*Vade retro me satana.*"

Kız ona kaşlarını çattı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Geri çekil benden, Şeytan. Bu, pek çok cehennem varlığı üzerinde işe yarar."

"Sen de dahil mi?"

"Sadece sen söylersen." Onun onu kovması düşüncesi... Aklının oraya gitmesini bile istemiyordu.

Kız onun için çok önemli olmaya başlamıştı. Ve tam ona tekrar uzanırken, ikisinin de telefonları çaldı.

Luke bu sese küfretti. O çantasından telefonunu çıkarırken, o da cebinden telefonunu çıkardı.

"Teivel."

"O'Malley."

"Selam güzelim," dedi Bernadette, sesinde bir gülümsemeyle. "Bakmanı istediğimiz bir ceset var. İşleri'nden olduğuna eminim, ama patronim yine de sana danışmamı istedi."

"Yola çıkıyorum." Sorch'a'nın kapattığı anda o da telefonu kapattı. "Sormalı mıyım?"

Ona kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Bu konuda içimde garip bir his var."

"Evet, Bernadette biraz belirsiz konuştu." Siyah kot pantolonunu giyip cüzdanını ve anahtarlarını aldı, sonra Sorch'a için kapıyı açtı. "Önden buyur, O'Malley."

SORCHA, Tybee Adası'ndaki küçük, bakımlı, açık mavi bir evin önüne geldiklerinde ne bekleyeceğini tam olarak bilmiyordu. Evin sahibi her kimse, evi sevimli bir sahil kaçamağı gibi dekore etmişti. Verandada bir çift pembe flamingo bile vardı. "Flamingoları sevdim."

"Farklılar." Luke, arabadan inip olay yerine yaklaşırken saçlarını aşağıya indirdi.

Rory onları verandada karşıladı.

"Neler oluyor?" diye sordu Sorcha.

"Garajda bir ceset var. Kesinlikle ölmüş."

Sorcha, garaja girip kurbanın göğsünden geçen devasa bir çiviyle garaj kapısına sabitlenmiş cesedi görene kadar, Luke'un ne demek istediğini ve Rory'nin bunu neden komik bulduğunu anlamadı. "Hiç komik değilsin."

Rory sırttı. "Tabii ki komiğim. Sen henüz bunun değerini anlayamıyorsun." Luke'a bir göz attı, sonra Sorcha'nın bakışlarıyla buluştu. "Bana hâlâ bir akşam yemeği borçlusun."

Zavallı kurbanla ilgili yaptığı kötü kelime oyununa Sorcha inledi. "Beni sinirlendiriyorsun, Corvan."

"Bütün kadınlar böyle der."

Corvan'ın patronu yanlarına yaklaştı ve hepsine ters ters baktı. "Şu anda hepinizin ciddi olmasını istiyorum. Her yerden gazeteciler geliyor. İhtiyacım olan ya da istediğim son şey, herhangi birinin Savannah'ın en iyilerinin bu konuyu gereken saygıyla ele almadığını söylemeye başlaması. Beni duyuyor musunuz?"

Rory boğazını temizledi. "Evet, efendim."

Sorcha ve Luke'a sert bir bakış attı. "Bu ikiniz için iki kat geçerli. Sizin biriminizle yeterince sorunumuz var. Ben de alay konusu olmak istemiyorum."

Luke başını eğdi.

"Evet, efendim," diye tekrarladı Sorcha.

"Güzel. Şimdi ekipmanlarınızı giyin ve olay yerimi kirlletmeyin ya da delil kaydımı tehlikeye atmayın."

Sorcha, çantasında sakladığı rulodan bir çift lateks eldiven çıkardı. Kapsam onu saçlarını saçını ve yüzünü o hızla garajı garajı incelemeye koyuldu; Jedi ve diğerleri ise kendi işlerini yapıyordu.

Rory, ayakkabı kılıflarının kesilmemesi için yerdeki kırık camların etrafından dikkatlice geçti.

"Bunu kim ihbar etti?" diye sordu Sorcha.

"Karısı. Bir polis memuru içeride ifadesini alıyor." Rory ona bir göz attı. "Görünüşe göre işten eve gelmiş ve onu bu halde bulmuş."

Luke kaşlarını çatı. "Yalnız mı?" "Öyle söyledi."

Sorcha, cesedi aşağı indirebilmek için çiviye çıkarmaya çalışırken bakışlarını başka yöne çevirdi. "Ona inanıyor musun?"

Rory, garaj kapısı rayından kopmuş gibi görünen ve bir şekilde kalbine saplanmış olan ağır yapılı adama bakarak omuz silkti. "1,47 metre boyunda, 40 kilo ağırlığındaki bir kadının ona *bunu* yapabileceğini sanmıyorum. Sandalyeye çıksa bile o kadar yükseğe ulaşamazdı."

Bu mantıklıydı. Tabii o Helly değilse...

Sorcha, diğer park yerinde duran kırmızı SUV'nin altından buruşuk bir kağıt parçası almak için yanına gitti. Kağıdı düzeltip göz attı.

Luke yanına geldi. "Ne buldun?"

"Kredi kartı ekstresi. Görünüşe göre Emerald Princess Casino'da çok zaman geçiriyormuş." Bu, Georgia'daki tek kumarhaneydi. Savannah'ın yaklaşık bir buçuk saat güneyinde, Brunswick'ten denize açılan bir nehir gemisiydi.

"Evet." Luke omzunun üzerinden bakmaya çalıştı. "Tutarına bak."

Sorcha, Rory'nin patronunun kapıya doğru gittiğini gördü. "Ne yapıyor?" diye sordu Rory'ye.

Rory omuz silkti. "Herkesi olay yerinde tutmaya gerek yok. Bu açık ve net bir kaza. Şef basın açıklaması yapacak."

Adamı kapıdan aşağı indirmeye başladıklarında, Sorcha ve Luke içeri girip kanepede oturan adamın dul eşini buldular.

Gözle görülür şekilde sarsılmış olan minyon kadın, şişmiş gözlerle oturmuş, bir Kleenex mendile burnunu siliyordu. "Ben yokken bunun olduğuna inanamıyorum. Aman Tanrım, ne korkunç, ne berbat bir gün!"

"Bayan Gary? Kocanızın kumar oynadığını biliyor muydunuz?" Sorcha neden bunu sorma ihtiyacı duyduğunu tam olarak bilmiyordu.

Kadın başını salladı. "Tony kendini tutamıyordu. Aslında, benimle ilk tanıştığı yer New Orleans'taki bir kumarhaneydi." Hüzünlü bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Kumar oynamayı gerçekten çok severdi."

Kapı zili çaldı.

"Şimdi izninizle, gitmem gerek. Eminim bu, bu zor zamanımda beni teselli etmeye gelen kız kardeşimdir." Ayağa kalktı ve uzaklaştı.

O ayrılır ayrılmaz, Luke tuhaf bir homurtu çıkardı. "Ne oldu?"

Kapıya doğru bir göz attı, sonra kadının çantasının içine kısmen gömülmüş bir şeyi aldı ve çıkardı. "New Orleans'ta tanışmışsınız, değil mi?"

"O da öyle söyledi. Neden?"

Luke, kurbanla aynı giysileri giymiş bir kukla gösterdi. Göğsünden büyük bir çivi geçen kuklanın üzerinde, üzerinde "I-O-U" yazan bir not vardı. "Görünüşe göre, Tony Gary'nin borcu olan tek yer kumarhane değilmiş."

Kadının Luke'un bahsettiği Cadı Soyundan biri olduğunu fark edince dişlerinin arasından keskin bir nefes aldı. "Rory'nin bize inanma ihtimali ne kadar?"

"Piyangoyu kazanma ihtimali kadar." Bebeği çantasına geri koydu. "Bu IA'nın işi, ama her zaman dediğin gibi, bunu nasıl rapor edeceğiz?"

Bernadette onlara katıldı. "Bir şey buldunuz mu?"

"Açıklanamayan bir gerçek."

Luke'un sözlerine yüzünü buruşturdu. "O zaman, bunu Savannah'ın en iyilerine bırakalım."

"Evet, hanımefendi."

Sorcha hiçbir şey söylemedi. Bu ona düşen bir şey değildi.

Eldivenlerini çıkararak Luke'un peşinden Delilah'a doğru yürüdü.

"İlginçti."

"Evet, ve nedense canım mısırlı sosisli can çekti."

Yüksek sesle inledi. "Sen gerçekten berbat birisin."

Luke burnunu buruşturdu. "Evet, öyleyim."

Sorcha kapıyı açar açmaz, Helly arka koltukta belirdi. Panik içinde ve nefes nefese, doğruldu ve Luke'un kolunu tuttu. "Bir sorunumuz var. Lütfen beni öldürme."

Gözlerindeki fırtına, Sorcha'nın nefesini kesmesine neden oldu. "Ne yaptın, Helly?"

"Hiçbir şey. Yemin ederim. Ben değildim." "Ne değildin?"

Dudaklarını ısırarak, Helly önce Sorcha'ya, sonra tekrar Luke'a baktı. "İblisler ortaya çıktı."

XOLOTL yere diz çöktü ve en değersiz suç ortağına bakarken beyaz Dire Wolf arkadaşının yanağını yalamasına izin verdi. "Planın başarısız oldu. Luke hâlâ insan dünyasında."

"Biliyorum. Ne yaparsak yapalım, o her zaman ayakta kalıyor. Yemin ederim ki o bir av köpeğinden çok bir kedi gibi."

Belki, ama bu, şimdilik kaybettikleri gerçeğini değiştirmezdi. "Tarikatları dağıtmak için zamanımız azalıyor."

Karanlıkta parıldayan gölge, aralarındaki mesafeyi daha da artırdı. "Feyler gelecekte bu kadar kolay korkutulmayacak. Senka'nın kraliçeleriyle yaptığı konuşmadan sonra olmaz."

Xolotl, feylerle pek ilgilenmiyordu. "Onlar sadece bir Tarikat. Kullanabileceğimiz başkaları da var."

Gölge başını salladı. "Bu iş bitmedi. O zincirlenene ve evrende hak ettiğimiz yeri alana kadar durmayacağım."

"İyi." Çünkü Luke Teivel onları durdurabilecek tek kişiydi. Bu yüzden onu lanetliyordu. "Onu öldürmenin bir yolunu bul."

"Üzerinde çalışıyorum. Zayıf noktasını bulur bulmaz kafasını sana getireceğim."

Xolotl başını salladı. "Gerekirse kimi işkence edersen et, kimi öldürürsen öldür." "Bu bir emir mi?" diye sordu gölge.

“Buna rica de. Ve bu arada...” Xolotl, kurtunu insan dünyasında kargaşa ve korku yaratması için gönderdi. “Onu dengesiz tutacağız.”

"Başarısız olmayacağım." Gölge karanlıkta dağıldı. Xolotl, gölge tamamen kaybolana kadar kıpırdamadı.

Artık yalnız kalan Xolotl, doğru konfigürasyonun gerçekleşeceği zamana kadar geri sayan ateşli takvime doğru yürüdü. O gün, kanunsuzları tutan hapisane zayıflayacaktı.

Sabırsızlanıyordu.

Onlar serbest kaldıklarında, onu durduracak kimse kalmayacaktı. Başlangıçta olduğu gibi, sonunda da öyle olacaktı.

Çok uzun zamandır, efsanelere ve karanlığa mahkum edilmişlerdi. İnsanlık bu dünyayı alay konusu etmişti. Bunu hak etmiyorlardı.

Xolotl ve onun gibiler yaptı.

Ve ölüm, Perditiön'ın Prensi ve Kralını alacaktı. Yeni bir dünya düzeni geliyordu ve Xolotl onu yönetecekti.

Sherrilyn Kenyon'un diğ er eserleri

(DOĞ RU OKUMA SIRASINA GÖ RE Lİ STELENMİ ŞTİR)

CEHENNEM İ ŞLERİ

Cehennem

Ödemesi

Cehennemin

Yarım Dönümü

MYTHS & OUTLAWS

Ateş ve Büyü Evi Buz ve

Gölgeler Evi

NICK GÜNLÜKLERİ

Sonsuzluk

Yenilmez

Kötü

Şöhretli

Cehenne

m

İllüzyon

İçgüdü

İçgörü

Yoğunlu

k

ATEŞİN GÖLGELERİ

Sabotaj

Son Noel Vahşi

Simi

*Gecenin
Çocuğu Ateşin
Çocuğu Buzun
Çocuğu Ateş
ve Buz
Gölgelerden Doğan
Sessizlikten Doğan
Pelerin ve Sessizlik
Öfkeden Doğan
İtaatsizlikten
Doğan İhanetten
Doğan Efsaneden
Doğan
İntikamdan Doğan
Kandan Doğan
Sorundan Doğan
Karanlıktan
Doğan*

LİG: YIKIMIN ARİFESİ

*Yıkımın Arifesi
Kandan Doğan
Yıkımın Arifesi*

KARANLIK AVCI

*Gecenin Zevkleri
Gecenin Kucaklaşması
Şeytanla Dans Gecenin
Öpücüğu
Gece Oyunu
Karanlığın Kılıcı*

Karanlığın
Şövalyesi Geceyi
Yakala Gecenin
Günahları Geceyi
Serbest Bırak
Ayın Karanlık Yüzü Rüya
Avcısı
Şeytan Ağlayabilir
Gece Yarısı Üzerinde
Rüya Avcısı
Acheron
Sessiz Bir Gece
Rüya Savaşçısı
Kötü Ay
Yükseliyor
Merhamet Yok
İntikam
Koruyucu
Karanlık Avcı'nın Yoldaşı Zaman Dışı
Zaman
Styx
Karanlık
Isırıklar
Kimsenin Oğlu
Ejderha Katili
Ejderha İşareti
Ejderha Yeminli
Stygian

ÖLÜ ADAMIN HAÇI

Yürüyen Ölüler

Ölüm Pazarlık Yapmaz
Ölümün Kapısında

AVALON'UN LORDLARI
(Kinley MacGregor olarak yazılmıştır)

Karanlığın Kılıcı

Karanlığın

Şövalyesi

TEK BAŞINA VE KOLEKSİYONLAR

Karanlık Yerler

Yazar Hakkında

New York Times'ın 1 numaralı ve uluslararası en çok satan yazarı Sherrilyn Kenyon, tüm zorluklara karşı koymakta en iyisidir. Çocukken aşırı yoksulluktan kurtulup, sonunda bir bebeği olan evsiz bir anne haline gelen yazar, dünyanın en popüler ve en etkili yazarlarından biri haline gelmiştir (hem yetişkin hem de genç yetişkin kurgu alanında). Paladinler olarak bilinen sadık hayran kitlesi vardır ve bunların binlercesi, yazarın türlerin sınırlarını aşan sayısız serisinden esinlenerek gururla dövmelet yaptırılmaktadır.

Hala üniversitedeyken 1993 yılında ilk kitabını yayınladığından bu yana, manga ve çizgi romanlar da dahil olmak üzere tüm format ve türlerde 80'den fazla romanı New York Times listesine girmiş ve dünya çapında 70 milyondan fazla kitabı basılmıştır. Şu anki serileri arasında Dark-Hunters®, Chronicles of Nick®, Deadman's Cross™, Black Hat Society™, Nevermore™, Silent Swans™, Lords of Avalon® ve The League® bulunmaktadır.

Yıllar içinde, Lords of Avalon® romanları Marvel tarafından uyarlanmış, Dark-Hunters® ve Chronicles of Nick® serileri ise New York Times'ın en çok satan manga ve çizgi romanları arasında yer almış ve yetişkinler için en çok satan boyama kitapları listesinde 1 numara olmuştur.

QueenofAllShadows.com vewww.facebook.com/mysherrilyn adreslerinde ona ve Paladinlerine çevrimiçi olarak katılın.

Her sesin önemli olduğu inancıyla bir araya gelen küçük bir yayınevi.

Yeni yayınlar ve daha fazlası hakkında bilgi almak için haber
bültenimize abone olun. <https://oliver-heberbooks.com/subscribe/>

Bizi sosyal medyada takip edin:

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[2. Bölüm](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Epilog](#)

[Sherrilyn Kenyon'un Diğer](#)

[Eserleri Yazar Hakkında](#)

[Oliver Heber Kitapları](#)

